

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JINGLE WARS

R. HOLMES & VERONICA EDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JINGLE WARS

R. HOLMES & VERONICA EDEN

JINGLE SAVAŞLARI

HOLLYRIDGE KİTAP 1

R. HOLMES
VERONICA EDEN

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarların yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, şirketler, organizasyonlar, mekanlar, olaylar ve vakalar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve tesadüfidir. Yazarlar, yazarların veya üçüncü tarafların web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Kapak Tasarımı: Najla Qamber, Qamber Designs

İÇİNDEKİLER

Kitap Oynatma Listesi

Hakkında

1. [Finn](#)
2. [Freya](#)
3. [Finn](#)
4. [Freya](#)
5. [Freya](#)
6. [Finn](#)
7. [Freya](#)
8. [Finn](#)
9. [Freya](#)
10. [Freya](#)
11. [Finn](#)
12. [Finn](#)
13. [Freya](#)
14. [Finn](#)
15. [Freya](#)
16. [Finn](#)
17. [Freya](#)
18. [Finn](#)
19. [Freya](#)
20. [Finn](#)
21. [Finn](#)
22. [Freya](#)
23. [Finn](#)
24. [Freya](#)
25. [Finn](#)
26. [Freya](#)
27. [Finn](#)
28. [Freya](#)

Epilog

Epilog

Teşekkür R. Holmes

hakkında Ayrıca R.

Holmes tarafından

Veronica Eden

hakkında Ayrıca

Veronica Eden

tarafından

KİTAP HAKKINDA

Çoksatan yazarlar R. Holmes ve Veronica Eden'dan yepyeni, ateşli bir yeni yetişkin düşmandan sevgiliye tatil romantik komedisi geliyor.

İki han, bir kasaba ve ikisi için de yeterli yer yok.

Ren geyiğine benzeyen bir eşek, bir Noel rekabeti ve tüm rekabetleri sona erdirecek bir rekabet eklediğinizde felaketle sonuçlanmanız kaçınılmaz, değil mi?

Finn Mayberry, büyükanne ve büyükbabasının otelini ayakta tutmak için yeterince uğraşmaktadır. İhtiyacı olan son şey, Kaliforniya'da yaşayan bir yıldız adayının kasabasına gelip ailesinin otelinin hemen yanına beş yıldızlı bir tatil köyü kurmasıydı.

Ama şimdi o burada ve onu ne kasabasından ne de aklından çıkarabiliyor.

Freya Anderson, Hollyridge'in karla kaplı dağlarına bir kez baktı ve aşık oldu. Nihayet buradadır ve babasına Alpine'i yönetebileceğini kanıtlama görevini üstlenmeye hazırdır.

Yandaki hanı işleten günahkâr derecede lezzetli oduncu adamla düşman olmayı hiç beklemiyordu. Adam huysuz, imkânsız ve tamamen sınırların dışında.

Sadece bir kazanan olabilir, ama ne derler bilirsiniz. Aşkta her şey mübahtır ve... Jingle Savaşları?

Dominick the Donkey (The Italian Christmas Donkey)-Lou Monte Holly
Jolly Christmas-Michael Bublé
Let It Snow-Liam Payne
Like It's Christmas-Jonas Brothers
Bring Me Love-John Legend
Run Run Rudolph-Kelly Clarkson
Last Christmas-James TW
Champion-Bishop Briggs
Confident-Demi Lovato Sleigh
Ride-Carpenters
Have Yourself A Merry Little Christmas-Haley Reinhart My
Only Wish (This Year)-Britney Spears
Best of You-Andy Grammer & Elle King My
Favorite Things-Kelly Clarkson
Sevginiz Olsun-Piskopos Briggs
Baby, It's Cold Outside-Brett Eldredge & Meghan Trainor
Stuck with U-Ariana Grande & Justin Bieber
Bizi Asla Ayırmayın-Piskopos Briggs
All I Want for Christmas Is You-Mariah Carey
White Christmas-George Ezra
Make It To Christmas-Alessia Cara Blue
Christmas-Michael Bublé
You Make It Feel Like Christmas-Gwen Stefani & Blake Shelton Winter
Things-Ariana Grande
Noel'de Evde Olacağım-Rascal Flatts

Kısmete ve en çok ihtiyaç duyduğunuz anda size hatırlatılması gereken mesajlara.

Chapter One

Finn

"Büyükanne, cidden, burada hiçbir şey yok." Gözlerim bir kez daha loş, küf kokulu tavan arasında onun istediği özel dekorasyonu arıyor. Aklınıza gelebilecek her şey var ama kar arabasına binen bir eşek yok. En az otuz dakikadır buradayım ve ona her seferinde burada olmadığını söylediğimde bana daha dikkatli bakmam için bağıyor, çünkü kaçırıyorum.

Doğru... Çünkü lanet olası bir kar arabasına binen eşekleri gözden kaçırmak kolaydır.

"Oh Finn, lanet olsun, sadece eşyaların yerini değiştir. Büyükbabanın onları orada bir yere koyduğunu biliyorum," diye sesleniyor bana.

Nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum. Bu kadını ne kadar sevsem de sabrım, Noel sezonu için dekorasyona başlarken giymemiz için ısrar ettiği bu ren geyiği kazağı kadar azalıyor. Öğrendiğim bir şey varsa o da büyükanneye hayır denmeyeceğidir. Tabii bir hafta boyunca sandviç yemek istemiyorsan. Kötü kadın, bize yemekle rüşvet veriyor.

"Dedenin buraya koyduğuna emin misin? Geçen sefer uzatma kablosunu büyükbabanın yanlış yere koyduğuna yemin ettiğini hatırlıyor musun? Işık gösterisi için bingo salonuna ödünç verdiğini unutman dışında mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun köprüsünü tutuyorum ve hoşnutsuz bir iç çekiyorum.

"Bana küstahlık etme, Finn Michael!" diye bağıyor. Sesindeki sahte kızgınlığı buradan duyabiliyorum.

İsa.

Burada olmadığını bilsem de, birkaç kutuyu daha kaldırıp bakıyorum

hızlıca geçiyorum. Loş ışıkta pek bir şey seçemiyorum ve tavan arasında yolumu bulmak için ellerimi kullanıyorum. Tabii ki ayak başparmağımı ahşap bir kirişe kaptırıyorum ve acı bacağıma yayılıyor.

"Kahretsin! Ah, kahretsin!" Zonklayan ayağımı tutarak küfrediyorum.

"Finn Michael Mayberry!" Büyükannem merdivenden seslenip beni azarlıyor.

Tanrım, beni bu lanet çatı katından indir.

Tavan arasını son kez gözden geçirdiğimde ne bir eşek ne de kar arabasına binen bir eşek buldum, bu yüzden tavan arasından uzatılan cılız merdivenden aşağı iniyorum. Eski ahşap benim ağırlığım altında gıcırıyor ve inliyor ve bunu buradaki tamir edilecek şeylerin hiç bitmeyen listesine eklemek için zihinsel bir not alıyorum.

Rüzgar her estiğinde, başka bir şey kırılıyor ya da kırılmak üzere ve etrafta dolaşmak için ne yeterli zaman ne de para var.

"Finn, burada mısın?" Büyükbabam oturma odasından sesleniyor. Sabahtan beri ön tarafta çalışıyor, her şeyi büyükannemin istediği gibi tamir edip düzenliyordu, ta ki büyükannem buraya gelip bana lanet eşeği bulma görevini verene kadar.

"Buradayım, Harold!" diye bağıyor köşedeki sandalyesinden, bir çeşit Noel kazağı daha örüyor.

"Finn, oğlum, tüm yardımların için teşekkür ederim. Büyükannen ve benim sana ne kadar minnettar olduğumuzu biliyorsun," diyor büyükbaba koridor kapısından içeri girerken. Kar omuzlarını kaplıyor ve beyaz sakalının kıllarına oturuyor. Kırmızı, rüzgârla kırbaçlanmış yanakları onu herkesin en sevdiği şişman adamın neşeli bir versiyonu gibi gösteriyor. Üzerinde büyükannesinin en yeni kreasyonlarından biri olan, içine gerçek tüylü ponponlar örülmüş bir Noel ağacı kazağı var. Sabahtan beri homurdanıyor çünkü her şeye takılıp duruyorlar. Her ne kadar şikayet etse de, ne olursa olsun bunu giyecekti çünkü büyükannem için her şeyi yapardı. Yanıma gelip sırtımı sıvazlıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Bugün 1 Kasım ve bu da Mayberry Inn'de Noel sezonunun başladığı anlamına geliyor. Büyükannem ve büyükbabam benden daha genç olduklarından beri bu hanın sahibidirler. Hayatım boyunca Hollyridge'de yaşadım ve Mayberry benim büyüdüğüm yer. Elimde oyuncaklarla koridorlarda koşar, ön bahçede misafirlerin çocuklarıyla soğuktan donana kadar kartopu savaşı yaptım.

Çocukluğumdan kalan her hatıradan buranın bir parçası var, bu yüzden sanırım dizginlerin bir kısmını gerçek ve mecazi anlamda alma sırası bana geldi. Büyükannem ve büyükbabam yaşıyor ve büyükbabamın kalp sorunlarına ek olarak yakın zamanda yaşadığımız kalp sorunları nedeniyle geri adım atmak ve çok fazla çalışmamak zorunda kaldılar.

İşte ben de burada devreye giriyorum. Bir zamanlar çocukluğumda evim dediğim yerde kendimi yeniden buldum. Aradıklarında, tek yatak odalı küçük dairemi topladım ve geri taşındım. Şimdi, hanı işleten kişi olarak ilk yılım olacak. Büyükannem ve büyükbabamı gururlandırmaya ve buranın daha uzun süre var olmasını sağlamaya kararlıyım. Boş zamanlarımı tamirat yapmak için kullanıyorum. Boya yapıyorum, delikleri onarıyorum, tesisat üzerinde çalışıyorum. İlk kalkan ben oluyorum ve geceleri başımı en son ben koyuyorum ama karşılığını alacağım.

"Önemli değil büyükbaba. Burayı kısa sürede onaracağız. Keşke benden daha önce yardım isteseydin."

"Şey, hepsini kendim yapmaya çalıştım ama biliyorsun bu yaşlı kalça artık pek bir şey yapmama izin vermiyor. Büyükannen burada sırtımdayken, doktorların emrine uymam ve vücudumu dinlendirmem gerekiyor" diyor, yüzü hafifçe düşüyor. Büyükbabamın kederli yüzü karşısında kalbim sıkışıyor. Onun böyle hissettiğini görmekten nefret ediyorum.

Son elli yıldır bir şeye kalbinizi ve ruhunuzu koyduğunuzda, sadece vücudunuzun artık buna izin vermeyeceği söylendiğinde... Kafanızı sarması zor bir şey. Bu yüzden onlara elimden geldiğince yardım etmek için burada olmak istiyorum. Hanı eski ihtişamına kavuşturmak bana bağlı.

"Merak etme büyükbaba." Ona güven verici bir gülümseme verdim.

Büyükanne ince, altın rengi metal çerçeveli gözlüklerinin kenarından başını kaldırıp, "Biliyor musun Finn, geçen hafta Pokeno'daki hanımlarla senden bahsediyorduk," diyor.

Ve işte başlıyoruz.

"Mary Ellen'in tatil için ziyarete gelecek bir torunu var. Bence onu dışarı çıkarıp şehri gezdirirseniz çok hoş olur."

"Tanrım. Büyükanne, bana arkadaşlarının torunlarını ayarlamana ihtiyacım yok. Bir kadın bulma konusunda gayet yetenekliyim."

Hafifçe sırtıyor. "Biliyorum Finn, ama otuzuna yaklaşıyorsun. Otuz yaşından fazla çocuğu olan kadınları yaşlı olarak kabul ettiklerini biliyor musun?" Ofluyor. "Kasabadaki bütün kadınlar sana yaltaklanıyor, neden birini seçmiyorsun?"

Neden yirmi yedi yaşında bekarım? Çünkü bu şehirde beni gecedan daha uzun süre yanında tutacak kadar ilgimi çeken bir kadın yok. Kendime çapkın falan demem çünkü büyükannem ve büyükbabam bana bir kadına saygı duymayı öğretti. Ama ben açık sözlüyüm. Başından beri neyle karşılaşacaklarını biliyorlar. Ciddi bir şey aramıyorum. Tüm dikkatim Mayberry'de ve dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok.

"Hadi büyükanne. Hayatımdaki tek kadının sen olduğunu biliyorsun."

Sırtıyorum. Büyükannem beni seviyor, biliyorum ama her şeye burnunu sokması beni çıldırtıyor.

Gözlerini deviriyor ve ofluyor, "Lütfen yapar mısın Finn? Benim için?"

Bu suçluluk duygusu hızla daha da kötüye gidiyor. Yüzündeki ifade beni kötü hissettiriyor ve ben yanlış bir şey bile yapmadım. Lanet olsun büyükanne.

"Tamam. Ama bu bir randevu değil," diye mırıldandım.

Yüzü aydınlanır ve aceleyle örgüsünü yanındaki masaya koyar, sonra ayağa kalkar.

"Gidip Mary Ellen'ı aramalı ve ona söylemeliyim! Çok heyecanlanacak." Ciyak ciyak bağırdıktan sonra beni ve büyükbabamı orada bırakıp arkadaşlarıyla dedikodu yapmaya gitti.

Dedem bana bakıp gülüyor ve omzuma bir kez daha vuruyor. "Hayatımın son elli yılına hoş geldin evlat. Sevdiğin kadınlar için yapmak istemediğin pek çok şey yapıyorsun."

Bir de bana sor.

* * *

Tüm süsleri kutusundan çıkardığımızda ve otelin maskotu ve ren geyiği/eşeği Aziz Nick'le ilgilendiğimizde saat geç olmuştı. Ev sessiz ve hareketsizken, sürekli insanlarla dolu bir evde nadiren yaşanan sessiz anlar için şükrederek çıtırdayan ateşin önüne oturuyorum. Kendi huzurlu yalnızlığımdan misafirlerin koşuşturmacasına alışmak zor oldu. Her ne kadar Mayberry'nin en çok turist çektiği sezonda rezervasyonlar hafif olsa da. Bu da beni her şeyden çok endişelendiriyor. Genelde otel tamamen doludur, boş yer yoktur. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk işaret buydu.

Büyükannem ve büyükbabamın her zaman inandığı tek şey ailedir. Mayberry, Hollyridge'deki en büyük ya da en süslü han olmayabilir. Birkaç gevşek döşeme tahtası olabilir ve yeni bir kat boyaya ihtiyacı olabilir.

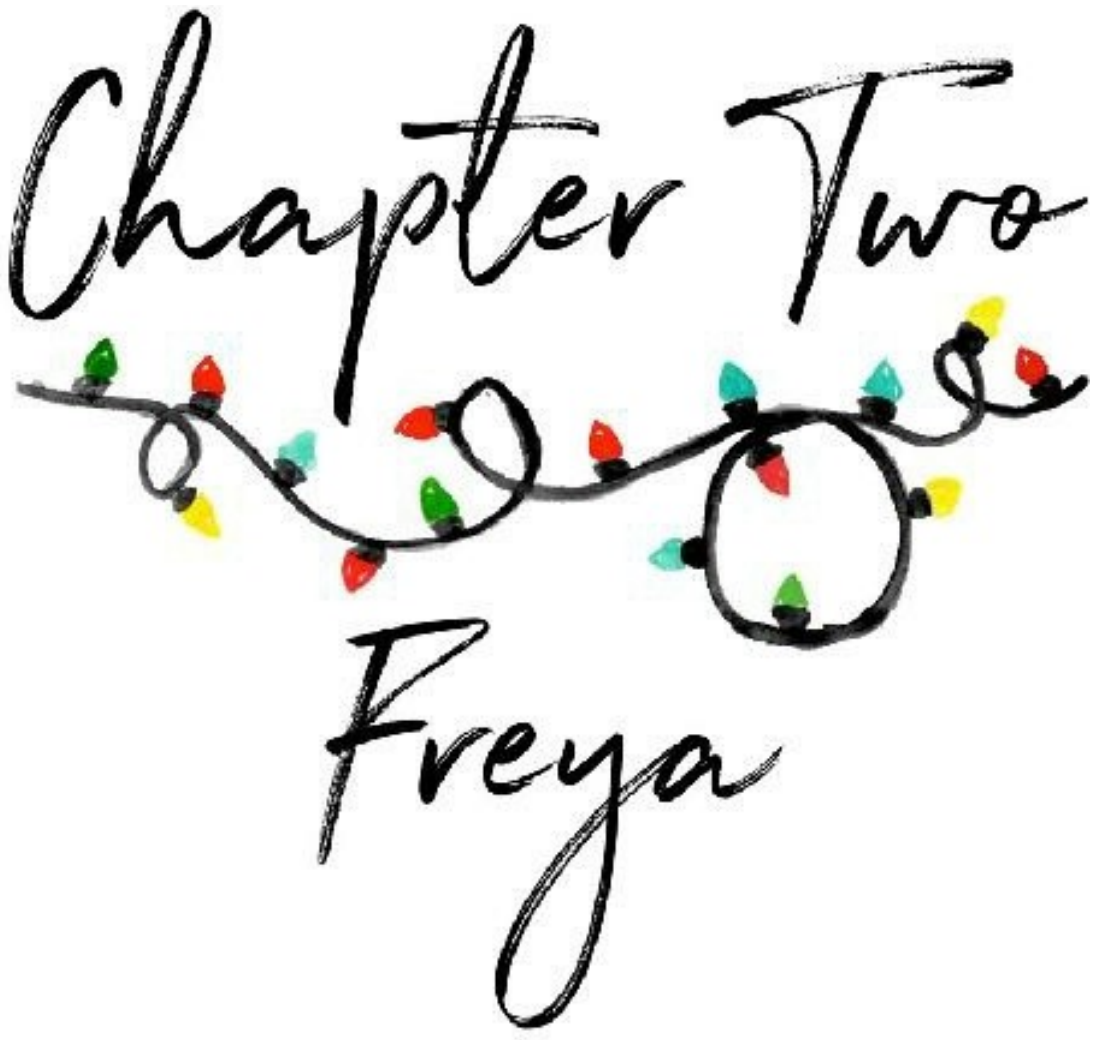
boya, ancak her zaman misafirlerin kendilerini iyi hissetmek için gelebilecekleri bir yer olmuştur. Mayberry'nin temeli gelenekler üzerine kurulu olduğundan, insanlar aileleriyle kaliteli zaman geçirmek için buraya gelmekten keyif alıyor. Aileler ziyareti kendi kişisel gelenekleri haline getirdikçe her yıl aynı tanıdık yüzlerle karşılaşırız.

Ama son birkaç yıldır işler yavaşladı. Hem de çok.

Çocuklar büyüyor, iPad'leri, Instagram'ları, TikTok'ları ya da adına her ne diyorlarsa onu alıyorlar ve aileleriyle yüz yüze kaliteli zaman geçirmek öncelikler listelerinde pek üst sıralarda yer almıyor ve evet, anlıyorum. Bugünün nesli benim içinde büyüdüğüm nesilden çok daha farklı. Ancak burada yapmaya çalıştığımız şey de bu; sevgi, gelenek ve gerçek Noel ruhuyla dolu bir yeri korumak. TikTok içermeyen bir yer.

Büyükbabamın her gün getirdiği faturalar hepimize ağır gelirken pozitif ve neşeli kalmak zor olsa da. Üç ayımız var ve sonra banka, büyükannem ve büyükbabamın inşa etmek için çok uğraştığı mülkü ve her şeyi haczedecek. Hanı kurtarmak ve ailemizin gurur duyacağı bir miras bırakmak bana düşüyor. Baskı yok, değil mi?

Chapter Two

Freya

Bu şirin dağ kasabasının emlak ilanları tek boynuzlu atlar gibi. Göz açıp kapayınca kadar kaybolurlar. Votka ve kızılıcak sodasının neden olduğu bir serap olabilir.

Hollyridge, Montana'ya geldiğimden bu yana geçen iki hafta içinde üçüncü kez bir yeri kaybediyorum. Buraya tam da tatil sezonunda geldim.

Kederli bir iç çekişle, telefonumu kıvrıldığım sandalyeyle eşleşen suni kürklü sandalyeye fırlatıyorum. Şimdilik, kendime ait diyebileceğim Insta'ya layık rustik bir kulübe hayallerimi bir kenara bırakıyorum ve karlı dağ manzarasına bakan tavandan tabana pencereye dönüyorum. Michael Bubl  'nin bir şarkısı, Noel'in 12 Günü'nden bir sahne sırasında düz ekranda arka planda çalıyor, neşeli tatil müziği hoparlör sisteminden filtreleniyor ve ben dalıyorum. Eğlenceli bir tatil romantik komedi filmi bile her zamanki gibi moralimi d  zeltmiyor, en sevdiğim moral verici şey bana getirdiği her zamanki ruh hali yükseltici sihirden yoksun.

Yeni arkadaşım Riley penceremden yabani geyik g  rebileceğime yemin ediyor ama onlar da buradaki Zillow listeleri kadar zor bulunuyor. Penceremden gördüğüm tek şey bir eşek ve onca yolu bunun için gelmedim.

Geyikler gerçek ren geyiği değil, ancak çatallı boynuzlarıyla, en sevdiğim filmlerdeki Noel sihrine *gerçek* karda kendi gözlerimle tanıklık ediyormuşum gibi davranmam için yeterince yakın.

Ağzımın köşesi kalkıyor. R  fleli kahverengi saçlarımı yarım toplayıp dağınık bir düğüm atıyorum ve bacak bacak üstüne atıp alt kattaki mağazadan aldığım yeni örgü   oraplarıma hayranlıkla bakıyorum.

Montana'nın bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim. Pinterest'teki sokak modası kızları

şıklıklarıyla bana yalan söylediler.

Kaliforniya'dan buraya gelmek için hazırlanırken kazak elbiseler ve çizmeler almıştım. Sonunda dayanamadım ve kışa meydan okuyan kışımın ısınmasına yardımcı olmak için onları aldım. Krem rengi kablo örgü diz çorapları tüylü pembe montumla mükemmel uyum sağladı.

Bacaklarımı alçak şezlongun kenarına atacak şekilde ayarlıyorum ve manzarayı ve odamın bir bölümünü yakalayan bir fotoğraf çekiyorum - *İskandinav Kışı*, modern dokunuşlara sahip bembeyaz bir rüya manzarası. Tesisteki her bir odanın numara yerine bir ismi var ve bu da misafirlerimizin ihtiyaçlarına göre uyarlanmış, evden uzakta bir ev deneyimi yaratıyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, düzenliyorum ve *manzaralı odalarımızdan birinde rahatlamak, rüya gibi bir kış kaçamağı için konaklamanızı bugün planlayın #thealpinehollyridge #winterwonderland* başlığıyla otelin Instagram akışına ekliyorum.

Böylesi daha iyi. Hashtag kabin tarzı ev dekorasyonu hayallerim bekleyebilir. Öncelikle, parçalamam gereken hedeflerim var.

Babamın otel imparatorluğundaki en son mücevheri olan Alpine'de kaldığımda, burayı işletmekle ilgili daha iyi bir fikir edinebilirim.

Buraya gelmemin sebebi bu. Bu, babamın onun için çalışan kızı olarak görülmemek için büyük bir şans. Kazanmak için dişimi tırnağıma takıp mücadele ettiğim, babama bir mülkü yönetebilecek kapasitede olduğumu kanıtladığım fırsat. Sonunda beni dinlemesi için yirmi beş yaşına gelmem ve yüzümün morarması gerekti.

Tanrıya şükür, çünkü mavinin bu umutsuz tonu benim SoCal bronz tenime hiç uymuyor.

Filmi birkaç dakika gönülsüzce izledikten sonra pes edip kapatıyorum. O mükemmel kulübe için ciddi bir yas tutuyorum.

Belki de emlak ilanlarının hayal kırıklığından sonra ihtiyacım olan şey biraz eğlence. Tesis, konuklarımıza hitap etmek için eksiksiz bir olanaklar yelpazesi sunmaktadır. İster doğal kaplıcamızla spadan hoşlansınlar, ister kış sporlarıyla maceraperest bir tip olsunlar, mükemmel tatillerini yaratabilirler.

Hollyridge'deki yeni evimde iki haftayı geride bıraktım ve henüz açık havaya çıkmaya cesaret edemedim. Telefonumda karlı dağların resimlerine bakmak ve gerçekten karla örtülü bir dağın eteklerinde durmak çok farklı iki deneyim. Telefonumda otelin uygulamasını açıp olanaklara göz atıyorum ve kaşlarımı kaldırarak snowboard'un yanından geçiyorum.

"Sörf, evet. Snowboard? Hiç sanmıyorum. Sörf tahtasında dengeyi kaybetmek, son hızla karlı bir dağın yamacına yüzüstü çakılmak kadar korkutucu değil." Dişlerimi dudağımın üzerinde dalgınca sürükleyerek başımı eğiyorum. "Neden kızak köpeklerimiz yok? Eğlenceli olurdu. Karda köpeklerle takılabilirim."

Aklınızda bulunsun, gelecek yıl Alpine'in kendi kızak köpeği takımı kurulacak. Balto'nun projekte oynayacağı bir çocuk merkezi olacak. *Tabii ki olur*. Balto'nun tatil köyündeki kendi köpek sürümüyle şehre geri dönmesini düşünmek bile beni nostaljik yapıyor.

Kafamda tatil köyünün gelecekteki cazibe merkeziyle ilgili düşünceler varken, yapacak bir şeyler bulmak için seçenekler arasında gezinmeye devam ediyorum.

Neredeyse çok fazla seçenek var ve bilmediğim şeylerle karşılaştığımda karar felci geçiriyorum. Kaliforniya'daki kış, Montana'dakine hiç benzemiyor.

Riley'e "moral desteği" için mesaj atmayı tartışıyorum. Tercümesi: Noel'i seviyorum, ama Noel'i nasıl kutlayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Alpine Mountain Resort'ta sunulan tüm bu kış aktivitelerinin *nasıl* yapılacağı.

Babam ve şirket için dünyayı dolaşmış olsam da, her zaman diğer yöneticilerden iki kat daha fazla çalışmaya odaklandım. Eğlence ya da başka türlü dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak zamanım hiç olmadı.

masadaki yerimi adil bir şekilde kazanamadım. Babam elimden gelenin en iyisini yapmamı bekliyor.

Büyürken de farklı değildi. Babam ülke çapındaki otel imparatorluğunda yaşıyor ve nefes alıyor. Ününü, yapı taşları olan para ve güçle inşa etti ve kendi kişisel dünya hakimiyeti biçimi lehine aile anıları yapmak için zamanı feda etti. Annemle babam boşanıp ailemizi ortadan ikiye böldükten sonra, ben en büyük olduğum için babamla yaşadığımdan ve küçük kardeşlerim annem gittiğinde onunla gittiğinden beri, on yaşımdan beri bir Noel'i ailece birlikte geçirdiğimizi sanmıyorum.

Pek çok Noel'i yalnız geçirdiğim için, kendimi iyi hissettiren tatil filmlerine karşı ciddi bir sevgi besledim - nostaljik klasiklerden sevimsiz romanslara ve komik komedilere kadar hepsini seviyorum ve bunlar benim en güçlü büyüme anılarım.

Sonunda bu tesisi devralma fırsatının bana verilmesinin tek nedeni, tesisin inşa edilmesinden bu yana babamın sağlığının giderek kötüleşmesiydi. Daha yaşlı, daha deneyimli iki üst düzey yönetici Alpine'i almak için mücadele etti, ancak sonunda babam sert bir emirle bana verdi.

İçimdeki mutluluk dansını başlatın. Dışarıdan bakıldığında, meslektaşlarımla inatçı homurtuları arasında küçük, havalı bir Kaliforniya salatalığıydım. *Canları cehenneme; bunu hak etmiştim.*

Montana'da bir tek ben varım. Benim. Bana hep tepeden bakan o dangalaklar değil.

Babama daha fazlasına hazır olduğumu göstermek için bu tesisi kendi yöntemlerimle işleteceksem, her şeye aşina olmak istiyorum. Konuklar bir ay içinde beni Hollyridge'in yerlilerinden ayırmakta zorlanacaklar.

Ağzım memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. *Aynen öyle, kızım.* Zihinsel olarak kendime güvenen bir yumruk atıyorum.

Bu sefer güvenlik ağı yok. Uğruna çalıştığım her şey bu. Onu ezme zamanı.

Kaçırdığım tek boynuzlu at kabini için kendimi daha iyi hissederek Riley'ye bir mesaj gönderiyorum. Kızlar gecesine ihtiyacım var ve o da şehirdeki tek arkadaşım.

Freya: Öngörülebilir bir gelecek için İskandinav Kış odasının sakinine bakıyorsunuz çünkü Zillow benden nefret ediyor [konfeti emoji]. Sıcak içki ve kaplıcada ıslanma randevusu mu?

Sıcak içki dediğinde beni kandırdın. Kahretsin evet, buharlı ve ıslak olmaya ihtiyacım var [smirk emoji]

Onun bu cevabı karşısında içimden bir kahkaha kopuyor ve bronz tenimi ortaya çıkaran askılı altın rengi tasarım bikinimi giymek için ayağa kalkıyorum. Tesis bornozu peluş ve lüks, üzerinde logomuzdan koyu yeşil işlemeli bir dağ var. Üzerime sıkıca sararken bir zevk mırıltısı çıkarıyorum.

Elimde telefonum, her zaman oteli sergilemek için bir Instagram Live başlatmaya hazırım, şimdilik evimin kapısını kilitliyorum ve yeni arkadaşım ile buluşmaya gidiyorum.

Riley, tatil köyündeki ekibimde yarı zamanlı kayak eğitmeni ve sanat derslerimizin öğretmeni olarak görev yapıyor. Onunla tanıştığım ilk gün, bir çömlekçilik dersinin ortasında yanlışlıkla içeri girdiğimde, hemen kaynaştık.

Tanrıya şükür, çünkü burada birkaç arkadaşına çok ihtiyacım var.

Asansörde, yakışıklı bir adam bana gözlerini kaçırdı. Ona erkeklerin her zaman daha fazlasını istemesine neden olan bir gülümseme sunuyorum, ama benden alacağı tek şey bu. Birincisi, ben misafirlerle takılmam. Hawaii'deki mülkümüzde bu dersi zor yoldan öğrendim. İki, ilişkiler için zamanım yok. İki yıl önceki üniversiteden bu yana hiç yapmadım ve bu bile ciddi bir şey değildi. İşime çok odaklanmışım.

Babamın beni bir erkek arkadaş için endişelenirken görmesini sağlamak.

Geceleri beni sıcak tutmak için sert kaslar ve beni titreten sıcak dudaklar yerine sadece ben ve güvenilir vibe var. Neyse ki hayal gücüm, soğuk bir kış gecesinde karla kaplı şirin rustik kulübemde sert, seksi bir adamla neler yapabileceğime dair fantezilerle çılgına dönüyor. Bu düşünceyle, sıcak ve soğuk karıncalanmalar tenime yayılıyor ve karnımda bir sıcaklık nabzı atıyor. *Oof, evet lütfen Bay Dağ Adamı.*

Saçlarımı omzumun üzerinden atarak, ruh halim her saniye biraz daha yükselirken asansörden çıkıyorum.

Hollyridge'in dağlık bölgesinin atmosferik havasını yaratmak için deri, ahşap ve taş aksanlarla dolu lüks lobide yürürken içimde bir heyecan oluşuyor.

Tüm bunların sorumlusu ben olacağım.

Başlamak için sabırsızlanıyorum. Aklım şimdiden fikirlerle dolup taşıyor.

Chapter Three

Finn

Hollyridge, Montana dağlarının derinliklerine sıkışmış, uykulu, turistik bir kasabadır. Küçük kasabamız karla kaplı devasa dağlarla, kış için donmuş kristal mavisi göllerle, taze bir kat kabarık karla kaplı uzun çam ağaçlarıyla çevrilidir. Bir tablodan fırlamış gibi.

Hollyridge ile ilgili en iyi şey, başka hiçbir yerde olmadığı hissini veren sessiz ve huzurlu sakinliğidir. Diğer birçok turistik kasabanın aksine, küçük kasaba cazibesi dünyanın geri kalanı tarafından hala dokunulmamıştır. Caddede yürürken telefonları yüzlerine yapışmamış insanlar görebilirsiniz. Manzarayı seyrediyor, vitrinlere bakıyor ve arkadaşlarıyla vakit geçiriyorlar.

Bugün kasaba meydanı tıklım tıklım dolu ve havada bir heyecan uğultusu var. Yerel aile hekimliğindeki yaşlı Dr. Thomas bile Bayan Moore bu sabah buradayken gülümsüyordu, flört ediyordu, son kırk yıldır Ed'le evli değilmiş gibi davranıyordu. Bu ikisi için yeni bir şey değil. Doktor Thomas olabildiğince huysuz ama yaklaşan Noel sezonu o dahil herkesin keyfini yerine getirmiş gibi görünüyor.

"Finn Mayberry!"

Arkamda yüksek, tiz bir ses duyuyorum. Onun sesini duyunca patlamak üzere olan iniltiyi çıkarmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyor. Bu sesi nerede duysam tanırım. Ella Arnold. Birlikte geçirdiğimiz birkaç anlamsız gecenin ardından modern zamanların kara vebasası gibi yapışıp kaldı. Ondan mümkün olan her şekilde uzak duruyorum ki bu büyüklükteki bir kasabada bunu yapmak çok zor. Kasabadaki *tek* Noel mağazasının sahibi olması ve büyükannemin haftada en az bir kez beni bir şeyler almaya göndermesi de cabası. Ne yazık ki Ella'yı umursadığımdan çok daha fazla görüyorum. Bir gece geç saatlerde evime gelip

Tam bir sapık.

"Ella, nasılsın?" Ona kibarca gülümsüyorum ve flört ettiğimi ya da çılgınca bir şey yaptığımı düşünmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum. Onu tanıyorum... Kibarlığı daha fazlası sanıyor. İnan bana, Ella'dan istediğim tek şey beni tanıdığını bile unutmaması.

Kıkırdıyor ve gevşek bir saç tutamını tembelce parmağının etrafında döndürüyor. Ella'yla birlikte olmak istememe nedenimin kesinlikle görünüşüyle bir ilgisi yok. O çok güzel, her zaman da öyleydi. Uzun, bal rengi saçları dalga dalga beline kadar iniyor. Dar kot pantolonuyla eşleştirilmiş sade açık pembe kazağı sahip olduğu her kıvrımı ortaya çıkarıyor ve dürüst olalım, birden fazla kez daha fazlası için geri gelmeme neden olan bir kış sergiliyor. Eğer bu kadar deli olmasaydı ciddi bir şeyler düşünebilirdim, ama gecenin rastgele saatlerinde evime gelmeye başladığında, onu hemen bırakmam gerektiğini biliyordum. Sanırım kafasında ruh eşi gibi birlikte olacağımıza dair bir düşünce var. Kafayı yemiş bu.

"Ben iyiyim. Sadece yoğun bir Noel sezonu için hazırlık yapıyorum. Bilirsin işte, mağaza falan." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ben yoğun sessizliği bozmadan önce birkaç dakika garip bir şekilde öylece duruyoruz.

"Seninle konuşmak harikaydı. Eve, büyükanneme gitmeliyim, beni kasabaya erzak almaya gönderdi." Elimdeki market poşetlerini kaldırıyorum.

Başını sallıyor. "Oh tamam. Tamam. Bu yılki Jingle Wars duyurusunu gördün mü?"

Görmedim ama zaten pek dikkat ettiğim de söylenemez. Hiç dikkat etmem zaten. Bu aptal yarışmadan nefret ediyorum ve ev sahipliği yapacak yeni bir şehir bulmalarını diliyorum. Jingle Wars yıllar önce küçük bir yarışma olarak başladı, sadece aptalca bir yerel gelenektir. Son yıllarda ulusal çapta ilgi görmeye başlayınca, sanki yeni bir Shark Tank'mış gibi giderek büyüyor ve yerel işletmeleri daha büyük ödüller için yarışmaya davet ediyor. Yine de kasabaya bir ton trafik getiriyor, bu yüzden fazla şikayet etmemeye çalışıyorum. Getirdiği kalabalık olmasa, bu küçük kasabanın haritadan silineceğini düşünüyorum.

"Hayır, pek fırsatım olmadı. Büyükannem beni handa çok meşgul ediyor." "Gerçekten meşgul" ifadesini vurguladığımdan eminim, böylece umarım ipucunu alır ve günde on kez aramayı bırakır. Yine de şansım yok.

Yaklaşıyor ve kısık bir sesle fısıldıyor, "Görünüşe göre bu yıl büyük bir sponsor var ve büyük ödül yüz bin dolar. Buna inanabiliyor musun?"

Yüz bin mi? Ciddi misin?

"Ella, gitmem gerek ama seninle konuşmak güzeldi." Ters yöne doğru ilerlemeden önce başka bir şey söylemesine izin vermiyorum. Kalabalığın arasından kasaba meydanına doğru ilerliyorum, ta ki ortada duran devasa ilan panosunu görene kadar. Jingle Savaşları'nın reklamını yapan bir poster var. İlk defa ilgimi çekti.

Yüz bin dolar çok para. Afişte, önümüzdeki birkaç gün içinde duyurulacak olan "Noel" temalı üç yarışmanın kazananı için büyük bir ödül olduğu yazıyor.

Sessiz bağışçının kim olduğunu merak ediyorum.

Tahtaya iliştilmiş broşürün bir kopyasını alıp hana dönmek üzereyken sıcak, tüylü ve yumuşak bir şeyle çarpışıyorum.

"*Lanet olsun!*"

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, bir kol bacak telaşı ve kaos. Bana çarpan kadına doğru uzanıyorum ve yere düşmeden onu yakalıyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" diye ağlıyor onu tekrar ayağa kaldırıp dengede durmasına yardım ederken. O ayarlar

Üzerindeki ince hırkayı giyiyor ve ancak o zaman ne kadar güzel olduğunu fark edecek kadar kendime geliyorum.

Güzel ama Hollyridge sakini değil. Öyle olsaydı onu tanırdım. Yüzünü daha önce görmüş olsaydım asla unutmazdım.

Boyu 1.80 civarında, aşağı yukarı bir iki santim. Benim iki metremden çok daha kısa. O kadar ki ona aşağıdan bakmak zorunda kalıyorum. Kalın, koyu kirpiklerin çerçevelediği parlak mavi gözler bana bakıyor. Yanakları ve burnu soğuktan kızarmış, kirpiklerine kar taneleri yapışmış. Hemen öpmek istediğim pembe, gür dudaklar dikkatimi çekiyor. Sırtından aşağı dökülen koyu renkli, dalgalı saçlarını tamamlıyorlar. Güzelliği beni şaşırtıyor. Öte yandan kıyafeti? Hemen dikkatimi çekiyor. Kesinlikle Montana kışı için tasarlanmamış. Tüylü, uçuk pembe hırkası, kıvrımlarını saran basit siyah taytlarla eşleştirilmiş, itiş kakış sırasında pek bakamadım. Kar yüzünden sırlıslık olmuş bir çift kürklü UGG bot giyiyor. Nasıl titremiyor, hiçbir fikrim yok. Ona bakarken bile üşüyorum.

"Sorun değil, doğru ayakkabılar olmadan buz kaygan olabilir." Sırıtiyorum ve UGG'lerine bakıyorum.

Gülüyor, sonra botu başka bir buz parçasına takılıyor ve neredeyse bir kez daha düşmesine neden oluyor. Kışının üstüne düşmeden önce uzanıp onu sabitledim. Belli ki güzel, ama mantıklı o kadar değil...

Aptal olma Finn, belki de sadece bir turisttir ve daha iyisini bilmiyordur.

"Bu lanet ayakkabılar! Teşekkür ederim, cidden." Yanakları bir ton daha koyulaşüyor ve belli ki telaşlanıyor ama bu onu çok daha çekici yapmıyorsa ne olayım.

"Sorun değil. Muhtemelen buralardan değilsiniz gibi görünüyor," diyorum ona, kıyafetini işaret ederek.

"O kadar belli mi?" Burnunu kırıstırıyor ve ayaklarına bakıyor.

Gülüyorum, umursamaz bir omuz silkme öneriyorum. "Belki biraz. Donuyor olmalısın. Hollyridge kışlarının şakası yok."

"Öyleyim," diye itiraf ediyor hırkasının düğmeleriyle oynarken. "Kasabaya gelmeyi planlamıyordum ama çıldırmak üzereydim. Hollyridge'in sunduğu her şeyi kendi gözlerimle görmek istedim." Telefonunu havaya kaldırıyor ve ıslıl ıslıl bir gülümseme sunuyor. Heyecanla ayaklarının üzerinde zıplayarak bana telefonunu gösteriyor. "Yemin ederim her şeyin fotoğrafını çekmeden duramıyorum. Insta akışım şu anda çok şirin."

"Ah, evet, harika bir yer. Ziyaret etmek ya da yaşamak için. Dost canlısı insanlar, güzel yemekler, görülecek çok şey var. Bu arada ben Finn." Ona elimi uzatıyorum ve o da küçük ama buz gibi parmaklarını benimkilere geçiriyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Buz parmaklar için özür dilerim. Ben Freya. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sonraki birkaç dakikayı kasaba meydanında ailemin ve benim gitmekten hoşlandığımız bazı popüler noktaları göstererek geçiriyorum. Hollyridge'de ona kasaba meydanından gösterebileceğimden çok daha fazlası var.

Bu kız çok güzel. Hollyridge'in sunduğu sadelik karşısında gözlerinin parlaması onu daha yakından tanımak istememe neden oluyor. Bakalım başka neler ondan bu kadar kolay tepki alıyor.

"Biliyor musun? Bir ara sana etrafı gezdirmeme izin vermelisin. Seni Hollyridge'in turist olmayan versiyonuyla tanıştırayım." Ne yaptığımı ikinci kez tahmin edemedim ona söyledim. Az önce ona çıkma teklif ettim. Sayılır.

"Bu çok tatlı. Burada herkesin ne kadar misafirperver olduğu konusunda şaka yapmıyorlar, değil mi? Aslında bu hafta programım çok sıkışık ama bu iyi olurdu. Belki orada buluşabiliriz, The Coffee Spirit'te? Cuma dört gibi?" Hala hırkasının düğmeleriyle oynarken bana bir kez daha gülümsüyor.

Sadece yanında geçirdiğim birkaç dakikadan bile kendine güvendiğini ve kendinden emin olduğunu söyleyebilirim. Bir kadınla ilgili en seksi şey yaydığı güvendir.

"Evet, kulağa harika geliyor." Sırıttıyorum.

İşte oldu. Bitti. Bingo gecesinde büyükannem aracılığıyla ayarlanmadığım biriyle *gerçek* bir randevu. Gurur duyacak.

Bu düşünceye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şey, bu eşyalarla eve dönmem gerekiyor ama seninle tanıştığıma memnun oldum Freya. Gelecek hafta görüşürüz." Ona cilveli bir sırıtma fırlatıyorum ve o da kendi arsız gülümsemesiyle karşılık veriyor. Geri dönüp eve doğru yola çıkıyorum ama omzumun üzerinden Freya'ya bir kez daha bakıyorum ve onun Jingle Wars posterinin fotoğrafını çektiğini görüyorum. Bu aptal yarışma her geçen saniye daha da çekici görünüyordu.

* * *

"Dostum, bana bu küçük kasabada yeni ve seksi bir kızla tanıştığını ve ona kız kardeşi olup olmadığını sormayı düşünmediğini mi söylüyorsun?" Sinir bozucu en iyi arkadaşım alay ediyor, sonra da dramatik bir etki yaratmak için birasını bara çarpıyor.

"West, onunla on dakika kadar konuştum. Kahve içmek için buluşmayı ve ona etrafı gezdirmeyi planlamıştık. O on dakika içinde pek bir şey olmadı." Daha fazlasını söyleyip uğursuzluk getirmek istemedim çünkü sinir bozucu olsa da haklıydı.

Sürekli yeni insanlar geçiyor, ancak çok azı birkaç günden, en fazla bir haftadan fazla kalıyor.

"Bugün şehirdeyken Ella Arnold'a rastladım, neyse ki sikişmemişti ama bana Jingle Wars'ın bu yılki büyük ödülünün yüz bin dolar olduğunu söyledi."

"Bok yok ha?" West birasından bir yudum daha alıyor ama dikkati barın sonunda başka bir müşteriyle konuşmakta olan barmen Aria'da.

"Evet, belki bu yıl katılırim diye düşünmüştüm."

Başını arkaya atar ve gözleri yaşarana kadar güler. Göt herif. "Bu neden bu kadar komik?" diye mırıldandım.

Gözlerini siliyor. "Dostum, yarışmadan gerçekten nefret ediyorsun. Kafamı bu bara vurmaya hazır olana kadar her yıl bu konuda şikayet ediyorsun."

"Bence insanların para için Noel oyunlarında yarışması çok saçma bir şey. Hayvan gösterisi gibi bir şey."

"Tekrar doldurmamı ister misiniz?" Aria barın diğer tarafından soruyor.

West başını hayır anlamında sallıyor ama konuşmuyor. Hava buz gibi oldu ve ikisi arasındaki gergin titreşimleri hissedebiliyorum. Kadın gittikten sonra ona dönüyorum.

"O da neydi öyle? Onunla yatıyor musun?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra birasının geri kalanını büyük bir yudumda içiyor. "Karmaşık şeyler dostum. Kadınlar."

Gerçek bu değil mi?

West, Riley Tucker'ın onu oyun parkında kovalamasıyla başlayan kadın sorunlarından payına düşeni almıştır. Yirmi yıl sonra tüm kovalamacaları o yapıyor.

"Hayatıma hoş geldin. En azından seksen yaşındaki büyükannen sana tombala salonunu ayarlamıyor kardeşim." Sırıtiyorum.

"Evet, haklısın. Bu gece ışıklar ya da başka bir şey için yardımımıza ihtiyacı yok mu?" diye sorar.

"Kahretsin, unutmuşum. Evet, bütün kurabiyeleri atmadan gidelim buradan. Bilirsin işte.

"Bana sürekli yemek rüşveti veriyor."

"Kalbime giden yolu biliyor."

İçkimi bitirdikten sonra bardan ayrılıp eve gidiyoruz.

Hanın garaj yoluna girdiğimizde, büyükannem ön verandada örgü örerek bekliyor. Kazağı ve ısıtılmalı battaniyesine sarınmış ve ben başımı sallıyorum. Bu kadın beni deli edecek. Dışarısı bok gibi soğuk ve o sanki sahilde bir yerdeymiş gibi burada. Güneş çoktan bulutların altına gömüldü ve gece bastırarak sıcaklığın düşmesine neden oluyor.

"Selam büyükanne," diye selamlıyor West onu ve yanağına bir öpücük bırakıyor.

"Neden, West Andrew Collins, buralarda görünmeyeli çok uzun zaman oldu. Düzeltmen gereken çok şey var." Gülümsüyor.

"Kaybettiğim zamanı telafi etmek için buradayım." Adam ona göz kırpmıyor ve o da karşılık olarak gözlerini deviriyor. "Gidip size sıcak kakao yapmama ne dersiniz?

Ne yapıyorsun?" Sanki bize lezzetli ikramlarla yarım yamalak rüşvet vermemiş gibi sıcak bir şekilde gülümsüyor. Her zamanki gibi, midem lanet olası bir hain ve her zamanki gibi büyükannemin pişirdiği her şeye bayılıyorum.

Örgüsünü bırakıyor ve salıncaktan kalkıyor.

"Pekâlâ çocuklar, başlamaya hazır mısınız? Yapmanız gereken *çok şey* var." West ve ben bakıştık. Sevdığımız kadınlar için her şeyi yaparız, değil mi?

Chapter Four

Freya

Hollyridge'in kalbindeki kasaba meydanı birkaç gün içinde tamamen farklı görünüyor. Lamba direklerinde asılı neşeli mevsim bayrakları ve kapılardaki çelenklerle daha önce de şenlikliydi ama şimdi sanki tatil sezonu her çatlaktan patlamış ve küçük meydanı kırmızı, yeşil, altın ve gümüşten oluşan bir denizle doldurmuş gibi. Kasabanın dört bir yanına asılan afişlerde reklamı yapılan ve işletmeleri ulusal bir izleyici kitlesi için tatil ruhlarını sergilemeye davet eden Jingle Wars yarışması bugün başlıyor.

Ve kaydoldum.

Reklamı üç gün önce, sıırıslıklam UGG botlarımla kaygan kaldırımda, tesisin Instagram hikayesi için mükemmel bir fotoğraf çekmeye odaklanmışken gördüm ve Jingle Wars'ı aklımdan çıkaramadım.

Finn de onunla tanıştıktan sonra aklımdan çıkmadı. Uzun boylu, beni omzunun üzerinden atabilecekmiş gibi görünen ve kahverenginin içinden kırmızı tonlar fişkırان seksi sakalları olan dikkat dağıtıcılara ihtiyacım yok, ama... o tamamen benim oduncu fantezimin kaslı, ağaca tırmanır gibi tırmanan bir pakete sarılmış hali. Ne zaman aklıma gelse dudağımı ısırma neden olan türden. Büyüleyici bir gülümsemeyle tam bir külot eritici ve kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesti.

Demek istediğim, düşünüyordum - ciddi, UGG'lerin sıfır çekiş gücü olduğunu kim bilebilirdi ki - ama kesinlikle ayaklarım kayıyordu. Kahve randevumuzu dört gözle beklemiyormuşum gibi davranmaya çalışırsam yalan söylemiş olurum.

Bana şehri gezdirdikten sonra, umarım bana başka şeyler de gösterir.

Kamyonetini ve yatak odasını.

Koridoru alacağım. Finn'de WSE-duvar-seks enerjisi var. Her yerinde bu yazıyor.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve bir an kendimi kaybedip onun tırnaklarının iç bacaklarımın ve boynumun hassas derisine nasıl sürtüneceğini düşünüyorum. Beni eriten o yakışıklı beyefendi gülümsemesine sahip olabilir, ama tanrım, bahse girerim nasıl kirli öpüşüleceğini biliyordur.

Susamış kıcımların beyni, titreşimsiz bir hareketin ilk fırsatında aşırı hızlanıyor. *Aşağı kız*. Ama Finn'den kim etkilenmez ki? İnanılmaz yakışıklı.

Yine de hedeflerim önce gelir. Öyle olmak zorunda. Riley ile kalabalık meydana dolaşırken başımı sallayarak kendime *neden burada* olduğunu unutmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Yüz büyük ödül benim için o kadar önemli değil, ama tanınırlık ve tanıtım? Çok büyük. Bu Noel yarışmasında Alpine'i temsil etmek -Riley'in sözü, benim değil- tesisle ilgili çabalarım için ihtiyacım olan avantaj. Yarışmayı kazanırsam, bunu destekleyecek sosyal kanıtlarla yapabileceğim pazarlama, Anderson Resorts markasına harika bir vızıltı getirecek.

Buz gibi bir esinti, sahne arkası alanının kurulduğu çardağın arkasındaki çimenlik alanda ilerliyor. İnce, omzu açık gri Chanel kazağını kesiyor, omurgamdan aşağı kayıyor. Sıcak karton kahve fincanını iki elimle tutuyor ve titreme içgüdüsüne karşı koyuyorum. Kıyafetimin içinde donuyorum, ama kırmızı deri pantolon ve Noel Baba Bebeği seviyesinde topuklu ayakkabılar buna değer. İş dünyasında ve pazarlamada izlenimler her şeydir, bu yüzden yarışmacıların tanıtıldığı yarışmanın ilk yayınında iyi görünmek istiyorum.

Büyük çardağın önünde bir sahne kurulur, her iki yapı da taze kesilmiş çam çelenkleri ve kırmızı kadife kurdelelerle süslenir. Sunucu ile yayın başlamadan önce bir hoparlör sisteminden tatil şarkıları çalınıyor. Sahnenin önünde toplanan canlı izleyicileri dolduran insan kalabalığı, biz prodüksiyon alanında dolaşırken alçak bir mırıltı yaratıyor.

"Biliyor musun," diyorum Riley'e, "bu kasabanın bu yarışmayı sevdiğini söylediğinde, böyle olacağını kastettiğini düşünmemiştim."

Riley omuz silkiyor, bal sarısı bukleleri gri dalgalarla birbirine karışmış, gönüllü gömleği giymiş bir kadın ona doğru yaklaşıyor. Fırını işleten gönüllü kadını son birkaç gün içinde kasabaya indiğimde görmüştüm. Günahkâr derecede iyi ayı pençesi yapıyor ve ben bağımlısı olabilirim. Riley'nin tanıdığı tek kişi gösteri gönüllüsü ve fırın sahibi değil. Tüm bu yarışma Hollyridge'in şirin kasabasını ele geçirmiş durumda.

"Evet, yerel halk tarafından her zaman böyle sevidi. Ama turistler her yıl daha da çok seviyor, bu yüzden büyümeye devam ediyor. Şu hale bakın." Riley kamera ekibine başıyla işaret ediyor. "Hepsi profesyonel ve çekim ekipleriyle dolu. Ben lisedeyken kamu hizmeti kanalında yayınlanırdı ve yerel gönüllüler tarafından yapıldı. Şimdi ise büyük bir olay." Başını öne eğiyor. "Ama böyle bir şeyin seni şaşırtmayacağını düşünmüştüm, Hollywood."

Benimle dalga geçmek için bana böyle seslenip duruyor. İlk günümde Alpine'deki çömlek sınıfına girdiğimden beri, lobi müdürlerimden birini ararken, tabletimde bir e-posta gönderirken konuşurken telefonumu kulağıma dayadım. Eski hayat kimseyi beklemez. Dersi böldüğümü fark etmem tam iki dakikamı aldı. Riley bana iş merkezini nerede bulacağımı söylemişti, benim kayıp bir takım elbise olduğumu varsayıyordu, ancak güneş gözlüklerimi çıkardığımda onun yeni patronu olduğumu öğrendi.

Burnum kırışıyor. "Ew. Ben Hills'de yaşamadım. Buradan önce Malibu'da yaşıyordum."

"İğrenç," diye taklit ediyor Riley, benim Kaliforniya aksanımı abartarak, ki bu onun yumuşak Montana aksanıyla kulağa komik geliyor.

Eğlenen bir sesle yan tarafını dürtüyorum. "Kaliforniya'daki herkes her zaman film setlerinde dolaşmıyor. Anderson Resorts'taki ofisimde çok meşgulüm, bu yüzden bu benim için yeni bir şey."

"Hepiniz dalmak istiyorsunuz, ha?"

"Ben hayatı boynuzlarından yakalayan bir kızım," diyorum, tiz bir aksanı taklit ederek. "Alpine ailesi için mavi kurdeleyi eve getiriyorum, bebeğim."

Riley gülümsüyor, güzel yeşil gözlerinin kenarları kırışıyor. "Umarım bu dün ilk kez teleferiğe bindiğin zamanki gibi olmaz."

Bir avucumu açıkta kalan köprücük kemiklerime bastırarak dramatik, skandal yaratan bir nefes veriyorum. "Hain! Bunu nasıl yaparsın? O fiyasko hakkında bir daha *asla* konuşmayacağına söz vermiştin. O şey bir ölüm tuzağı gibi. Dağa çıkmanın daha güvenli bir yolu olmalı." Elimle çılgınca bir hareket yaparken kahvem fincanın içinde kayıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ona bindiğiniz için siz delisiniz."

Telesiyej Olayı sırasında histerik bir şekilde yere yığılmıştı. Yarı zamanlı kayak eğitmenlerinden biri olarak bile beni bir daha o şeye bindiremedi. İnsanları dağın tepesindeki bir kablonun üzerinde sallanan bir sepetten sarkıtmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü?

İçten bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor. "Kim seni bir kış tatil köyünün başına getirdi? Sen kışla ilgili her şeyin tam tersisin."

Şakalaşmalarımızdaki eğlencem, şüphelerimin ağırlığı beklenmedik bir şekilde üzerime çöktüğünde kayboluyor. Boğazımı temizliyorum ve tırnağımı fincanımın plastik kapağına vuruyorum.

Hedefler, yalnızca fethedilemezlerse hayal ettiğimiz dileklerdir.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Bu kadar sinirlenmek aptalca. İşime çok odaklandığım için bazen hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkıyor.

Noel'de her tatil filmi izlediğimde ailemin de böyle mükemmel olmasını dileyen küçük bir kız değilim. Ben yapmak istediği şeyi başarmak için canını dişine takarak çalışan bir kadını.

"Babam."

"Tanrım, biri Starbucks bardağına işemiş gibi surat asma." Omzumu dürttü. "Neşelen, düğün çiçeği."

Omuzlarımı silkeliyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Haklısın. Moral bozucu olduğum için özür dilerim. Sanırım biraz gerginim."

"Sen mi? *Psh*. Kızım, kendine güvenin var."

Endişelerim ait oldukları yere, zihnimin gölgelerine geri dönerken bu kez gülümsemem daha samimi. Onlara zihinsel bir orta parmak gösteriyorum. "Teşekkürler. Bu iyi olacak. Bunu yapabilirim."

"Ne zaman istersen."

Meydanda esen bir başka soğuk rüzgâr beni ürpertiyor. Burnumun ucu üşüyor. Umarım yayın için sahneye çıktığımda akmaya başlamaz.

Çift astarlı parkasına sarınmış Riley sırtarak, "Daha çağrılmadan buz saçağı olacaksın," diyor.

Çekimler için şehir merkezine gelmek üzere ayrılmadan önce Alpine'deki odamda bana polar iç kısmını gösterdi. Montunu yırtıp açmayı ve sıcaklığına gömülmeyi, montu arkadaşım ile paylaşmayı çok istiyorum ama bu teslim olmak olur ve hava beni yenemez.

Riley başını eğiyor, bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. "Yine de sevimli bir buz saçağı. Bütün erkekler tadına bakmak için seni yalamak isteyecek."

Sırtarak kalçamı çıkarıp poz veriyorum. "Amaç da bu. Görsel bir temsil olarak oradayım

Alpine'in ne kadar harika olduğunu. Pazarlama tamamen ince psikolojik mesajlarla ilgilidir ve ben, dostum, bu sanatta ustalaştım."

"Seks sattırır," diye ekliyor Riley. "Zaten işe yarıyor. Kesinlikle arkadaşımın dikkatini çektin."

Onun görüş açısını takip ediyorum ve yanaklarım kızarıyor. Finn, benim yürüyen dağ adamı ıslak rüyam, birkaç metre öteden kırmızı deri pantolonuma hayranlıkla bakıyor, bir yandan da yapım şirketinin etrafında vızıldayan makyaj sanatçılarından birini fırçalıyor. Ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor. Gördünüz mü? Bu yarışmaya katılmak en iyi fikirdi.

Em bakalım, şüpheler.

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdığında ona arsızca göz kırpyorum.

Yakaladım seni, aramızdaki mesafeyi aşan bir çapkınlıkla konuşuyorum.

Bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor, içimin hoş bir şekilde ısınmasına neden olacak şekilde beni kontrol etmekten çekinmiyor, sonra omuz silkiyor ve bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

Oof. Çifte oof! Üzerindeki cazibe o kadar güçlü dalgalar halinde yayılıyor ki Riley'yle durduğumuz yerden kalbimin küt küt attığını hissediyorum.

Nefes nefese attığı kahkahası beni Finn'in yarattığı baştan çıkarıcı büyüden kurtarıyor. Ona baktığımda, kaşlarını kaldırarak kahvesinden derin derin içiyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey. Finn'in tasarım kazağına salyasını akıtmasının bir başka kurbanına tanık oluyorum. Bu, Hollyridge'de memleketimizin kalp atışı için onurlu bir eğlencedir. Kasabalı ya da turist, hiç kimse onun gamzelerinden ve sıcak viski gözlerinden korunamaz," diyor Riley bir kasaba büyüğünün tüm hüznüyle. "Onu tanıdığım onca yıl boyunca en iyilerimizin bile battığını gördüm."

Mat longwear rujla boyanmış dudaklarımın etrafında aceleyle gezinip parmaklarımı kontrol ederken boğazıma bir protesto düğümleniyor. Leke yok. Altın gibiyiz. "Salyalarım akıyor. Hayranlık duyuyorum."

Riley yine güler. "Evet, tamam."

"Ayrıca, kim istemez ki?" Finn'e doğru ince bir el hareketi yapıyorum, makyaj sanatçısı onu rötuş için çekiştiriyor zaten. Pudra fırçası burnunun üzerinde gezinirken yüzünü buruşturduğunu görünce bir homurtu kopuyor içimden. Bu onu daha az seksi yapmıyor. "Bu adam çok seksi ve ben de yüzde yüz bunun için buradayım."

O koyu renk kotun içindeki kıcı mı? Bunun için buradayım. O seksi derin ses? İşte. Onun için. Onun için.

Riley'nin omuzları kıs kıs gülerken titriyor. "Gördün mü? Yakışıklı statüsünün bir kurbanı daha. Hayır, bana göre değil, teşekkürler. Onunla çok uzun zamandır arkadaşım ve iğrenç erkek alışkanlıklarının çoğunu biliyorum."

Daha fazlasını söyleyemeden, kalın çerçeveli gözlükleri, kulaklıklılı mikrofon seti ve elinde bir pano olan bir adam yanımda beliriyor.

"Yarışmacıların sıraya girmesi için hazırız," diyor. "Sunucu ile on dakika içinde canlı yayındayız." "Tamam, teşekkürler."

Finn de dahil olmak üzere diğer birkaç yarışmacının omuzlarına dokunmaya devam ediyor. İnsanlar sahneye doğru ilerlemeye ve prodüksiyon ekibi tarafından yönlendirildikçe bir sıra oluşturmaya başlıyor.

Riley bitmemiş kahvemi alıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Gösteri zamanı."

Chapter Five

Freya

"Öldür onları katil," diyor Riley.

"Sanırım iyi şans için bir bacağı kırman gerekiyor," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Neden yaralanmanı isteyeyim ki? Zaten endişeliyim, teleferiğe binmeyi bile beceremiyorsun."

Ağzım açık kaldı ve bir parmağımı kaldırdım. "Bir daha asla! Bir daha asla!" Kimsenin onu duymadığından emin olmak için gözlerimi etrafta gezdirerek tıslıyorum. "Havamı bozmayı bırak, ahbab! Şimdi yine gerileceğim."

Kahvelerimizi piknik masasına koyan Riley beni omuzlarımdan tutup hafifçe sarsıyor. "Kendine gel. Bu benim çömlekçilik sınıfıma gelen patron kıçlı sürtük değil. Hadi şimdi git." Beni döndürüyor ve iki santimlik topuklu ayakkabıların içinde tökezlerken kıcıma şaplak atıyor. "Dünyaya kim olduğunu göster."

O haklı. Ona detayları ve canlı yayın linkini mesaj atmış olmama rağmen babam muhtemelen izlemiyordur. Ama bu yine de ona göstermeyeceğim anlamına gelmiyor.

Kulaklıklılı mikrofona seti görevlisi sahneye çağırılma sıramızı belirlemek üzere yeniden ortaya çıktığında Finn'in yanına sokuluyorum. Sunucu parlak kırmızı takım elbisesi, kuyruklu ceket ve silindirik şapkasıyla yakınlarda duruyor. Beyaz bıyıklı sakalı olan iri yarı bir adam.

Finn'e "Seninle burada tanışmak ne güzel," diyorum. Yumruklarımı havaya kaldırdım ve boks yapıyormuş gibi davrandım. "Sanırım bu seni artık rakibim yapıyor. En iyi Noel aşığı kazansın."

Başının arkasını kaşıyarak homurdanıyor. Tanıştığımız zamanki rahat tavırlarından eser yok, vücut dili sert. "Evet. Bu biraz son dakikada oldu. Her zaman yaptığım bir şey değil."

"Ne?" Şok olmuş gibi bir nefes alıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Eğilerek yan yan bakıyorum

ve fısıldar, "Noel aşığı *olmadığını* mı söylüyorsun? Kuzu postuna bürünmüş kurt gizlice içeri mi giriyor?" Finn'in dudakları seğiriyor ve parmaklarını ağzının etrafında gezdirerek ensesinde gezdiriyor. Rahatlıyor,

omuzlarının gerginliğini kaybediyor. Dudağımı ısıırıyorum ve kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. Onun yanındayken bile içimde sıcak bir kor parlıyor.

Ya da belki de harika koktuğu içindir - sedir ve baharat, tüm açık hava oduncu seksi vibe ekleyerek. *Evet, lütfen.*

Yaklaşıp telefonumu çıkarıyorum. "Hadi sahne arkası selfie'si çekelim. Bahse girerim yarışmanın hashtag'i patlıyordur. İzleyicilere küçük bir reality TV draması yaşatacağız. Belki bizi göndermeye başlarlar. Sence portmanteau'muzda ilk sıraya senin adını mı koyarlar yoksa benimkini mi?"

"Uh, ne?" Finn benim hızlı konuşmamın ardından bana göz kırpmıyor, eli otomatik olarak belimi buluyor.

Mm, büyük eller. Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. *Tanrım. Sakin ol, beyin, seni susamış kaltak.*

"Hadi, yapalım şunu!" Onu kızdırırken yan tarafına dirsek atıyorum. "Selfie'nin ne olduğunu bilmediğine göre benden büyük olamazsın. Kesinlikle baba diyecek kadar büyük değilsin."

"Ne?" Finn boğuluyor ve belimi sıkıyor, neredeyse masaj yapıyor. Kahretsin, bu çok güzel bir his. Sert, neredeyse hırıltılı bir öksürükle boğazını temizliyor. Gözleri irileşiyor ve kalın kaşları rüzgârda savrulan kahverengi saçlarına doğru yükseliyor, bakışlarında yoğun bir ateşle bana bakıyor. "Sen-"

Benden kahaahalar yükseliyor ve onun yanına doğru eğiliyorum. "Özür dilerim, aman Tanrım. Yüzündeki ifade. Çok kolay! Ama gerçekten, hadi bir selfie çekelim."

Birbirimize sarılmış bir şekilde fotoğrafımızı çeker çekmez, trompet sesi tatil müziğini ele geçiriyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

"Başlıyor," diyor Finn. Yüzüne kararlı bir ifade yerleşiyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve ağzının kenarları aşağı doğru eğiliyor.

Sunucu koşarak sahneye çıkıyor ve kendisini alkışlayan kalabalığa el sallıyor. Tahmin ettiğimden daha dinç. Belki sakalı boyalıdır. Ya da bu taşralı çocuklar onun yaşında tanıdığım insanlardan daha sağlam yapılı.

"Bayanlar ve baylar, dünyanın dört bir yanındaki tatil meraklıları, Jingle Wars'ın yeni yılına tekrar hoş geldiniz! Yılın en iyi tatilinin şampiyonu olmak için her yıl adayları sınayan en sevdiğiniz Noel yarışması," diye anons ediyor sunucu. "Hollyridge, Montana'da canlı yayındayız ve yarışmacılar kuliste sıraya girmiş sizinle tanışmayı bekliyorlar. Ben Cornelius Frost, sunucunuz! Bu yıl yarışmacılarımıza meydan okumak için oy verdiğiniz yarışmalarla her zamankinden daha büyüğüz."

O konuşurken Finn'le olan fotoğrafımı sosyal medyada paylaşıyorum ve yarışmayı etiketliyorum. Soğuk hala kıyafetlerimi ısıırıyor, bu yüzden vücut ısısının bir kısmını emmek için ona yaklaşıyorum.

"Biliyor musun, burada olmana ben de şaşırdım," diyor Finn. "Önce karda takılıp düşünüyorsun, şimdi de burada mı yarışyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Yeni şeyler denemeyi seviyorum. Babama bir şeyler kanıtlamak için mükemmel bir yol gibi geldi." Tereddüt ederken dudaklarım yana çekiliyor, bunu ifade etmenin bir yolunu arıyorum. Finn'i çok iyi tanımıyorum ve ailemle ilgili tüm yükü ona ister istemez yükleyemem. "Dikkatini çekmek için sesimi yükseltmem gerekiyor."

"Yani bir yarışma programı mı?" Finn kaşlarını çatarak beni inceliyor. Bir süre sonra, sıradaki ilk kişinin tanıtım için basamakları tırmandığı sahneye doğru başını sallıyor. "Bu şey oldukça yoğun ve vahşi oluyor. Geçen yıl ormanda bir kamp yarışması vardı." Koyu kahverengi bakışları üzerimde geziniyor, omuzları açıkta bırakan tasarımlı kazağımın açıkta bıraktığı yakama takılıyor. "Montana kışına alışık değilsen, alışkın olmadığın bir şeye hazır olduğuna emin misin?"

Ağzım ona anında bir inkâr vermek için açılıyor, sonra düşünebilmek için kapanıyor. Dudaklarımı büzüyorum. Bu doğru. Kaliforniya'dan Hollyridge'e geldiğimden beri gerçek kıştan ne kadar hoşlanmadığımı keşfettim, ama hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyeceğim, ne şüphelerimin, ne de şirketin akbaba yöneticilerinin topuklarıma yapışmasına - ya da Finn'in, niyeti ne kadar iyi olursa olsun.

Meydandaki dükkânların çatılarının üstünden karla kaplı yüksek tepeler gözüme çarpıyor. Kasabayı çevreleyen bu görkemli dağlara bakmanın bana devam etmem için gereken dürtüyü veren bir yanı var. Bunu yapabilirim.

"Şövalyeliğiniz takdire şayan ama gereksiz. Kendimi gayet iyi idare edebilirim, teşekkürler." Finn başını yana eğiyor ve ellerini kaldırıyor. "Pekâlâ, hayatım. Zarar vermek istemedim."

"Ve şimdi sıradaki yarışmacımız!" Cornelius'un sesi hoparlörden yükseliyor. "Finn'e hoş geldin diyelim!"

"Sıra sende," diyor kulaklıklılı adam.

Finn sahneye çıkmadan önce ellerini esneterek kendine moral konuşması yapıyor gibi görünüyor. Adımlarını ikişer ikişer atarken önceki sertliği geri geliyor.

"İşte ruh bu! Seyirciye el sallayın!" Cornelius koluyla geniş bir hareket yapar.

Sahne dışındaki görüş noktamdan Finn'in yüzünü buruşturuşunu yakalıyorum. Sanki bir robotmuş gibi elini kaldırıyor. Bana utangaç bir tip gibi gelmedi ama Cornelius onu tanıtırken kameraların üzerine gelmesinden kesinlikle hoşnut değil.

Cornelius, Finn'in yanına gelip omzuna vurarak, "Buranın gözdesi Mayberry Inn'i temsil etmek için buradasınız," diyor.

Temsil ettiği iş bana göz kırptırıyor. Mayberry. Alpine'in yanındaki pitoresk yatak ve kahvaltı, değil mi? Hashtag kabin gol bir. Finn tanıştığımızda bana soyadını söylememişti. Hanın Alpine'in komşusu olduğunu biliyordum ama bunun *Finn*'in benim de komşum olduğu anlamına geldiğini bilmiyordum.

"Ailenizin tarihi Hollyridge'den geçiyor. Hem yerel halk hem de şehir dışından gelen ziyaretçiler Büyükanne Mayberry'nin meşhur kurabiyelerinin ve ren geyiklerinin hayranı" diye devam ediyor Cornelius. "Jingle Wars, oyunu kazanma şansını elde etmek için saflarımıza katıldığını görmekten mutluluk duyuyor, Finn."

"Uh, evet." Finn ağırlığını değiştirir.

"Teşekkürler." "Seyircilerimiz için bir mesajınız var mı?"

Başını salladığında neredeyse yerimde zıplıyorum. Uzun topuklu ayakkabılar işimi zorlaştırıyor, dengemi biraz bozuyor. *Dostum, bu senin pazarlama açılımındı!* O da benim gibi ailesinin işi için buradaysa, neden kendini göstermek için her fırsatı değerlendirmiyor? Pazarlama 101.

"Bir sonraki kış savaşı adayımızı ortaya çıkarma zamanı geldi o zaman!" Cornelius kameralardan birinin yanına yerleştirilmiş prompter ekranını kontrol ediyor. "Sıradaki yarışmacımızın geldiği Kaliforniya güneşine rakip olacak sıcak bir Hollyridge karşılaşması yapalım. Freya'yı takdim edelim!"

Şekillendirilmiş bomba gibi buklelerimi canlandırmak için fönümü çekiyorum ve sahneye çıkıp kasıla kasıla yürüyorum. Kalabalığa seslenip el sallarken gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarıma kramp giriyor.

"Teşekkürler, Cornelius! Hepinize merhaba!" Alıştırma yapmış olmama rağmen daha iyi konuşabilirdim. *Sorun değil kızım, kendini toparla.* Reality TV'de yapana kadar numara yaparsın.

Cornelius'un sessiz davetine uyarak Finn'in yanındaki yerimi alıyorum ve onun rahatlatıcı odunu kolonyasının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. "Burada olduğum için çok heyecanlıyım! Tatil sezonundan daha çok sevdiğim bir şey yok!"

"Bir düğme kadar da sevimli, değil mi millet?" Cornelius mikrofonuna sırtıyor. "Buraya

kasabadaki yeni bir işletmeyi, Alpine Mountain Resort'u temsil ediyor."

Finn daha önce de kaskatı kesilmişti ama yanımda kaskatı kesildiğinde havadaki yadsınamaz değişimi hissediyorum.

Sert bir nefes alıyor ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Ona hızlıca bir bakış fırlatıyorum ve bakışlarındaki buzlanma beni şaşırtıyor. Kahverengi gözlerinin sıcaklığı gitmiş, donmuş bir soğuk bakış gölü tarafından yutulmuştu.

"Bu doğru, Bay Frost." Finn'i görmezden gelerek pazarlama moduna geçiyorum ve sesim her zamanki tonumdan daha neşeli bir hal alıyor. "Bir dizi olanakla tatilcilerin tüm ihtiyaçlarını karşılayan lüks bir yaşam tarzı tesisimiz. Hollyridge'e ister gevşemek, ister tarihi alışveriş bölgesinden yararlanmak için gelin, ister Montana'nın güzel sıradağlarını keşfetmek isteyen maceraperestler olun, Alpine'in evinizden uzaktaki eviniz olmasına izin verin."

Finn usulca alay ediyor. Gözlerim ona kayıyor. Onun olayı ne?

"Muhteşem. Jingle Wars'a hoş geldiniz," diyor Cornelius. "Kuralların üzerinden geçmeden önce sıradaki yarışmacılarımızla tanışalım!"

Sıradaki birkaç kişinin adı geçerken sunucunun diğer sözlerini duymazdan geliyorum. Finn'le göz göze gelme çabalarım sonuçsuz kaldı. Hatta omzunu bana vermek için hafifçe benden yana döndü. *Kıçına ne girmiş böyle!*

Bu spot ışıklarından sinir olamaz. Tanıştırıldığım andan itibaren onda bir şeyler değişti. Ağzımın kenarları aşağıya doğru çekiliyor ama kameralar için onları tekrar gülümsemeye zorluyorum ve açılış töreni yayını bitene kadar Finn'in tavrını bölümlere ayırıyorum.

Cornelius Frost tanıtımların ardından kuralları açıklıyor. "Şu andan finalimize kadar üç tur yarışmamız olacak ve Jingle Wars kazananımızı tam Noel zamanında taçlandıracağız. Rekabet çok çetin yarışmacılar, bu yılki büyük ödülümüz olan yüz bin doları kazanma şansı için tatil A oyununuzu getirin."

Sahnenin önündeki banklarda oturan kalabalık alkışlıyor. Dikkatim dağılmış durumda. Finn'in homurtuları dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Her geçen saniye daha da gerginleşiyor ve bir ayıyı uyandırdığımdan endişelenmeye başlıyorum.

"İlk mücadelemizi dinlemeye kimler hazır?" Cornelius seyircilere hitap eder. Tezahüratları kreşendo yapıyor. "İşte ruh bu! Misty, canım, lütfen?"

Elf kılığına girmiş genç bir kadın, sahnenin kenarındaki bir masayı kaplayan pelüş kadife örtünün üzerindeki altın bir kordonu çeker. Perde geri çekilerek mükemmel şekilde kesilmiş bir Noel ağacının yaldızlı çerçevesini ortaya çıkarır.

"Bir buçuk hafta sonra gerçekleşecek olan ilk yarışmamız için yarışmacılarımız vahşi doğaya adım atacaklar. Bir tatil tutkununun gerçek işareti, mükemmel ağacı seçme becerisidir." Dönüp dramatik bir gösterişle sıranın önünde ilerliyor. "İşin püf noktası, seçtiğiniz ağacı bulmak, kesmek ve süslemek üzere değerlendirme alanına getirmek için yalnızca üç saatiniz olacak. Meydandaki ikonik Jingle Bell çalmadan önce ağaçlar tamamlanmış olmalı, yoksa diskalifiye edilirsiniz."

Orman mı? Ağaçları kesmek mi? Dudağımın içini çiğniyorum. Tamam, belki de bu yarışmaya katılmadan önce enine boyuna düşünmedim. Süslenmiş ağacın çerçeveli fotoğrafına bakıyorum ve bu işin beni aşabileceğini fark ediyorum.

Hiç gerçek bir Noel ağacım olmadı. Ya seçme konusunda berbat sam? Ya kesemezsem? Parmaklarımı endişeyle bükme dürtüsüyle savaşıyorum, uzun zaman önce terk ettiğim gergin bir alışkanlık.

Aşık olduğum her Noel filmi beni bu ana hazırladı. Benim

En sevdiğim rahatlık bana her yalnız kaldığımda neleri kaçırdığımı gösterdi. Anlık endişe kayboldu ve yerini bir beklenti patlamasına bıraktı.

Gerçekte yapmadıysam ne olmuş? Şimdiye kadar yapılmış hemen hemen tüm tatil filmlerini izledim. Ben

mükemmel ağacı seçmek için *doğmuş*.

Kendime olan güvenimin artmasıyla Finn'e heyecanlı bir bakış fırlatıyorum ama birden kışındaki sopayı hatırlıyorum. Asık suratlı ifadesi coşkumu boğmaya çalışıyor. Gözlerimi kısıyorum. Bana meydan mı okuyor? Bunu kazanmak için buradayım.

"Çılgınca eğlenmek için birinci tura katılmayı unutmayın! Ben Cornelius Frost ve bu da Jingle Wars!"

Sunucumuz bir dönüş yapıyor ve sonra sahne dışından biri *kes* diye bağırıyor. Yarışmacılar bir telaş içinde sahneyi terk etmek için merdivenlere yöneliyor.

Finn tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor, uzun bacaklarının hızlı adımlarıyla sahnenin uzunluğunu tüketiyor. Çok daha kısa bacaklarım ve topuklu ayakkabılarımla ona yetişmek için iki kat zaman harcamam gerekiyor. Bir açıklama yapmadan benden o kadar kolay kurtulamaz.

Merdivenlerden inerken, göğsümde yanan inançla peşinden gidiyorum.

Chapter Six

Finn

"Sen," diye öfkelen dim ve şaşırtıcı düşmanım la yüzleşmek için arkamı döndüm. Sahneden iner inmez peşime takıldı.

İhanete uğramış hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum ama içim yanıyor. Yaralı gururumun etrafını saran ateş.

"Selam Finn." Bir elini kalçasına koydu. "Görüyorum ki dostça, komşuca bir rekabet yaşamayacağız. Tatil köyümün yanında yaşadığını fark etmemiştim."

Freya, kırmızıya boyanmış hastalıklı tatlı bir gülümsemeyle eşleştirilmiş karanlık, aldatıcı gözleriyle bana bakıyor. Gözlerimin içine bakma cüretini gösteriyor ve yaptığı şey için zerre kadar kötü hissetmiyor. *Yaptığı şey için.*

Çok becerilebilir olması önemli değil, güzel parlak kırmızı bir fiyonk içinde paketinin açılmasını bekleyen mükemmel bir hediye. Artık kim olduğunu, *ne* olduğunu bildiğime göre, çıkmamız söz konusu bile olamaz.

Freya bir hain.

En kötü türden bir hain. Hollyridge'in sahip olduğu her şeye karşı çıkan biri.

Ve sahnedeki ifşadan sonra, onun benim yeni komşum olduğunu anladım. Büyükanнем ve büyükbabamın oteli kaybetmesinin sebebi o.

Yandaki lanet tatil köyünün açılması yeterince kötüydü, arkadaşım Riley'nin faturalarını ödemek için orada çalışmaya başlaması yeterince kötüydü, ama bu... bu lanet pastanın üzerindeki krema.

"Tatlı komşu saçmalığını geçsek nasıl olur? Her şeyi anladım. Yandaki hanın bana ait olduğunu biliyordun," diye suçluyorum. Sesim amaçladığımdan daha yüksek olmalı çünkü etrafımızda yürüyen

insanlar duraksıyor

yakında yapacağımız tartışmaya bakmak için.

Kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Aslında onlar seni tanıştıran kadar bunu bilmiyordum. Ama komşuma dostça davranmamam gerektiğinin farkında değildim."

"Oh bu zengin. "Komşunuz" işimizi çalmakta ve işimizi batırmaya çalışmakta bir sakınca görmüyor, değil mi?" Alay ettim.

Suçlamam karşısında gözleri kararıyor ve konuşmadan önce bana bir adım daha yaklaşıyor. Kollarını göğsünde kavuştururken göğüslerinin gri kazağına doğru yükselişini izlememek için elimden geleni yapıyorum. "Cidden götlük yapıyorsun, Finn Mayberry. Yeni komşuna sıcak ve misafirperver davranmanın yolu bu." Ellerini öfkeyle havaya kaldırıyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Arazinizi sadece yanında olduğumuz için mi seçtiniz? Kolay rekabet mi?" Dişlerim hayal kırıklığı içinde birbirine vuruyor.

"Ne kadar da bencilsiniz. Arazimizi seçtik çünkü burası en iyi gayrimenkul. Bir şekilde benim sizi ya da hanınızı ele geçirmeye çalıştığımı kafanıza soktuysanız elimden bir şey gelmez."

Freya yaklaşıyor, ben de yaklaşıyorum. Ayak parmaklarımız buluşuyor. Bir santim daha yaklaşırsa, o muhteşem, tamamen sınırsız göğüsleri göğsüme dayanacaktı.

Bunu düşünmek beni daha da kızdırmaktan ve azdırmaktan başka bir işe yaramıyor. İki ölümcül kombinasyon. "Doğru. Bizimkinin hemen yanındaki araziye seçip dükkan açtınız. Hiç aklına geldi mi?"

Küçük bir işletme olarak doğrudan etkileneceğimizi biliyor muydunuz? Tabii ki etkileneceğiz. Buraya Mercedes'inizle geliyorsunuz, sahip oldukları şey için hayatları boyunca çalışmış insanları hiç düşünmeden beş yıldızlı bir tatil köyü kuruyorsunuz. Babanın parası buralarda o kadar yaygın değil, Prenses."

Ona tepeden bakarken bile yüzüm ondan santimetrelerce uzakta ve her nefes alışında göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum. O kadar kızgınım ki, onu dizlerimin üzerine yatırıp, dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tutmak gibi önemli bir hayat dersi vermek için hemen şimdi burada tokatlamak istiyorum.

Çünkü şu anda tam olarak öyleyiz. Düşmanlar.

"Sen tam bir pisliksin. Ben de senin gibi aile işimi yürütmeye çalışıyorum. Varsayımlarda bulunma. Beni tanıımıyorsun Finn ve asla da tanımayacaksın." O çarpıcı mavi gözlerini kısıyor ve ofluyor.

"Harika. Randevumuzu iptal edilmiş say. Asla olmayacak," diye karşılık verdim ona. "Düşmanım ile dostluk kurmayacağım. " Onun yanında geçirmek zorunda kaldığım her saniye tansiyonumun yükseldiğini hissediyorum. Ellerim kendiliğinden yanımda yumruk haline geliyor.

"Peki. Umurumda değil." Geri adım atmıyor, benimle burun buruna duruyor, yüzünde isyankâr bir ifade, sanki dövüşmeye hazırmış gibi. O ufacık tefecik, beş para etmez kıcını denerken görmek isterdim.

"Peki," diye karşılık veriyorum, kızgınlığını körükleyerek. Güzel. Sinirlen. *Benden nefret et, umurumda değil.* Çünkü az önce bir savaş başlattı.

O gitmeden önce, son bir yumruk atıyorum. "Buraya hiç uygun değilsin, Prenses. Süslü kıyafetlerin, yüksek topuklu ayakkabıların ve senden daha kutsal tavırlarınla. Bu yarışmanın ilk turunu geçemeyeceksin. Bitiremeyeceğin bir savaş başlattın."

"Bunu göreceğiz. En iyi olan kazansın."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve beni on dakika önce olduğumdan daha az öfkeli bir şekilde orada bırakarak uzaklaşıyor.

Aslında çok daha kızgın ve bu aptal yarışmayı kazanmaya daha da kararlı.

Saatler sonra, hala biraz sinirliyim. Tahtaya her çivi çakışımnda hayal kırıklığımın hafifçe dağıldığını hissediyorum. Sonra başımı çevirip onun tepemde yükselen tesisini görüyorum ve yeniden sinirleniyorum.

Büyükannem üzerinde bulunduğum merdivene doğru yürüyor ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor. "Burada çekiç sesleri çok yüksek Finn. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Hammer. Hammer. Hammer.

"Evet, her şey harika büyükanne."

Başka bir Noel ışıkları dizisi, başka bir çivi. Belki oteli onun tesisinden on kat daha iyi yaparsam, işimizin bir kısmını geri kazanabiliriz. Ya da belki bu kadar güzel olmasaydı, beş dakika boyunca düzgün düşünebilirdim ve bu ondan daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Finn, beni duydun mu? Parmağını kırıp koparacaksın. Kendimizi acil serviste bulmadan önce o merdivenden in ve bu gecenin Pokeno gecesi olduğunu biliyorsun."

İçimi çekiyorum, sonra tekrar aşağı inmeden önce çekiç ve çivileri merdivenin rafına bırakıyorum. Sanırım şimdi ona Jingle Savaşları'ndan bahsetmek için en uygun zaman. Mayberry'yi kurtarmak bana bağlı.

"Bugün düşünüyordum büyükanne..." Onu içeriye, hanın sıcaklığına kadar takip ederken sözümü kesiyorum. Dışarısı bok gibi soğuk ama ışıklar kendi kendine yanmıyor.

Büyükannem mutfakta şefimiz Bell'in yanında çikolatalı kurabiyelere benzeyen bir şey yapmakla meşgul. Benim favorim. Misafirlere her zaman ikramda bulunmaya çalışır. "Ev gibi" dokunuşunun bir parçası. Şu anda sadece birkaç misafirimiz olsa bile... bu onu ihtiyaçtan çok daha fazla kurabiye yapmaktan alıkoymuyor.

"Eminim şimdiye kadar duymuşsunuzdur. Jingle Wars yarışmasına katıldım..."

Kıpırdanmayı bırakıp gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra başını geriye atıp kahkahayı basıyor. Bell de ona katılana kadar gülüyor, gülüyor ve ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyor. "Bunu eğlenceli bulmana sevindim büyükanne," diye mırıldandım.

"Ah Finn, tatlım," diye mırıldanarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. "Tabii ki duydum. Ama neden yarışmaya katıldın ki? Hayranı olmadığını biliyorum."

"Büyük ödül bu yıl yüz bin dolar. Oteli onarabilir, ipoteğin geri kalanını ödeyebilir ve her şey yoluna girer." Beklenmedik bir duygu nöbeti beni tüm gücüyle vurduğunda sesim kesiliyor. Dünyada beni yumuşatabilecek bir şey varsa, o da büyükannemdir.

Gözleri sulanır ve yaşlarla dolar. Bu sefer gerçek gözyaşları, gülmekten değil. Bana bakmak için geri çekiliyor. Ne kadar stresli ya da endişeli olduğunu belli eden biri olmadığını biliyorum ama bunu görüyorum. Ne zaman bir yığın posta gelse gözlerinden okunuyor. Ya da bir şey kırıldığında. Bunu büyükannem için yapıyorum. Böylece onun omuzlarından endişeyi alabiliyorum.

Elini yüzüme götürdü, "Canım Finn. Büyükbabana ve bana yardım etmek için burada gereğinden fazlasını yapıyorsun. O yarışmaya girmene gerek yok, bir yolunu buluruz canım, her zaman buluruz."

Mesele de bu zaten. Bir şeyleri çözmek zorunda olmamalılar. Birilerinin hanın hemen yanına bir tatil köyü inşa etmeye karar vermesi ve rezervasyonların düşmesine neden olması onların suçu değil. Tüm hayatlarını bu hana adamışken endişelenmek ya da mücadele etmek zorunda kalmamalılar.

"Hiçbir şey için endişelenme büyükanne, ben halledeceğim. Şimdi gidip Saint ve ahırlarla ilgileneceğim ve büyükbabamla konuşacağım. Daha sonra kurabiyelerden almak için geri geleceğim, tamam mı?" Ona göz kırpiyorum ve mutfaktan çıkıp yemek odasına gidiyorum. Duygularımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

çünkü onun gözlerindeki yaşları görmeye dayanamıyorum.

Beni mutfakta lanet bir korkak gibi ağlatacak.

Büyükbabamı ahırda, Mayberry'deki gösterinin gerçek yıldızı olan Aziz'i okşarken buluyorum. Gerçekten, insanları buraya getiren şey bir eşek. Sessiz, şirin han değil. Büyükannenin çikolatalı kurabiyeleri ve sıcak kakaosu değil, hatta Büyükbabamın Noel Baba'nın ete kemiğe bürünmüş hali olması da değil. Lanet olası bir eşek.

Yine de yalan söylemeyeceğim, o lanet eşek şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş. Benim kadar yaşlı ama hala onu aldığımız günkü kadar neşeli. Aslında bunu yapmaya hiç niyetimiz yoktu. Eşek almak yani. Büyükbabam karlı bir gecede ilçe yolundan dönerken Saint tökezleyerek yolun karşısına geçmiş. Annesi ölmüş ve tek başına kalmış, donmuş ve açlıktan ölmüş. Büyükbabası onu hana geri getirmiş ve hayata döndürmüştü. Biberonla besledi. Şimdi o da en az ben, büyükannem ve büyükbabam kadar Mayberry'nin kalıcı bir parçası.

"Nasıl gidiyor büyükbaba?" Saint'in ahırında ona katılırken soruyorum. Ödül kovalarından birkaç havuç alıp ona yediriyorum. Havuçları çok sever ama sizi yanıltmasın, en çok Jolly Ranchers'ı sever. Bu bizim sırrımız ve kimseye söylemiyorum çünkü eşeklerin bunları yememesi gerektiğinden yüzde doksan eminim ama hey, hepimizin kötü alışkanlıkları var.

"Finn, oğlum! Güzel, güzel. Sadece Aziz Nick'i fırçalıyorum." Fırçayı kürkünün üzerinde yavaşça gezdiriyor. Saint'in kulakları seğiriyor ve bir hee-haw sesi çıkarıyor.

"Tuhaf, bu eşek yıllar boyunca pek çok şey duydu. Dinliyor ve söyleyecek fazla bir şeyi yok ama duymak istediğim her şeyi söylüyor. Onun bu şekilde ailenin bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim." Sevgi dolu bir jestle Aziz Nick'i okşuyor.

"Az önce büyükannemle konuştum." Duraklıyorum ve Saint'i nazikçe okşuyorum. "Jingle Savaşları'na katıldım."

Büyükbaba fırçalama işinden başını kaldırıyor ve gülüyor. "Eminim bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır." Sırıtiyorum. "Büyükanneyi bilirsin, aklından geçeni söyler."

"Bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Eğer yapmazsam Mayberry'i kaybedeceğiz.

Büyükbabamı endişelendirmek istemiyorum, ama dün geceki rakamlara bakınca, işler ilk başta söylediğinden çok daha kötü. Ben de ona kalbinin durmasına neden olmayacak sulandırılmış versiyonunu verdim.

"Büyük ödül yüz bin dolar. Bu bizim bütün sorunlarımızı çözer.

Sadece birkaç "Noel" oyunu ve bu para kaçırılmayacak kadar çok."

Büyükbabam başını sallıyor ama benim için bilgece bir söz söylemiyor. Bu onun için hassas bir konu çünkü boşluğu benim doldurmam gerektiğini düşünüyor ama kalbi buna dayanamıyor. Büyükbabamı kaybetmektense bu handa her şeyi yapmayı tercih ederim.

"Bu berbat koku da ne böyle?" Mülkümüz ile tatil köyü arasında uzanan çitlerden tiz bir vızıltı duyuyorum.

Büyükbabam ve ben başımızı kaldırdığımızda hainin çitin üzerinde durduğunu ve tepeden bize bakmaya çalıştığını görüyoruz. Neredeyse onun kadar uzun ama gözlerini görüyorum, karanlık ve ağırbaşlı, tepeden bakıyor.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve büyükbabam gülüyor.

Çitlere doğru yürüyoruz ve büyükbabam Freya'yı selamlıyor. "Nasılsınız, yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

"Özür dilerim ama pis koku. Burada şenlik ateşimiz için sandalyeleri düzenliyordum ve

koklamadan edemedim." Burnu tiksintiyle kırışıyor.

"Kusura bakmayın, Aziz Nick'in olduğu ahırlar burada." Eşeye doğru işaret ediyor.

"Eşek mi?" Freya gözlerini kocaman açarak sorar.

"Evet hanımefendi. Yerleşik ren geyiklerini seviyor ama." Büyükbaba ona göz kırpmıyor. "Onu sen mi giydiriyorsun?" Mavi gözlerine ışık doluyor. "Bu çok şirin!"

"Duydun mu, Saint? Senin sevimli olduğunu düşünüyor." Büyükbaba kıkırdar ve Freya'ya döner.

"Onu giyinip kuşandığında görmen gerekecek."

Düşmana bu kadar iyi davranmayı bırak büyükbaba!

"Freya," diyorum sertçe.

Gözleri benimkilere dönüyor ve yüzündeki sırıtışın yerini bir kaş çatma

alıyor. "Finn." "Görüyorum ki ikiniz tanışmışsınız." Büyükbaba sırıtıyor.

Freya gözleriyle bana doğru hançer fırlatıyor, ben de kendi hançerimle karşılık veriyorum.

"Sizi yalnız bırakayım, büyükkannenizin üzerinde çalıştığı kurabiyelerden biraz almam gerekiyor.

Memnun oldum, Freya."

Ona gülümsüyor, neredeyse kıcımı devirecek kadar geniş ve parlak, gerçek bir gülümseme. "Ben de memnun oldum Bay Mayberry!" Adam uzaklaşırken el sallıyor. O gittikten sonra gözlerini kısarak

Bana. "Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim Finn."

"Süslü tatil köyüne geri dön ve gerçek işi bana bırak, hain. Ellerini kirletmek için pratik yapman gerekmiyor mu? İşleri kendi başına yapmaya alışık olmadığını biliyorum."

"Ugh!" İnliyor. "Sen imkansızsın. Yarışmada görüşürüz. Ve biliyorsun, kadınları gerçekten hafife almamalısn, bu cinsiyetçi bir şey!"

Uzaklaşıyor ve gözlerim yaptığı her vuruşta kıcımı izliyor. Lanet olsun, harika bir kıcı var, ama ağzı...

Bu uzun bir kış olacak.

Chapter Seven

Freya

Jingle Wars ağaç toplama yarışmasına bir buçuk haftadan az bir süre kaldı ama bunu bekleyecek vaktim yok. Rezervasyonları artırmak için tesiste yapmak istediğim o kadar çok şey var ki.

"Fikirler gelmeye devam etsin," diyorum toplantımız için toplanan gruba, kucağımda duran ve bu ayki pazarlama ve içerik oluşturma planımız için notlar aldığım iPad Pro'daki bluetooth kaleme dokunarak. "Bununla nereye gittiğimizi seviyorum."

Bu, marka mesajımız için taze fikirler ve özgün hikayeler için Alpine personelinin dahil ettiğim yeni bir rutin. Hepimiz ana tatil köyü binasının aşağısındaki terasta çıtırdayan bir ateş çukurunun etrafında oturuyoruz. Dün gece Bay Mayberry ve eşeğiyle tanıştığım çit hattına yakın olan

Ve Finn.

Bir an için kalemi sıkıca kavriyorum. *Nefes al, kardeşim.* Yavaşça üflüyorum, parlayan kütüklerin keskin çıtırtılarına ve patlamalarına odaklanıyorum. Ateşten yayılan sıcaklık ve üzerime sardığım bordo ekose yün panço sayesinde Montana'nın soğuşunda rahat bir nefes alıyorum.

Kıdemli snowboard öğretmenlerinden biri, "Eğitmenleri pistlerde takip eden bir drone yapabiliriz," diye öneriyor. "Pistleri ve sınıfları gösteririz."

Parmaklarımı şıklatıyorum ve coşkuyla onu işaret ediyorum. "Mükemmel! Beş klip çek, her hafta bir tane yayınlayacağız ve pistlerde aynı derecede belalı olmak isteyen insanlar için heyecanı artıracacağız. Ve biri elimizde bir drone olduğundan emin olsun. Nasıl çekim yapacağınızı biliyor musunuz yoksa bir film ekibine mi ihtiyacımız var?"

"Eminim süslü personeliniz böyle patronluk taslanmasına bayılıyor, Prenses."

O derin, hırıltılı ses yüzümdeki enerjik gülümsemeyi siliyor. *Finn*. Ne zamandır bizi dinliyor?

Gözlerimi kısarak boynumu çevirdim ve onu çit direğine rahatça yaslanmış, eşeğinin kulaklarının arasındaki yumuşak görünümlü tüyleri dalgınca okşarken buldum.

Sevimli eşek, beyazla süslenmiş kırmızı bir battaniye ve başına takılmış yeşil keçe ren geyiği boynuzlarıyla giydirilmiştir.

Hay sikeyim. Aziz Nick çok tatlı görünüyor! Parmaklarım telefonumun fotoğrafını çekmek için seğiriyor. Ama çekemiyorum. Eşegine yaltaklanmaya tenezzül edersem Finn bana karşı giriştiği aptal sidik yarışını kazandığını anlar.

Elinde tuttuğu parlak kırmızı meyveden çakıyla kestiği bir elma dilimini eşeğe yediriyor, sonra kendisi için bir parça daha kesiyor, gözleri bana kilitlenmiş halde bıçağın ucundan yiyor.

Noel Baba, bu küçük jest bile nasıl seksi olabiliyor? Bilmiyorum ama öyle.

Koyu renk saçları bugün daha da dağınık, bir elini saçlarında gezdirirken asi uçları kulaklarına dolanıyor. Taba rengi kanvas paltosundan yıpranmış deri botlarına kadar tüm görüntüsü içimde adaletsiz bir etki yaratıyor.

Finn'in neden olduğu salya festivalinden kendimi kurtarır kurtarmaz, "Ben patronluk taslamıyorum," diye çıkışıyorum.

Kötü beyin. Artık oduncu arzusu yok.

Riley'ye belli belirsiz bir bakış fırlatarak, kendimi utandırmadığımdan emin olmak için kontrol etmiyormuşum gibi ağzımın kenarlarını kaydırıyormuş gibi yapıyorum. Kaşlarını sallayarak beni suçüstü yakalıyor. Kahretsin.

Kabul ediyorum, susamış bir kaltağım ve kör değilim-Finn çok ateşli. Ama aynı zamanda acınası biri değilsem ne olayım. Bu adam beni güçlü kollarına aldığı anda olduğu gibi çekici biri değil. Yakışıklı ve sert dış görünüşünün altında, gözeneklerinden sızan hastalıklı tatlı özsuynun kokusunu alabileceğiniz kadar kıcına kırılğan çam kozalağı sokmuş inatçı bir huysuz var.

"Tabii ki değilsin, hain," diyor Finn. "Kaliforniya'daki yönetim kurulu odalarında iş anlayışı dedikleri şey bu mu? Çünkü buralarda buna patronluk taslamak deniyor."

"Senin yaptığa *kabalık* denir." Tünediğim adirondack sandalyenin kolundan atlayıp, tatil köyümün arazisini onun aile hanından ayıran çit hattına doğru ilerliyorum. "Tek yaptığın benim hakkımda varsayımlarda bulunmak ve ben bundan bıktım."

Finn iki kolunu çitin üstünden geçirip ağırlığını tahtaya verirken ağzının köşesi alaycı bir kıvrımla yana doğru çekiliyor. Kaşlarım kızgınlıkla birbirine çarpıyor. Boyunu beni zayıflatmak için kullanıyor çünkü ona meydan okumak için karşısına çıkacak kadar uzun değilim ama geri adım atmayacağım. Parmaklarımı onun kıvrılmış kollarının iki yanındaki çitin üstünden geçirerek, çitin üstünü görebilmek için parmak uçlarımda olabildiğince yükseğe itiyorum. Finn'in bakışları gözlerim arasında gidip geliyor, sonra bir an için dudaklarıma iniyor. Orada bir anlık bir şaşkınlık oluyor ve kalın kaşlarını tekrar ekşi bir ifadeye büründürmeden önce bir saniye içinde kayboluyor.

"Kendini aşmalısın," diyorum.

"Artık öyle miyim?" Sesi bu kadar yakından alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Bunun personeline nasıl görünebileceği aklıma geldi. Bu pislikle göz göze gelmek yerine, öpüşmek üzereymişiz gibi samimi de görünebilir. Hay aksi. Eğer arkama yaslanırsam, o kazanır.

Gözlerindeki parlak ışıltı ve dudaklarının seğirmesi, onun da aynı sonuçlara vardığını tahmin etmemi sağlıyor. Derimin altında kaynayan hayal kırıklığını engellemek için tahtaya daha sıkı sarılıyorum.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim," diyorum kararlılıkla. "Size daha önce de söyledim, babamın şirketi bu araziye seçti çünkü açmayı planladığımız otel için doğru seçim burasıydı."

"Saçmalık. Şirketinizi araştırdım. Sıcak nokta şehirlerle ilgileniyorlar ve açılan son dört tatil köyü Hawaii, Palm Beach, Los Angeles ve Hamptons'da. Uluslararası olanları saymıyorum bile. Hollyridge'de turizm hareketli olabilir ama sizin hedeflediğiniz yerlerle kıyaslanamaz bile." Gözlerimi kırıştırıp ağzımı açıyorum, sanki babamın yöneticilerinden biriyle karşı karşıyaymışım gibi beynim harekete geçiyor. Finn benden önce davrandı. "Bu bakış ne için? İşimi benden çalan rakiplerimi araştıracağımı düşünmedin mi?"

"Hayır. Sadece..." Onun yerinde olsaydım ilk yapacağım şeyi yaptığı için ona iltifat etmemin imkanı yok. Dudaklarımı yalayıp ofluyorum. "Senin mağara adamı bir kovboy olduğunu düşünmüştüm, hepsi bu."

Finn homurdanıyor. "Hepsi bu mu?" Başını sallıyor ve çiti itiyor, daha fazla ikram arayışıyla küçük homurdanmalarla paltosunu dürtten eşeğe sesleniyor. Onu sevmek için uzanmamak için çiti sıkıyorum. "Duydun mu Aziz?"

Yakından bakınca ren geyiği kılığındaki eşek daha da sevimli görünüyor. Parmaklarım bir kez daha telefonumu çıkarmak için kaşınıyor. Göğsümde tiz, heyecanlı bir ses yükseliyor ama onu bastırıyorum. Bu bir işkence. Kostüm giymiş herhangi bir hayvan beni heyecanlandırıyor ve Finn'in eşeği de bir istisna değil. Ren geyiklerine bayılırım ve Riley'nin söz verdiği geyiklerden hiçbirini görmedim. Eşegin yakınlardaki ahır kulübe gibi. Bu benim için neredeyse çok fazla.

"Pekala, Prenses. Bu küçük sohbetlerden ne kadar keyif alsam da, Aziz Nick ve ben belediye başkanının önderlik ettiği yıllık Noel Başlangıcı için kasaba meydanına gitmeliyiz. Bu yerel bir favoridir. Çocuklar onun eşekten ren geyiğine dönüşümünü dört gözle beklerler." Kibar bir jestle başını eğiyor ve bu da patronluk tasladığını gösteriyor. Dick. "Hepinize iyi günler dilerim."

Önce beni aşağılıyor, sonra da sevimli eşeğini giydirerek bana eziyet ediyor. Hayal kırıklığı kaynama noktasına kadar yükselir.

Finn, Aziz Nick'i dolambaçlı patikadan götürürken, öfkeleniyorum. *Prenses*. Bana taktığı bu lakaptan nefret ediyorum. Kim olduğumu öğrendiğinden beri bu lakaptan vazgeçmedi, beni tanımadan benimle ilgili her şeyden nefret ettiğine karar verdi.

Ben bir prenses değilim. Adını aldığım tanrıça aşk ve güzellikle ilişkilendirilebilir ama o aynı zamanda bir savaş tanrıçası ve bu benim kuşatmam.

"Düşüyorsun Finn Mayberry," diye mırıldandım. "Bu bir savaş."

Ateş çukurunun etrafında oturan ve aramızdaki konuşmaya hiç takılmamış gibi davranan gruba dönerek ellerimi sallıyorum. "Bu ayın pazarlama planının geri kalanını tamamlamak için birkaç gün içinde tekrar bir araya gelelim. Zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim."

Keşke odama çıkıp bir tatil filmi maratonuna katılabilsem. Beni her zaman daha iyi hissettirmişlerdir. Ancak bir fincan sıcak kakao ile tamamlanan maratonum beklemek zorunda çünkü burada yapacak çok işim var.

Ben tepeden ana binaya doğru ilerlerken Riley de yanıma geliyor. "Peki tüm bunlar neydi?"

Ona el salladım. "Şu Jingle Wars yarışması yüzünden kışını kaldıramıyor. Ve babamın burada yeni bir otel açmasına kızıyor." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum. "Yani, bana düşmanım bile dedi! Ne kadar saçma biri? Kim böyle konuşur ki?"

Riley gülüyor, aradığım sempatiye sahip olmasa da boğuk sesi beni rahatlatıyor. Sanırım ondan arkadaşlar arasında taraf seçmesini beklememeliyim. Omzumu okşadı. İç çekip kolumu onunkiyle birleştiriyorum.

"Bu Finn," diye açıklıyor. "O hep böyleydi. En iyi arkadaşımız West de öyle. Ben büyüdüm

ikisiyle de." Omuzları titriyor. "Finn bir şeyi kafasına koydu mu, onu başka türlü yönlendirmek her zaman zor olmuştur. Eşekleri kadar inatçı olabiliyor Aziz."

"Esnek ve değişime açık olmayı öğrenmeli. Bu iyi enerjinin içeri girmesini sağlar," diye homurdandım. "İyi enerji yeni fırsatlara yol açar."

Belki de yıllar boyunca ne kadar çok çalıştığım için beni bu kadar rahatsız ediyor. Çalıştığım sektörde sadece yetenekli ve bilgili olamazdım, diğer erkeklerden daha iyi olmalıydım.

"Seni etkilemesine izin verme. Senin bir yere gitmediğini anladığında kendi kendine çözecektir. O gerçekten kötü bir adam değil."

"Ne isterse yapabilir. Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Ama kesinlikle kalmak için buradayım."

"İşte böyle kızım." Riley kalçasını benimkine yaslayarak moralimi yükseltti. "Hadi spaya gidelim ve smoothie içelim."

"Kulağa mükemmel geliyor."

* * *

Matkabin sesi beni irkiltiyor ama çalışma ekibini takdir ediyorum. Alpine'in girişine yerleştirilen yeni tabela harika görünüyor. Çok büyük ve geceleri modern tarzdaki logomuzdan neon bir dağ ile parlak bir şekilde aydınlatılacak.

Çalışma alanlarının kenarında duruyorum, dizime kadar uzanan süet botlarımla ağırlığımı bir o yana bir bu yana sürüyerek, kısa etekli tasarım kazak elbisem ve üzerine atılmış tüylü beyaz suni kürkümle dışarı çıktığıma pişman oluyorum. Montana'nın havasına alışmaya başlamak buraya kadarmış. En azından bu kısa kalın topuklu botlar rahat UGG'lerimden daha iyi koruma sağlıyor ama onlar sahip olduğum tek düz ayakkabılar.

Arkamda gürültülü bir motor gürlüyor, ardından büyük bir kamyon tuzlanmış asfaltta kayarak havaya çamurlu kar yağışı püskürtüp nemli süet botlarımla birkaç santim ötesine düşerken bir çığlık kopuyor. Finn kapıyı fırlatıp açıyor ve motor hâlâ çalışır halde ön tarafa doğru ilerliyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor ve parmağını takılmakta olan tabelaya doğru uzatıyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Ayaktayım," diye küstahça konuşuyorum, kollarımı kavuşturarak. Çoğunlukla beni korkutamayacağını göstermek için ama aynı zamanda üşüdüğüm için. Buraya o kadar hızlı geldim ki bu sabah yağan taze karı düşünemedim. Açık ceketinin altındaki iki kat kalın kareli fanila içinde kesinlikle benden daha sıcak görünüyor. "Bu bir sorun mu?"

"Bana o dudağı yapma," diyor. "Bu koca kışla tabelayı asıyorsun. Bu saçmalıkla işimizi çalmaya çalışmadığını bana nasıl söyleyeceksin?"

"Bir işaretin var!"

"Senin de vardı!"

"Ben daha iyi bir tane istedim."

"İşte orada! Tam orada." Finn bana doğru yaklaşıyor, böylece neredeyse birbirimize yapışmış durumdayız.

Baharatlı parfümünün kokusu tüm gücümle çarpıyor, neredeyse bayılmamak için ona tutunacak kadar başımı döndürüyor. *Kahretsin, neden bu kadar güzel kokmak zorunda?* Bugün yüksek topuklu ayakkabılarımla boy avantajına sahip değilim ve o benim üzerimde yükseliyor.

Sözleri bir hırıltı olarak çıkıyor. "Gördün mü? Daha iyisi. Daha büyük. Burada ne yaptığını çok iyi

biliyorsun, Hain. Görmediğimi sanma."

Yüzümdeki uçuşan tüyleri üfleyerek ofluyorum. "Ben sadece tesisimin yararına olan şeyleri yaparım."

"Bilmiyor muyum amına koyayım?" diyor sertçe bana bakarken, öfkesi dalga dalga yayılıyor. Bakışları aşağıya kayıyor, bir süre beni inceliyor, kıvrımlarıma ve elbisemin etek boyuna takılıyor. Mümkünse yüzü daha da öfkeli bir ifadeye bürünüyor. "Nasıl giyineceğini bilmiyor musun, lanet olası?"

Tasarım kıyafetimi incelerken bir alay patlıyor içimden. Üşüdüğümü biliyorum, ama Finn bana meydan okuduğunda sadece gitmek istiyorum. Vücudumdaki tüm inatçı kemikleri harekete geçiriyor.

"Sorun ne koca adam? Modayı gördüğünde anlamıyor musun? Buna *stil* denir."

Benim alaycı ses tonum üzerine beni üst kollarımdan kavradı ve beni öpecek kadar yakınımaya eğilerek, "O küçük şımarık kışını karda dondurmadan önce üzerine gerçek kıyafetler giy, hain," diye tısladı.

Bir an için koyu viski rengi gözleri bizi merakla izleyen işçilere kayd, sonra dikkati tekrar bana döndü.

Bakışlarında yanan kıskançlık mı? İmkansız. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor.

"Hayır." Kıvranıyorum, ama kavrayışı güçlü. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşündüğün için siktir git, seni kontrolcü pislik."

"*Evet*," diye gürlüyor. "Kalçaların ve dizlerin böyle soğuğa maruz kalınca pembeleşiyor."

"Şimdi de sağlığım için mi endişeleniyorsun?" Başımı yana eğiyorum, içimde uyandırdığı küçük zevk patlamasını bastırıyorum. "En iyi ağacı seçme yarışmasını kesinlikle kazanacağımı bildiğin için mi? Güzel. Gergin olmalısın."

Finn'in dudaklarından kaba bir kahkaha dökülüyor ve beni sanki fokur fokur kaynıyormuşum gibi bırakıyor. Parmaklarını kırmızımsı kahverengi saçlarının üzerinde gezdiriyor ve eliyle ağzını kapatıyor. Homurdanarak geri dönüyor, ancak kalın kaşları gözlerinin üzerinde düzleşerek geri dönüyor.

"Biliyor musun, bu yüksek ve kudretli davranışlar işe yaramayacak. Bu iş ciddileşiyor. Gururunu kurtarmak için şimdi çekilmelisin." Sokağın karşısındaki, ormanın her iki mülkümüzü de sınırladığı ağaçlık alana doğru el sallıyor. "Bu Facebook beğenilerin için şirin bir glamping ya da hafif bir yürüyüş değil, Prenses. Ormanda yürümek ve ağaç kesmek için biçilmiş kaftan değilsin." Ayakkabılarımı işaret etti. "Onlarla olmaz."

"Bekleyip görmeniz gerekecek."

Finn ses tonumdaki inanç karşısında başını geriye attı.

Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğini mi sanıyor? Tabii ki hayır! Ben kendimi babama her saniye kanıtlamak için mücadele ederek büyüdüm ki şimdi bana bir şeyi yapamayacağım söylensin.

"Tamam. Seni uyarmadığımı söyleme."

Son sözü söylemenin verdiği memnuniyetle yeni tabelayı takan işçilere bir kez daha bakar, sonra kamyonetine geri döner. Vitesle takar ve kamyonu yola çıkarıp yan taraftaki Mayberry Inn'in garaj yoluna girerken lastiklerden bir kez daha sulu kar püskürür.

İçimi çekiyorum ve işçilere dönüyorum. "Harika görünüyor. Teşekkür ederim çocuklar. Bana ihtiyacınız olursa ana lobideki ofisimde olacağım."

* * *

Ertesi sabah şehre gitmek üzere Mercedes'imle yola çıktığımda Finn yeni bir tabela takıyordu. Kolu

güvenle sallanıyor ve çekici kuvvetle indiriyor. Tabela, bir önceki tabeladan daha büyük.

Ellerindeki bir öncekini ve Mayberry Inn logosunun yeni boyanmış ahşaba işlenmiş halini.

Kalp atışlarımdaki keskin bir çekiş beni donduruyor, ayağım frende onu çalışırken izliyorum. Karmakarışık saçlarına bulaşan ter parıltısını silmek için ön kolunu başının üzerinde gezdiriyor.

İşaretim Alpinemight parlakve profesyonelce yaptırılmış olabilirama... el yapımı değil. Finn'in yaptığından şüphelendiğim gibi, bunu yapmak için kendi enerjimi harcamadım.

Direksiyonu kavriyorum ve istenmeyen duyguları bastırıyorum. Çenem bir o yana bir bu yana çalışıyor. "Böyle mi oynamak istiyorsun, koca adam? Peki, tamam. Tamam."

İlk Jingle Wars yarışmasını beklememize gerek yok. Finn savaş mı istedi? Ona bir tane vereceğim.

Günün sonunda, tabelamın yanında tüm şenlikli ihtişamıyla yanan dev bir ağacım var. Ama sonra o da kendi ağacıyla geliyor; yeni kesilmiş bir tanesini bir arkadaşıyla kamyonunun kasasından indirirken izliyorum.

Sonraki günler de böyle devam etti. Ufak tefek yollarla birbirimize üstünlük taslıyoruz. İkimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz. En iyi otel kazansın.

Cuma günü, kasaba meydanında bir tatil pazarı var. Hollyridge her zamanki gibi büyüleyici ve ben de tüm öğleden sonra fırının karşısındaki en iyi noktada satın aldığım sponsorlu stanttan verdiğim molalarda mutlu bir şekilde fotoğraf çekiyor ve kısa aralıklarla Alpine'in Instagram hikayesine eklemeler yapıyorum. Müşteriler dışarı dökülürken, komik çirkin Noel kazakları giymiş Riley ve beni doğrudan görebiliyorlar.

Sosyal medya anıları için fotoğrafımızı çekmek isteyen turistleri çekmek için bir cazibe gibi çalışıyor.

Alpine'in Facebook sayfası için bir selfie daha çekerken ona "Bunlar çok iyi bir fikirdi," diyorum. "Bunu benimle yaptığın için teşekkürler."

Riley'nin kazağı yeşil ve rastgele yerlerinden gerçek doldurulmuş ren geyikleri çıkıyor. Göğüslerinden çıkıntı yapan iki kırmızı burunlu Rudolph pelüşü koymak istedi, ancak personel partisi vereceğimiz zamana kadar aile dostu kalması için veto ettim. Kazağım en sevdiğim filmden sonra Grinch temalı, iğrenç bir renkte, tüylü bir kürk yakası var ve köpek Max'in çantasıyla uyumlu. Etek ucundaki gizli bir düğmeye bastığımda ışıklar yanıyor ve Grinch'in tema şarkısının melodisini söylüyor.

"Ben olsam kızımı yalnız bırakmazdım. Hâlâ kasabadaki herkesi tanımaya çalışıyorsun. Ayrıca, o iğrenç süveterin içinde kasıla kasıla yürümeni kaçırmamın imkânı yoktu. Çok komik," diyor Riley. "Çok tatlısın ama kazağın çok ama çok çirkin."

"İşte fikir bu!" Eğer bir emoji olsaydım, şu anda kendimi tatmin etmek için sırttan mor şeytan olurum. "Öyle yap ki başka tarafa bakamasınlar."

Riley'nin dikkati süslenmiş tezgâhların ve stantların arasında geziniyor. "Ah, bakın. Şunu görüyor musun? Bu Ella. Eminim Finn'le birlikte geçit töreni için buradadır. Her zaman Finn'in yanındadır."

"Şey, onu alabilir. Merhaba!" Yoldan geçen genç bir çifti selamlıyorum. Finn'i zihnimden uzaklaştırmak ve sesime gerekli sıcaklık ve heyecanı katmak çaba gerektiriyor. Dikkatlerini çektikten sonra tabağımızdan bir kurabiye almak için yanımıza geliyorlar. Sırada brownielerimiz var, insanlar her saat başı farklı ikramlarla uğrayıp tesiste bedava bir gece için altın bilet kazanma şansı yakalıyor. "Bir tane dene. Eğleniyor musunuz?"

Sanki Riley onu dedikoduyla çağırmış gibi Finn'i genç çiftin omuzlarının üzerinden görüyorum ve cevaplarını kaçırıyorum. Durduramadan bir iç çekiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve sanki tüm

Kalabalık meydan birkaç gergin saniye boyunca kaybolur.

Finn'in üzerinde bordo Mayberry Inn kapüşonlu tişörtü, koyu renk kot pantolonu ve eski püskü botları var. Bu kadar çekici olması haksızlık. Riley de Hollyridge'deki kalp çarpıntısı konusunda şaka yapmıyordu. Aziz Nick'i kalabalığın arasından geçirirken büyük ilgi çekiyor. Çocuklar ve turistler, yaltaklanan hayranlarını seven ren geyiği kılığındaki eşeği sevmek için ona akın ediyor.

Standımıza yaklaştıklarında durdu. Aziz Nick eğiliyor, kurabiyelerin kokusunu alınca burun delikleri çalışıyor.

"Sana göre değil dostum," diye mırıldanıyor Finn, Saint Nick'i şekerli ikramlardan uzaklaştırarak. Bizi ve masayı gözden geçiriyor. "Tabii ki burada olacaksın."

"Evet." *P*'yi patlatıyorum, sonra tabağı ona uzatıyorum. "Altın bilet kazanma şansı ister misin?" "Ödül ne?"

"Lüks dağ tesisimizde ücretsiz bir gece. Şık bir şekilde kalın." Alay ediyor, başı hafifçe sallanıyor. "Evet, hayır."

Arkasını döndüğünde onu durduruyorum. Bu cazibeye daha önce karşı koymak yeterince zordu ama şimdi imkânsız. "Saint'i sevebilir miyim?"

Geri döndüğünde bana attığı şaşkın bakış karşısında yutkunuyorum. Endişe omurgamı sarıyor. İsteğimi reddedecek mi? Dudaklarımı yalıyorum ve kabinden dışarı çıkıyorum.

"Saint'i sevmek ister misin?" diye tekrarlıyor.

"Evet." Umut dolu bakışlarım ondan eşeğe sıçrıyor. "Lütfen."

Finn şaşkın bir sessizliğe bürünür. Omuz silkiyor ve başını sallıyor. İzin alır almaz, boğuk bir heyecan çığlığı tüm bedenimi sarsıyor. Bir adım daha yaklaşıp avucumu eşeğe uzatıyorum.

"Merhaba, Saint." Kadife yumuşaklığındaki burnu elimi iterken ısıldıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle. "Çok yumuşak." Eşek avucuma çarpıp onu yalarken keyifle gülüyorum. "Benden hoşlanıyor!"

Bir eşek tarafından kabul edilmek Finn gibi biri için olağan bir şey olabilir ama benim gözlerimi yaşartıyor. Ren geyiği kılığına girmiş bir eşeği okşadığım için gözlerim parlarken muhtemelen deli gibi görünüyorum ama bu kalbime ılık bir sevinç akıtıyor. Sanırım Grinch'in kalbinin üç beden büyüdüğünü hissettiğinde neden şaşırdığını anlıyorum. Bu da aynı onun gibi hissettiriyor.

Finn tuhaf bir ifadeyle izliyor. Öfke olmayınca göğsümde tuhaf şeyler oluyor, kelebekler uçuşuyor. Sonunda mırıldandı, "Aziz, sen bir hainsin."

Hiç ısı tutmuyor. Eşegini birkaç dakika daha okşamama izin veriyor.

"Şey, yapmam gereken..." Finn, yan tarafında Mayberry logosu bulunan ve altın rengine boyanmış kırmızı kızığa doğru başını sallıyor. "Ne de olsa Aziz Nick evin ren geyiği. Kızığı çekmesi gerekiyor."

"Doğru. Tamam." Eşegin kulaklarının arkasına bir çizik daha atıyorum ve iyi bir çocuk olduğu için ona mırıldanıyorum. "Teşekkürler."

Standıma döndüğümde dikkatim Finn'e ve onun eşekle çektiği kızığına birden fazla kez takılıyor. Ona her baktığımda midem bulanıyor.

Chapter Eight

Finn

"Jingle Wars'un birinci gününe hepiniz hoş geldiniz! Herkesin gelebilmesine çok sevindim ve şenlikleri başlatmak için çok heyecanlıyız! Noel fanatikleri toplanın, çünkü bu kaçırmak istemeyeceğiniz bir yarışma!" Sunucu Cornelius Frost mikrofondan kalabalığa sesleniyor.

Kendimi bir kez daha tüm kasabanın ihtiyaç duyduğundan daha fazla cicili bicili ve çelenkle süslenmiş sahnede, Frosty ve buz gibi düşmanımın arasında, en önde ve ortada buluyorum. İki haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez kendimi bir gösteri hayvanı gibi hissediyorum. Taze kar yeri kaplasa da, Heat Miser beni taşaklarımdan yakalamış gibi terliyorum. Bu sahneye ikinci çıkışım ve bu sefer hiç de kolay değil. Aksine, neyin tehlikede olduğunu bildiğim için daha da gerginim. Bu aptal yarışmaya katılma sebebim.

Mayberry.

Burada spot ışıklarının altında olmaktan nefret ediyorum ama bir yarışmacı olarak şov başlarken sahnede olmamız gerekiyor. Bu yıl çok daha abartılı ve her şey denenmiş ve gerçek bir yarışma programı gibi "kameraya hazır" gösterilmek zorunda.

Bu yeterince kötü değilse, tabii ki Freya başka bir çift UGG bot ve pelüş bir kürk mantoyla tam karşımda duruyor ve onu şimdiye kadar her gördüğümde olduğu gibi yersiz görünüyor. Prenses kara ve dondurucu soğuğa alışık değil, ama kışının üzerinde iyi bir zaman geçirdikten sonra şıklıktan mantıklı olmaya geçecektir.

Kadınlar.

Buz gibi bakışları benimkileri yakalıyor ve bana dik dik bakıyor, buz sarkıtlarını doğrudan bana doğru fırlatıyor. Eğer bakışlar öldürebilseydi, oracıkta ölürdüm. Daha da kötüsü, kaşlarını çatığında daha da ateşli oluyor. *Kahretsin.*

Neden hain düşmanım o lanet kürklü botların içinde bu kadar iyi görünmek zorunda?

"Bildiğiniz gibi, ilk yarışma sadece kas gücünüzü değil, yaratıcılığınızı da test edecek. Sizinle ve Noel ruhunuzla ilgili her şeyi anlatan bir ağaca kendi kişisel dokunuşunuz. Kendi ağacınızı kesmeniz, sahneye getirmeniz ve bu kasabanın gördüğü en iyi Noel ağacı olarak süslemeniz gerekecek! Tüm yarışmacılarımıza iyi şanslar ve en neşeli olan kazansın!" Cornelius sahnenin ortasında unutulmaz bir şekilde duran dev saati çalıştırır.

Saniyeler yavaş yavaş geçerken iki saat elli dokuz dakika gösteriliyor. O saniyelerden birini boşa harcamayacağım ve Freya'ya benden bir adım önde olma şansı vermeyeceğim.

Küçücük kıcıyla koca bir ağacı ormandan nasıl çıkarmayı planladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ben, ezeli düşmanımın aksine, bugünkü yarışma için giyinmiş ve hazırlanmış olarak geldim. Mantıklı ve akıllıca.

Uzun don, kot pantolon, ağır iş botları, kalın bir termal ceket, iş eldivenleri ve sıcaklık sağlayan bir şapka. Günah kadar çirkin, ama iyi görünen ve kıcıyı ısıtmayan marka tasarımcı boklarından daha iyi çalışıyor.

Freya kürklü ponponlu beresi ve eldivenleriyle sahnedan inerek sahnenin arkasına doğru ilerledi ve sadece ev sahiplerinin ağacı kesmek için verdiği çantayı almak için durdu. Kimsenin hile yaptığını ya da haksız avantaj sağladığını söylemesini istemiyorlardı, bu yüzden aletleri sağladılar. Bunu pek umursamıyorum çünkü yay testeresi yay testeresidir. Ama bende olup da Bayan Prenses'te olmayan bir şey var.

Gram.

O ve ben gecenin yarısını kutulara ve Noel eşyalarına gömülüp mükemmel süsleri, en iyi cicili bicili şeyleri ve gösteriyi tek başına çalacak bir ağaç tepeliğini seçerek geçirdik. Büyükanmem Hollyridge'in Noel meleği ve hiç kimse, Freya bile onunla yarışamaz. O benim gizli silahım.

Alet çantamla ormana doğru ilerliyorum ve mükemmel ağacı aramaya başlıyorum. Ağacı dolgunluğuna, yüksekliğine ve yapraklarının tazeliğine göre değerlendireceklerini biliyorum. Tıpkı evleri için ağaç kesen herkesin yapacağı gibi ve bahse girerim Freya tek bildiği güneşli plajlar ve margaritalar olduğu için bunu bilmeyecek.

Aslına bakarsan, buna güveniyorum.

Etrafta dolaşan ve ağaçları kontrol eden birkaç yarışmacı var. Nalburdan Bay Nelson'ı görüyorum, kendine özgü tulumunu giymiş ve parlak kırmızı kulaklığını takmış. Onu onlarsız hiç görmedim. Ella da burada, arkasında daha önce görmediğim bir adamı sürüklüyor ama soru soracak kadar yaklaşmıyorum. Bugün bana el sallamaya çalışırken neredeyse boynunu kırıyordu ama onu görmemiş gibi davrandım.

Günün bir numaralı krizi önlendi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ormanın zeminini kaplayan taze, kabarık kar, botlarımın altında çıtırdıyor. Yanından geçtiğim pek çok ağaç "iyi" görünüyor, ama hiçbirisi bana bu yarışmayı kazandıracak ağaçlar değil ve o ağacı bulana kadar durmayacağım.

Sesler arkamda kaybolana kadar ağaçların arasına doğru yürüyorum. Ağaçların kalınlaştığı ve güneşin bir kısmını engellemeye başladığı ormana doğru yürüdükçe sıcaklık düşmeye başlıyor. Yürürken nefesim önümde bir bulut oluşturuyor ve orada, tam önümde, ağacı görüyorum

her şeyi kazanacak. Altı fitten uzun, kalın ve dolgun, sağlıklı yeşil iğneleri vardır.

Arkamda tiz bir gıcirtı duyuyorum ve sonra Freya yanımdan geçip az önce seçtiğim ağaca doğru ilerlerken zorla yolumdan çekiliyorum.

"Olamaz!" Ağlıyorum ve peşinden gidiyorum ve ağaca varmadan hemen önce kollarım beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bu kadar rahat boşalmasını beklemiyordum ve ikimiz de karlı orman zeminine karışık bir yığın halinde devrildik. Küçük, sıkı vücudu benimkinin üzerine mükemmel bir şekilde tünemişti ve aletimin aramızda canlandığını hissediyordum.

Siktir, umarım fark etmez. Kim düşmanının ukala haininden sertleşir ki?

Ben, o kişi.

Yanakları kıpkırmızı ve ben mi yoksa serin hava mı onları bu hale getirdi merak ediyorum. Kıçına şaplak atarken diğer yanaklarını da pembeleştirmek istiyorum.

Kahretsin, Finn, kes şunu. Sadece ağacını çalmaya çalışıyordu. Dikkatini dağıtmayı bırak.

Muhtemelen oyun planı buydu, kıcıyla dikkatimi dağıtmak ve gerçek bir siren gibi beni kendine çekmek. "Finn, bırak beni!" diye yakınıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Kollarım hala sarılı

sıkıca sarmış.

"Demek böyle olacak? Zirveye çıkmak için hile mi yapacaksın?" Nefesi hızlanırken boğazının hassas nabzının attığını görebiliyorum. Ancak o zaman yüzüme ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Pembe, dolgun dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta.

Eğer onu öpeceksem, eğer onu öpmek istiyorsam, bunu neredeyse hiç hareket etmeden yapabilirdim. İkimizi de sıcaklığıyla kavuracak bir öpücükle dudaklarını yakalayabilirdim. Ama ben yalancıları, dolandırıcıları ya da geçim kaynağımı çalmak isteyen insanları öpmem, bu yüzden böyle bir şey olmayacak. Belini kavrayışım gevşiyor ve bana karşı kıpırdanarak doğrulmaya çalışıyor. Aletim kotuma karşı o kadar sert ki, içine girdiğini hissetmiş olmalı ve yaptığı aralıksız kıpırdanma beni bel kemerime karşı daha fazla germekten başka bir şey yapmıyor.

"Aldatmadım!" diye haykırıyor, sonunda transımız bozulduğunda kendini benden kurtarıyor.

Ellerimizle itişip kakıştığımız için saçları dağılmış ve saçma ponponlu beresi hiçbir yerde bulunamıyor. Öfkeden ya da hayal kırıklığından patlamaya hazır görünüyor ve bu ona hak veriyor, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum, sadece *çok* farklı bir şekilde.

"Bana öyle görünüyor." Ayağa kalkarken kot pantolonumdaki kar ve yaprakları temizliyorum. Dondurucu karda yattıktan sonra sırtımla birlikte kığım da sırlıslıkla olmuştur.

"Sen tam bir çocuksun. Yüz metre ötedeki bir ağaç üzerinde hak iddia edemezsin Finn. Zaten onu senden önce gördüm, bu da onu otomatik olarak benim yapar." Sırıttıyor. "Şimdi izin verirsiniz kesmem gereken bir ağaç var. Görüşürüz!"

Bu kız benim ölümüm olacak. Lanet olası bir kalp krizi geçirmeme iki saniye kaldı.

"Hayır." Koşarak yanına gittim ve önünde durdum, *benim ağacımın* önünde, ağaca dokunmasını engelledim. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona "Ağacımı kesemezsin" diyorum.

Yüzünde sadece mutlak kararlılık olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirliyor ve sonra sanki hiç olmamış gibi kayboluyor. Umursamazca omuz silkiyor. "İyi, zaten çirkin bir ağaç."

Topuklarının üzerinde dönerek kasabaya doğru geri dönmeye başladı. Derin bir iç çektim. Başından beri bu lanet yarışmaya katılmayı hiç istememiştim ve şimdi bu sinir bozucu kadın işin içine girince burada olmayı daha da az istiyorum. Eğer ailem olmasaydı, ona kıcımlı öpmesini söyledim. *Aslında öpmek istediğim onun kıcı olsa da, bunu asla bilemeyecek.*

Ben daha gözümü kırpamadan arkasını döndü ve bana doğru son sürat koşmaya başladı.

ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Az önce benimle sumo güreşi yaptığına o kadar şaşırıyorum ki ayağımı kaybediyorum ve bir kez daha sırtüstü yatıyorum, o da üstümde oturuyor. Ama bu sefer çok yoğun hissediyorum. Sanki etrafımızdaki tüm temiz orman havası emilmiş gibi. Uyluklarının arasındaki sıcak tepe noktası bana sıkıca bastırıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Yaklaşıp fısıldıyor, "Dinle beni Finn Mayberry. Bu lanet ağacı alabilirsin. Ama açık olalım, almana izin verdiğim için. Önce senin olduğı için değıl. Çünkü ben güçlü, bağımsız bir kadını ve bu yarışmayı kazanmak için yalan söylememe ya da hırsızlık yapmama gerek yok. Adil ve dürüst bir şekilde kazanacağım ve sen kaybettiğinde bana böyle bir pislik olduğun ve beni sabote etmeye çalıştığın için üzgün olduğunu söyleyeceksin."

"Seni sabote etmek mi? Sen delirmişsin. Ben hiçbir şeyi sabote etmedim!" Dirseklerimin üzerinde aniden doğrulup aletimin sürtünmesine neden olarak haykırıyorum ve bu sefer yüksek sesle inliyorum. Elimi boynuna götürüyorum ve ensesine dolanana kadar pürüzsüz, sıcak tenine doğıru kaydırıyorum, sonra dudaklarıma bir santimetre kalana kadar onu kendime çekiyorum.

"Kazanmana izin vereceğimi bir an bile düşünme, Hain. Ne kadar sinirlenirsen sinirlen. Bu burada işe yaramaz, benimle olmaz, Hollyridge'de olmaz."

Yutkunuyor ve küçük pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Gözbebekleri büyüyor ve benim hissettiklerimin her birini, hatta daha fazlasını hissettiğini biliyorum. Vücudunu ve bana söylediğı her şeyi okuyorum.

"Burası benim şehrim. Bu oyunu benim kurallarıma göre oynuyoruz ve henüz farkına varmamış olabilirsin ama varacaksın." Dudaklarımı ona hafifçe değıdiriyorum, dudaklarına sadece bir fısıltı değıyor ve vücudunu bir titreme sarıyor.

Onu aniden kucağımdan indiriyorum ve ayağı kalkıyorum, kendimi ayarlarken ona sırtımı veriyorum, böylece ondan nefret etsem de aletimin kesinlikle nefret etmediğı tamamen belli olmuyor.

Arkamı döndüğümde ayağı kalkmış, geldiğı yöne doğıru ilerliyordu. Finn: 1

Freya: 0

* * *

Bu kadar zaman boşa gitmişken, hemen ağacı kesip ağla örme işine giriştim. Kasaba meydanına geri dönüşümü kolaylaştırmamanın bir yolu. Ağacı sürükleyip geri dönerken parçalanmasına izin vermeyecektim, tüm lanet şeyi omzuma alıp geri taşıyacaktım. Altı iki yaşındaki benim için bile bu kolay bir iş değıldi. Ormandan çıkıp yarışmanın geri kalanı için belirlenen çimenlik alana vardığımda terlemiş ve ağırmıştım. O ağır ağacı uzun süre taşıdığım için omzumda kalıcı bir çatlak var.

Geri dönüp ağacını yerine koyabilen sadece bir avç insan var ve daha da azı süslemeye başladı, bu yüzden dişi şeytan beni kaybettirmek için çok uğraştıktan sonra bile zamanında geri dönebildiğim için küçük bir gurur duyuyorum.

Yarışmayı izlemek için daha fazla zaman kaybetmiyorum ve tıpkı büyükannemin bana söylediğı gibi ağacı kurmaya başlıyorum. Ağaç standının tabanındaki cıvataları sıkamak için eğildiğimde Freya'nın ormanın kenarından çıktığını görüyorum. Saçları her yöne doğıru uzanıyor, saçlarının arasından küçük çubuklar ve yapraklar çıkıyor, hatta belki de kenarından çıkan fare yuvasının büyüklüğüne bakılırsa lanet olası bir yaratık bile olabilir. Kendisinin iki katı büyüklüğünde bir ağacı arkasında sürüklüyor ve ne yalan söyleyeyim, biraz etkilendim. O şeyi ormandan tek başına çıkardığına inanmıyorum. Dilini ormanın içine soktuğundan emin.

Bana lanet bir çocuk gibi bakıyor, ama istasyonuna gidiyor ve hemen işe koyuluyor.

Kutularıma dönüp bakıyorum ve zaman dolmadan bitirmeye odaklanıyorum. Her bir süs özenle paketlenmiş ve içinde ne olduğu etiketlenmiş, böylece içindekileri anlamaya çalışarak zaman kaybetmeyeceğim. Büyükanнем asmam için aldığı meyveleri bile ekledi ve kendimi görevime kaptırdım. Ne olduğunu anlamadan ikonik Jingle Bell çalıyor. Bitti. Daha fazla zaman yok. Ve her nasılsa, şükürler olsun ki, zilin çalmasıyla birlikte tepeliği taktım ve ağacım resmen tamamlandı.

"Pekala millet, zaman doldu!" Cornelius sahnenin ortasından sesleniyor ve biz yarışmacıların süslenmiş ağaçlarımızın yanında durduğumuz yere doğru yürüyor. Etrafımdaki yarışmacılara bakıyorum ve herkesin sıkı çalışmasını görmek beni dereceye giremeyeceğim konusunda biraz endişelendiriyor. Freya ağacının önünde duruyor ve yüzünde parlak bir gülümseme var. Kahretsin, şehir dışından gelen biri için hiç de fena görünmüyor.

"Jüri otuz dakika boyunca müzakere edecek ve en iyi üç yarışmacımızı seçecek! Yerel satıcı stantlarına göz atmaktan ve bir fincan sıcak kahve ya da kakao için The Coffee Spirit'e uğramaktan çekinmeyin!" Tüm izleyicilerimiz dağılıyor, masaları ziyaret ediyor ve biz beklerken etrafta dolanıyor. Görünüşe göre biz beklerken Freya beni görmezden gelecek ve ben yokmuşum gibi davranacak ve bu benim için gayet iyi. Ormandaki itişip kakışmamız sırasında söylediklerimden sonra ona söyleyecek bir şeyim yok zaten. Onu dengesiz, saçları dağınık, makyajı lekeli görmek hoşuma gidiyor. O kadar çok zaman harcadığını söyleyebilirim

Her şeyi mükemmelleştirmeye çalışıyor ve ihtiyacı olan şey sert bir gerçeklik dozu.

Seve seve teslim edeceğim bir tane.

Zaman hızla geçiyor ve ben telefonumda, sahip olduğum *tek* sosyal medya uygulaması olan Facebook'ta gezinmekle meşgul oluyorum. O zaman bile zar zor paylaşım yapıyorum. Sosyal medya bir bütün olarak beni utandırıyor. Sadece eski sınıf arkadaşlarımı ve bu şehirden ayrılıp dünyayı gezen, evlenen, çocuk sahibi olan arkadaşlarımı takip etmek için kullanıyorum.

"Herkes yerini alsın, 20'ye kadar sayacağız," diyor asistan, elinde parlak pembe panosuyla ve hepimizi yerimize oturtuyor. "Tamam üç...iki...bir."

"Jingle Wars setinden canlı yayındayız! Jüri üyelerimiz son otuz dakikayı ilk üçe kimin gireceğini tartışarak geçirdi! Bugün burada o kadar çok yetenek var ki, seçimlerinin kolay olmadığını biliyorum! İkinci tura devam edecek üç yarışmacıyı bu zarfın içine koyuyorum. Öğrenmeye hazır mıyız?" Cornelius kalabalığa soruyor, ardından mikrofonunu onlara doğru tutuyor. Kalabalık heyecanla bağırıyor ve alkışlıyor.

Hoparlörler bir davul sesiyle çınlar ve kalabalık alkışlamaya başlar, o mühürlü zarftan kartı çıkardıkça her biri giderek daha yüksek sesle alkışlar.

"Üçüncü sırada ikinci tura geçen ilk yarışmacı... Freya Anderson! Tebrikler!

Lütfen sahnedeki yerinizi alın."

Freya heyecanla çığlık atıyor ve sahneye doğru zıplıyor.

Lanet olsun.

Bu yarışmayı o kazanırsa kendimi asla affetmeyeceğim, hele ki beni bitiş çizgisinden uzaklaştıran oyken. Mayberry'nin tüm kaderi omuzlarımdayken dikkatimin dağılmasına izin veremem.

"İkinci tura yükselecek bir sonraki yarışmacı. Marcus Godrey! Tebrikler!" Kahretsin.

Bu benim son şansım. Eğer adımı söylemezlerse, hanı kurtarma umudu yok olacak.

Midemde bir düğüm oluşuyor ve olduğum yere fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Gerçekten tehlikede olan şeyin büyüklüğü karşısında hayatımda hiç olmadığım kadar gerginim.

"İlk yarışmamızda birinci olan ve ikinci tura yükselen... Hollyridge'in en iyisi, FINN MAYBERRY! Tebrikler, Finn! Yakışıklı kuyruğunu buraya getir!"

Sahneye çıkıp Freya ve diğer yarışmacıya katılırken yanaklarım ısınıyor. Sahnede onun yanında olmadığım zamanki kadar muzaffer görünmüyor. Şu anda umurumda bile değil, tek umursadığım bu aptal yarışmayı atlatmış olmam ve büyükannemle büyükbabama söz verdiğim şeyi yapmak için bir şansım olması... Kurtarmak. Kurtarmak. Mayberry'i kurtarmak, ne pahasına olursa olsun.

Chapter Nine

Freya

Finn kazandı. Tüm çabalarım ve sıkı çalışmamın ardından yarışmada birinci oldu.

İlk üçe girme konusundaki kısa süreli güven patlamam, o yanımda dururken sarsıldı. İtiraf etmeliyim ki, ilk gerçek ağacımı süslemek için her şeyimi ortaya koymama rağmen, onunki... Onun ağacı mükemmel. Çok fazla kalbi ve ruhu var. Noel ruhunun ağaç formundaki hali.

Ancak Finn'in bu turu kazanması benim için daha da önemli olan bir şeyi ortadan kaldıramaz. Bugünkü deneyim tarif edemeyeceğim bir sihirdi, sessiz ormanda yürüyüş yapmak ve ağaçların arasında bana hitap eden bir ağaç aramak. Ağacımın yumuşak yeşil çam iğnelerine dokunduğum, taze kokusunu aldığım anı hayal ettiğimde hala göğsümde heyecan kabarcıkları oluşuyor. Bazı yapışkan özler hala avucumun topuğunu kaplıyor, sıkı çalışmamın kanıtı. Sevdiğim filmler bu başarı duygusunun hakkını veremiyor.

Artık kaçırdığım gerçek deneyimin tadına vardığıma göre, bu anıyı hayatımın sonuna kadar yaşatacağım.

Parlak ışıltı beni sıırıslıklam UGG botlarımdan ve rakibimle karda yuvarlandığımdan beri ne kadar üşüdüğümden uzak tutmaya yetiyor.

Finn bana bok attıktan sonra başaramayacağımdan endişeliydim ama yine de başardım.

Bulabildiğim en büyük ağacı buldum, bazı yaratıcı manevralarla onu değerlendirme alanına geri getirdim ve ona teşekkür etmeden ilerledim.

Doğru, ilk gördüğüm kişiye sahip olamazdım - onun iddia ettiği, baharat gibi kokan ve yumuşak sıcak dudakları olan o büyük... aptal... seksi pisliğe. Başımı sallıyorum. *Susuzluğumu bastırıyorum.*

Beni dikkat dağıtmak için mi öpmek istemişti? Bana kendi kurallarına göre oynayacağımızı

söylerken dudaklarının dudaklarıma değmesi ve kaşlarının tenime hafifçe sürtünmesi zihnime kazındı.
Onun gibi

Cornelius kalabalıkla flört ediyor, ben soğuk parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum.

Öyle demek istemedi. İmkânı yok. Muhtemelen kirli dövüşmek istedi. Ağzımın kenarları aşağı doğru döndü. Beni sabote etmek için her şeyi yapar.

"İşte Jingle Savaşları'nın yarı finalistleri!" Cornelius kalabalığın alkışlaması için duraklıyor. "Kral ya da kraliçemizi taçlandırmaya bir adım daha yaklaştık. Sırada hangi şenlikli kahramanlıklarla karşılaşacaklar? Sorduğunuza sevindim!"

Finn'le öpüşme anını aklımın bir köşesine itiyorum ve Bay Frost yarışmanın bir sonraki turunu sunarken onu dikkatle dinliyorum.

"Hollyridge, tatil turizmiyle tanınan köklü bir tarihe sahip bir kasabadır. Bir sonraki yarışma için yarışmacılarımız bir çöpçü avına gönderilecekler," diye anons eden Cornelius, kadife perdeli masaya el sallıyor. "Ama bu sıradan bir çöpçü avı olmayacak. Bu, yerel bir favori olan Hollyridge Merrymaker Trail! Misty?"

Elf kostümlü kız perdeyi geri çekerek kasabanın yer işaretleriyle birlikte resmedilmiş bir haritasını ortaya çıkarır.

Cornelius Frost konuşurken her birini işaret ediyor. "Bu çöpçü avında yarışmacılarımız Hollyridge'deki yerel işletmeleri ziyaret edecekler. Ama yarışma günü açıklayacağımız özel bir sürprizimiz var!" Bize göz kırpmıyor. "Parkuru tamamladıklarında ve haritadaki tüm noktaları bulduklarında, jürimiz final turuna kimin geçeceğini belirleyecek."

Çöpçü avı mı? Evet! Heyecan verici bir beklenti duygusu yükseliyor. Bu sefer çantada keklik, hiç şüphem yok.

Bunu kazanmak için oyuna geri döndüm.

"Yarı finalist mücadelemiz olan ikinci tur için bir dahaki sefere bizi takip edin!" Bu sözlerle yayın sona eriyor ve Cornelius üçümüze sahneden ayrılmamız için başıyla işaret ediyor.

Tekrar hareket etmeye başladığımda, her soğuk ve yumuşak adımdaki vıcık vıcıklığı görmezden gelmek zor. Ayak parmaklarım uyuştı mı? Olabilir. Artık anlayamıyorum. Yüzümü buruşturup son basamaktan atlıyorum.

"İyy," diye mırıldanıyorum, ıslak bir ayağımı kaldırarak.

Bu sefer UGG'lerimin tamir edilemeyecek kadar mahvolduğuna eminim. Çamurlu ve iğrençler, süet rengi ayırt edilemiyor.

"Sorun nedir, Prenses?" Finn'in sesi ağır dozda alaycı bir ısırik taşıyor. "Orman beklediğiniz gibi değil mi?"

Arkama döndüğümde onu sırtırken buluyorum. Kendini beğenmiş piç kazandığı zaferle gurur duyuyor.

"Bir şeyim yok. Ben gayet iyiyim." Kollarımı kavuşturarak yüzümü yukarı kaldırıyorum. Bir zamanlar kabarık olan sahte kürkümün bir yerinden buruşuk, ölü bir yaprak düşüyor ama Finn'in bakışlarını gözlerimde bir meydan okumayla tutuyorum. "İlk üçe girdim, değil mi? Yani harikayım."

Finn, ağzının kenarını yukarı kaldırarak, "Bahse girerim çok heveslidir," diyor. "Üşüdün mü?"

"Hayır," diye cevap veriyorum inatla.

"Hayır mı?"

Ah, sesindeki o bilmiş, kibirli tını! Zihnim karlı zeminde onun kollarına sarılıp sert vücuduna yaslandığım ana geri dönüyor. Sıcak, kaslı kolları. *Seninle buraya kadar geldim, beyin. Zaman aşımına uğradın.* Gözlerimi kısarak ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Hayır." Sesim amaçladığımdan daha keskin bir şekilde yükseldikten sonra etrafıma bakıyorum.

Finn bu yönümü ortaya çıkarıyor. Görülmek ve duyulmak için dişimi tırnağıma takıp savaşmak istememe neden olan tarafımı.

Homurdanıyor. "Tabii. Tüylü terliklerin sırlıslam olduğunda bu gerçekten inandırıcı.

kar."

Sormadan öne uzanıyor ve karışmış saçlarımdan bir dal koparıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama bunun havadaki soğuktan mı yoksa onun bana bakışından mı kaynaklandığından emin değilim. Çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum. Dallar rustik şıklıktır, değil mi? İşte bu benim.

Finn'in gözlerinde birkaç dakikalığına eğlence ışıltısı beliriyor, sonra bu ışıltı yerini umursamazlığa bırakıyor. Kaşları çatılır. "Bunu neden yapıyorsun ki? Paraya ihtiyacın varmış gibi görünmüyor."

Sanki birbirimizden neden nefret ettiğimizi hatırlamış gibi, bu onu daha da sinirlendiriyor, her türlü mizah kırıntısını yok ediyor. Siktir et onu. Param olmasını kontrol edemem, ama kazandığım her şey için kıcımlı yırtarak çalışmadım değil.

Onun daha şanslı olduğunu iddia edebilirim - ne de olsa sevgi dolu bir ailesi olan o. Para, birinin sizi önemseyip önemseymediğini hatırlatmaya ihtiyaç duyduğunuzda size sıcacık sarılmıyor.

Finn ödül için yarışıyor olabilir ama babamı etkilemek için bu avantaja ihtiyacı olan benim.

Gözlerimi devirerek onu geçmek için hamle yapıyorum. "Fark etmez. Neden umursuyorsun ki?"

Daha fazla uzaklaşmadan Finn bir kolunu bana dolayarak beni olduğum yerde durduruyor. Homurdanarak karşı koyuyorum ama beni kolayca iki adım geriye itiyor, böylece sırtım çardağın serin ahşap çerçevesine yaslanıyor, büyük elleri başımın iki yanına dikiliyor. Gümüş cicili bicili çam çelenkleri görüşümüzü engelliyor.

Birbirimize bakarken göğsüm her nefeste inip kalkıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Ne yapıyorsun sen? Çıkarın beni buradan. Uzun ve sıcak bir banyo yapmak ve bunlardan kurtulmak istiyorum. kirli kıyafetler."

Finn'in koyu kahverengi gözleri ateşle parlıyor. Bakışlarımı tutuyor, sonra dikkatini vücuduma, daracık taytına çekmek için bakışlarını bırakıyor. Bakışları tekrar yukarı çıkıp benimkilerle buluştuğunda neredeyse gözlerini şehvetli bir okşayış gibi hissediyorum. Bir elini kaldırıyor ve saçlarımdan daha fazla çubuk ve yaprak koparıyor.

Kalabalık kasaba meydanı etrafımızda kayboluyor, dünya Finn, ben ve aramızda daha da sıkılaştıran bir bağa daralıyor.

"Sana söylemiştim," diye gürlüyor, sesinin sert tınısı beni delip geçiyor. Klitorisim tepki olarak zonkluyor. İç geçiriyor. "Artık durmalısın. Kendini gururunun zedelenmesi zahmetinden kurtar. Bana karşı kaybettiğinde suratının asıldığını görmek istemiyorum."

Kirpiklerimin arasından ona bakarken, ağzımı çarpık bir sırıtışla yana çekiyorum. "Oh, mağara adamı.

İçimizde yara bere içinde kalacak tek kişi sensin."

Göz bebeklerinin büyüdüğünü görebileceğim kadar yakınız, aramızda kalan azıcık mesafeyi silmek için başı bir santim daha eğildiğinde nefes alışındaki değişimi hissedebiliyorum. Ne demek istediğimi kanıtlamak için uzanıp boynunu avuçluyorum, başparmaklarım çenesini sıyrıyor. Buz gibi parmaklarımın altında sıcacık. Odağı ağızma kayıyor ve sırıtışım genişliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan tırnaklarımı deriyi kırmayacak, sadece rahatsız edecek kadar batırıyorum. "Ben bir savaşçıyım, Finn Mayberry. Seninle sonuna kadar savaşmaktan çekinmem."

"Bunu göreceğiz, Hain," diye homurdanıyor Finn, ses tonunda bir miktar uyarılmışlık belli oluyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve o neredeyse sessiz bir inilti çıkarıyor. Bunun farkındayım çünkü ellerimin altındaki gürleyen titreşimi hissediyorum. Görünmez bağ daha da sıkılaşıyor, göğsü benimkine sürtünüyor. Dağınık saçlarımdan aldığı çubuğu bırakıyor ve başparmağıyla çenemde gezinerek yüzümü yukarı kaldırıyor. Kirpiklerim titriyor ve göğsüm çöküyor.

O gidiyor-

"Ne kadar da samimi görünüyorsunuz."

Kahkahalarla süslenmiş dostça bir ses bizi birbirimizden ayırıyor. Başımın arkasını çardağa vuruyorum.

"Ow." Kafatasımın arkasını tutarak irkildim.

Finn içgüdüsel olarak bana uzanıyor, sonra kolunu suya düşen bir taş gibi bırakıyor. Yüzüne şaşkın ve suçlu bir ifade yerleşir. "Büyükanne, ben-ben-ben değildim-"

Benden iki büyük adım uzaklaşıyor, aramıza geniş bir mesafe koyuyor, sonra alnını ovuşturuyor. Gözlerim onunla beni öpmeden önce araya giren kadın arasında gidip geliyor. Büyükanne dedi, o zaman Bayan Mayberry oluyor. Gülme çizgileri olan ve gülümserken gözlerinin kenarları kırışan yaşlı ve güzel bir kadın.

Onunla ilgili her şey bende hemen ona sarılma isteği uyandırıyor.

"Şey, um." Başparmağımı *buradan başka bir yere*, belirsiz bir yöne doğru uzatıyorum. "Ben sadece. Evet. Gitmem gerek."

"Temizlendikten sonra mutlaka ılık bir şeyler iç. Banyo suyunun çok sıcak olmasına izin verme, yoksa soğuktan yeni yanarsın. Isınmak için yavaş yavaş hareket etmelisin," diyor Bayan Mayberry, halime bakıp vıcık vıcık olmuş UGG botlarımla oyalanarak. "Ondan sonra çoraplarını iki katına çıkar, battaniyeye sarın ve kışını şöminenin önüne koy, şimdi duydun mu?"

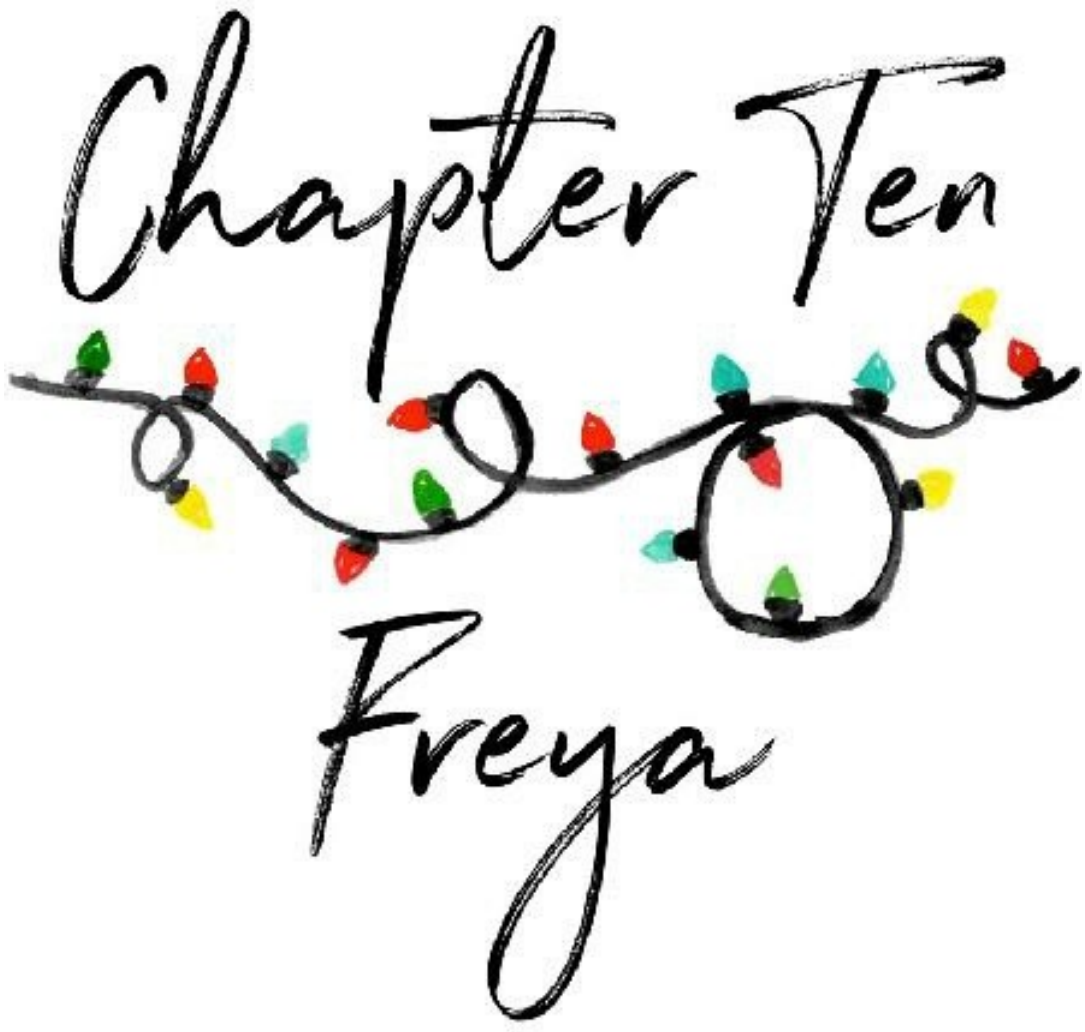
"I-" Boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor. Daha önce kimse beni böyle kollamamıştı. Bu alışılmadık bir durum ve içimde uyuyan bir duygu dalgası kabarıyor. "Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim."

Gözlerimi yakan ve boğazımı tıkayan yaşlar fark edilmeden aceleyle çıkıyorum. Ben çıkarken Finn'e yaptığı yorum kulağıma geliyor.

"İkinizin iyi anlaştığını görmek güzel."

"Ben öyle demezdim..." Finn mırıldanıyor.

Chapter Ten

Freya

Pazar günü ilk tur mücadelesini çektikten sonra, Finn'in beni daha da derinden etkilemesiyle kafamı tekrar oyuna vermem birkaç günümü aldı. O bir dikkat dağıtıcı. Alpine'de babamın beklentilerini aşmak istiyorsam, üzerimde güç sahibi olmasına izin veremeyeceğim biri.

Ama beni öpmüş olsaydı? Sanırım ona izin verirdim. Kahretsin, ben *de* öperdim.

Bunu inkar edemem. Vücudum onun için eğilmeye çok hevesliydi. Sedir ağacı ve baharat kokusu o kadar sarhoş ediciydi ki, muhtemelen oduncu komşuma kasaba meydanında bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

Lanet olsun Finn Mayberry'ye. Haklı olduğunu düşündüğü zamanki o kibirli sırtışına lanet olsun. O sinir bozucu adamla ilgili her şeye lanet olsun.

Perşembe günü ellerimi Alpine'deki odamın banyosundaki beyaz granit tezgâha dayadım. Rekabetle birlikte, kendime ait diyebileceğim mükemmel bir kulübe arayışından vazgeçtim. *İskandinav Kış* odası hâlâ benim evim. Şimdilik.

Twitter bildirimleri kilitli telefonumun ekranını Finn ve benimle ilgili mention'lar ve trend hashtag'lerle dolduruyor. Jingle Wars izleyicilerinin bizi gönderebileceğini söylediğimde bu bir şakaydı ama bunun gerçekten olmasını beklemiyordum. Ağaç yarışmasından beri bildirimlerim patlıyor. Kim bilir yayında nasıl bir hava estirdik. Kış ruhunu yaşamak ve solumakla Finn'e hançer fırlatmak arasında gidip gelmekle meşguldüm. Canlı yayında.

Bu tweet'lerden bazılarına bakılırsa, insanlar ya her saniye seviştiğimizi ya da sevişmemize beş dakika kaldığını düşünüyor.

"Evet doğru," diyorum soluk soluğa gülerек.

Yalan söyleme, kızım.

Beynimin memelerini soğutması gerekiyor. "Yapma Freya Bey, böyle bir şey olmayacak. Beni çağırmayı bırak." Büyük aynadaki yansımamı işaret ediyorum, manikürlü kaşlarım *beni denemeyin* ifadesiyle kalkık. "Ne kadar seksi öpüşmeler yaşarsak yaşayalım, onunla o çizgiyi geçmeyeceğim."

Aynadaki kendimin derli toplu hali cevap vermiyor ama yine de yargılayıcı bakışları hissediyorum. Berbat haldeyim. Hollyridge'e geldiğimden beri, Kaliforniya'daki üniversiteden mezun olduğumdan beri son iki yıldır geliştirdiğim üstünlüğümü kaybetmiş gibiyim.

"Tamam, bu kadar üzölmek yeter."

Kendi kendime konuştuğum yeter.

Alpine'de bugün yapılacak özel Facebook Live etkinliği için hazırlanmam gerekiyor. Misafirlerimiz için yeni bir özelliğın tanıtımını yapacağız: Hollyridge'i çevreleyen dağlarda profesyonel bir drone ekibi tarafından çekilen sanal bir kızak gezintisi.

Bu fikir, Finn ve Aziz Nick'i pazarda eşeklerin çektiğı kızakla gezerken gördükten sonra aklıma geldi.

Bu kadar erken görücüye çıkarmayacaktım. Titiz pazarlama planıma göre yeni atraksiyonumuzun büyük tanıtımı Noel arifesine denk gelecekti. Ancak Jingle Wars yarışmasının ilk turunda elendikten sonra, insanların radarına tekrar girmek için ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu hissettim.

Kafamın içindeki kötü bir ses içeri sızıyor, çatlak güvenimi tırmalayan şüpheler fısıldıyor. *Neden buradasın? Ne kadar çok çalışırsan çalış, yeterince iyi değilsin. Babamın umurunda değil. Vazgeç.*

"Hayır," diye tıslıyorum, sert tezgahı sıkarak. İçimdeki eleştirmeni aşağı iterek lavabonun üzerindeki makyaj malzemelerinden dut kırmızısı mat bir ruj alıyorum. Mükemmelleştiriyorum ve yansımama bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Cesur ol ve hepsini göster."

Kabarık, yumuşak bukleler halinde şekillendirilmiş koyu renk saçlarımı kabartıyorum ve parlak mavi gözlerimi ortaya çıkaran takma kirpiklerimi kontrol ediyorum. Her gün yaptığımdan biraz daha fazla makyajla mükemmel bir şekilde kameraya hazırım.

Tezgâhtan telefonumu alıp yatak odasına geçiyorum ve kablo örgü tasarım kazak elbisemle uyumlu diz boyu siyah süet botlarımı giyiyorum. Dersimi aldım, beyaz kar taneleri olan bir çift koyu kırmızı tayt ve lobinin arkasındaki verandada, açık hava barının yanında bulunan kızıağın canlı gösterimi ile dışarı çıktığımızda rahat bir orman yeşili yün şal ekledim.

Pencerenin dışındaki hareket gözüme çarpıyor ve donup kalıyorum. Orada, ağaçların arasında. Bir geyik adım atıyor

Dışarı. Nefesim kesildi. "Vay canına. Bunlar gerçek."

Birkaç saniye boyunca gözümü ayıramadığım görkemli bir manzara. Geyik başını kaldırıyor, neredeyse

sanki gözümle buluşuyormuş gibi, sonra yoluna devam ediyor. Görüldüğü kadar hızlı kayboluyor.

Kış ruhu bana bir işaret mi gönderiyor? Öyle hissettiriyor.

Göğsümde baş döndürücü bir heyecan çiçek açarken genişçe sırtarak, ruh halim yükselmiş bir şekilde aşağıya iniyorum.

Lobi, her gün saat üçte atıştırmalık olarak sunulan sıcak elma şarabı ve zencefilli kurabiyelerin tadını çıkaran konukların enerjisiyle dolup taşıyor. Resepsiyonun yanındaki bir tabela, tesisteki yeni deneyim için Facebook Live etkinliğinin reklamını yapıyor.

Riley odanın yan tarafındaki yığma taş şöminenin yanında, gamzeli bir gülümsemesi ve sarı, dağınık saçları olan yakışıklı bir adamla birlikte duruyor. Onu, Finn'in hanının tabelasının yanına benimkine karşılık olarak diktiğı ağaçta ona yardım eden arkadaşı olarak tanıyorum. Bir omzunu taş

işçiliğine yaslıyor ve söylediği her şey onu çok güldürüyor. Cevap vermek için yaklaşıyor. Birbirlerini iyi tanıyor olmalılar,

Çünkü birlikte rahat görünüyorlar, yer değiştirdiklerinde vücutları birbirine sürtünecek kadar yakın duruyorlar. Adam uzaklara, çekici bir kadına baktığında ise Riley'nin bakışları sertleşiyor ve omuzları oflayarak verdiği nefesin gücüyle hareket ediyor.

Ben tabelaya doğru ilerlerken Finn içeri giriyor, rustik dokunuşlar ve mevsimlik dekorla süslenmiş Alp lobisine bir göz atıyor. Midem şaşkınlıkla sıkıştı.

Noel Baba'nın tatlı elfleri, her zaman bu kadar iyi görünmek zorunda mı?

Araştıran bakışları Riley ve şöminenin yanındaki köşede oturan diğer adamı bulduğunda onlara katılır. Bir an duraksıyor ve Riley'nin göğsünde beyaz Alpine resort logosu olan yeşil polar kazağını işaret ediyor. Riley elini savurup gözlerini devirirken yanlarındaki adam kıkırdıyor.

Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Basit bir komşu şekeri için uğruyor olamaz.

Ama başlama zamanı geldi, bu yüzden büyük açılıştan sonra onu bu konuda sorguya çekmem gerekecek.

Kameraya hazır gülümsememi irademin gücüyle sabit tutarak, tatil köyünde toplanan küçük kalabalığa kendimi tanıtmaya başlıyorum. "Herkes merhaba! Bugünün büyük gösterimi için kimler heyecanlı?" Ön tarafta dişi eksik olan küçük bir çocuk yüksek sesle alkışlıyor. Ben de gülüyorum. "Pekâlâ o zaman! İşte duymak istediğim şey bu. Hollyridge'in bir sonraki tatillerinde ziyaret edebilecekleri ne kadar değerli bir yer olduğunu bilmeleri için bunu canlı yayında tüm misafirlerimizle paylaşacağız. Bana yardım eder misiniz? Denemek için özel bir gönüllüye ihtiyacım var."

Küçük çocuk ışıldıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Evet!"

Toplanan izleyiciler arasında bir eğlence dalgası dolaşiyor. Telefonumu kısa bir el tripoduna yerleştiriyorum ve telefon ekranındaki canlı düğmesine dokunuyorum. Her şey hazır olduğunda gülümsemem daha da büyüyor.

"Merhaba, Alpine dostları ve ailesi!" İzleyiciler yayına katılırken telefon ekranına el sallıyorum.

Göz ucuyla Finn'in kollarını kavuşturduğunu görüyorum. Kükreyen ateşin yanındaki deri koltuklardan birine oturmuyor, kaskatı duruyor, ben canlı yayını sunarken karamsar bir gölge gibi bana bakıyor.

Baskı yok.

"Dünyanın başka bir yerinden izleyenler için, sizi özledik! Anderson Resorts lokasyonlarımızdan birinde, evinizden uzaktaki favori evinize gelin."

Gerçekten az önce alay mı etti? *Aman Tanrım, odaklan!*

"Ben Freya Anderson ve nefes kesici güzellikteki Hollyridge, Montana'daki Alpine Mountain Resort'tan canlı yayındayız. Ciddiyim millet, eğer karlı kuzeybatı dağlık bölgesini hiç görmediyseniz, kış sezonu için buraya gelmelisiniz!" Bir sır veriyormuşum gibi yaklaşıp ekliyorum, "Ama benim gibi Pinterest sokak modası blogcularına aldanmayın. Eğer sıcak bir yerden geliyorsanız, ona göre hazırlanın. Ama ikinci ve belki de üçüncü kat çoraplarınızı unutursanız, lobimizdeki Alpine Outfitters'da sizi koruruz."

Etrafımdaki insanlar bu anekdotuma gülüyor. Bu sefer Finn'in gözlerini devirdiği inkar edilemez. Ona sırtımı dönüyorum ve konukları göstermek için açıyı değiştiriyorum.

"Bugünkü özel etkinliğimiz için Alpine'den bazı dostlarımız ve ailemiz de bana katılıyor. Ziyaretiniz sırasında sizi eğlendirmek için en yeni atraksiyonumuzu test etmemde bana yardımcı olacak bir yardımcım var. Alpine'de hiçbir zaman etkinlik ve aktivite sıkıntısı yaşanmaz." Lobinin arka tarafında yer alan ve tesis arazisinin geri kalanına açılan renkli cam kapılara doğru ilerleyerek hem yüz yüze gelen konuklara hem de telefonuma sesleniyorum. "Kim sürpriz için hazır? Hadi gidip görelim!"

Arka taraftaki verandada, ısıtıcılar rahat bir sıcaklık battaniyesi oluşturarak

açık bar alanını hava koşullarından koruyor. Yeşil bir perde kızağı gizliyor. Canlı yayın için Alpine'in ödüllü miksolojistlerle dolu üç barından birinde kısa bir tur attıktan sonra yeşil perdenin yanında duruyorum.

Finn, Riley ve arkadaşları bizi dışarı kadar takip etti ama Finn kalın kaşları birbirine kenetlenmiş, temkinli bir ifadeyle kapının yanında kaldı.

"Tamam, büyük gösterinin zamanı geldi!" Gizli bir kravatı çekiyorum ve perde yere düşüyor, Noel Baba'nın kendisine uygun büyük, parlak kırmızı bir kızak ortaya çıkıyor. Üst kısmında şeffaf bir ekran baloncuk oluşturuyor ve küçük bir projektör tek bir düğmeye basarak çalışmaya hazır hale geliyor. "Bu Alpine'in sanal kızak yolculuğu! Hollyridge'i çevreleyen Montana kırsalında güzel manzaralı bir tur için tüm ailenizle birlikte atlayın."

Konuklar alkışlıyor ve mırıldanıyor. Küçük yardımcım öne çıkıyor, pırıl pırıl parlayan parlak kaplamayı inceliyor. Benimle göz göze geldi.

"Bu... Noel Baba'nın kızağı mı?" Sesi huşu içinde kısılmıştı.

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Bu doğru. Noel'e kadar ödünç almamıza izin veriyor." "Vay canına," diyor.

"Bir tur atmama yardım etmeye hazır mısın?"

"Evet!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, saçları alnına dökülüyor.

Telefonuma dönerek, "Peki ya çevrimiçi izleyicilerimiz, bunun neler yapabileceğini görmek için heyecanlı mısınız?" diye soruyorum. Yorumlar kayarken duraklıyorum ve içime bir rahatlama dolduğunu hissediyorum. Hepsi olumlu görünüyor. "Harika! Atlayalım ve kızak çanlarının şingirdadığını duyabilecek miyiz bakalım."

Önce ben pelüş koltuk minderine kayıyorum, ardından annesi tırmanmasına yardım ederken küçük çocuk geliyor.

Yu
kar "Tamam, şu büyük düğmeye bas," diyorum.

1. Yardımcım yaptığı işin öneminden dolayı heyecanla titriyor. Elini düğmeye basıp beni güldürüyor. Telefonu, ekran aydınlanırken canlı yayının neler olduğunu görebileceği şekilde ayarlıyorum.

Kızak, dışarıdan bakıldığında şeffaf bir ekran, ancak içeride net bir görüntü sağlamak için en son grafik teknolojisine sahiptir. Drone dağın tepesinden ilk dalışını yaptığında, bir şahinin uçuşunu takip edip bir geyik sürüsünün üzerinde süzüldüğünde nefesimi kesiyor. Manzara büyüleyici.

Alpine'in kayak pistlerinden birinde bir snowboardcuyu takip ettiğimizde küçük çocuk yanımda "Vay canına," diye soluk soluğa kalıyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen sanal bir deneyime götürülürken ve yolculuğumuz şirin kasaba meydanında sona ererken gurur göğsümde bir kor gibi parlıyor. Video bittiğinde kızaktan atlıyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" Çocuğa sordum.

"Çok havalı! Ağaçların üzerinden *vinlayarak* uçtuğumuz zaman, en çok o kısmı sevdim." "Bana yardım ettiğin için teşekkürler, dostum. Çak bir beşlik." Elini benimkine vurdu ve ben de kendi Telefon. "En yeni cazibe merkezimizin keyfini çıkarmak için Hollyridge'deki Alpine Mountain Resort'ta bugün yerinizi ayırtın. Canlı yayında bize katıldığınız için teşekkürler!"

Oturumu kapatıp telefonumu kaldırdıktan sonra Finn'i görüyorum. Riley ve diğer adam ortadan kaybolmuştu ama Finn verandanın kenarında pusuya yatmıştı.

Kızgın görünüyor. Onu hiç görmediğim kadar öfkeli. Çatık kaşları beni bir adım geri attırdı.

Kazak elbisemdeki bir çekiştirme dikkatimi çekiyor. Küçük yardımcım kızağı işaret ediyor.

"Tekrar gidebilir miyiz?"

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Evet, dostum. İstedğin kadar gidebilirsin." Hevesli bir sesle annesinin elini tutmak için havalanıyor.

Finn'i bulmak için kafamı kaldırdığımda gitmişti. Midemde huzursuz bir düğüm oluşuyor ama bunu görmezden geliyorum. Hedeflerime ulaşmak için gereken şey bu. Şu anda odaklanmam gereken şey bu, huysuz komşum ve onun yaptığım her şey hakkındaki fikirleri değil.

* * *

Tam bir parti hayvanı gibi, Riley ve ben Cuma gecesi Alpine'deki odamda takılıyorduk.

"Tatil filmi maratonu yapmak ister misin?" Yatakta yayıldığım yerden öneriyorum. Riley suni kürk sandalyelerden birinde yatağa doğru eğilmiş, ayaklarını bileklerinden şiltenin üzerinde çaprazlamıştı. "Romantik filmler mi, klasikler mi yoksa çizgi filmler mi?"

Riley homurdanıyor. "Kızım, tatil sezonunu senin kadar seven birini tanımıyorum. Büyükanne Mayberry bile kendini senin kadar adamış değil ve o bizim Noel kraliçemiz gibidir. Hayır. Cuma gecemizi senin odana kapanıp film izleyerek geçirmeyeceğiz. Özellikle de Noel filmlerini."

Doğrulamak için çabalarken dudaklarımdan bir nefes düşüyor. "Ne! Ama onlar en iyisi! *Tüm* hisler onlarda, Riley."

"Çok sevimsizler." Omuz silkiyor. "Zor Ölüm gibi olmadığı sürece, hayranı değilim."

Dehşet içinde inleyerek yatağa geri düşüyorum, sonra dirseklerimin üzerine çıkıyorum. "Dostum. Bunlar sahip olduğum tek tatil anıları. Onlara bayılıyorum. Kış olmadığında bile izliyorum."

"Bekle, cidden mi?" Riley bana bakıyor. Beni düşündükten sonra mırıldandı. "Sanırım The Grinch Who Stole Christmas o kadar da kötü değil. Grinch bir ruh hali."

"Sen bir Scrooge'sun," diyorum. "Tatil filmleri mükemmel filmlerdir. Ne kadar yalnız, üzgün ya da depresif olursanız olun, size kocaman bir kucak gibidirler. Aileniz boşandığında ve yıl boyunca kendilerine çok fazla odaklandıklarında, sahip olduğunuz tek şey onlar olur."

Riley yüzünde şaşkın bir ifadeyle yatağa tırmanıyor ve beni kucaklıyor. "Tamam, lanet olsun. Gel buraya, kucaklaşalım. Ama hâlâ tatil filmi izlemek istemiyorum."

"Gelecekte benim tatil sever havamı bozmadığın sürece sorun yok." "Anlaştık."

Yüzümü ona dönüp başımı elime yaslıyorum. "Dün lobideki adam kimdi?"

"Arayan West'ti," diyor Riley. "O ve Finn beni almak için oradaydı. Hepimiz birlikte büyüdük ve çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

"Arkadaş mı? Yüzündeki özlem dolu ifade öyle demiyor," diye takılıyorum. "Ona aşık mısın? Çok tatlı! Şu gamzeler."

Ben kendimi dramatik bir şekilde yelpazelerken o homurdanıyor. "Hayır, biz, uh." Güzel yüz hatları karmaşık bir ifadeye bürünürken başını sallıyor. "Hayır. Biz sadece arkadaşız."

Onu daha fazla dürtükleyemeden telefonum çaldı. Arayanın kimliğinde babam belirliyor. "Bekle. Buna bakmam lazım." Yatağın kenarına kaykılıp cevap veriyorum. "Merhaba baba."

"Freya." Sesi hırçın ve mukusla çatırdıyor. Bu, sağlığı açısından iyi bir gün olmadığı anlamına geliyor. İçime bir endişe saplanıyor. İyi olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama kendini toparlıyor ve

hattın ötesine geçer. "Bir aydan fazla bir süredir Montana'daki arazide bulunuyorsun. Rapor için arıyorum."

İçimi çekiyorum. Babam her zaman işle ilgilenir, kabartmaya vakti yoktur. Ya da aile sevgisine. *Merhaba, tatlım, nasılsın* ya da *seni özledim* konuşmaları yok.

"Yönetimi devraldığımdan beri raporlarımı haftalık olarak gönderiyorum."

Omuzlarıma gerginlik yerleşiyor ve adım atmak için ayağa kalkıyorum. Babamla telefonda konuşurken bir türlü vazgeçemediğim endişeli alışkanlıklarımın biri bu. Odaklanmama yardımcı oluyor, sinirlerimin bozulmasını engelliyor.

"Bunu sizden duymak istiyorum. Dün çevrimiçi etkinliği gördüm ve hiç etkilenmedim."

"Baba, bu-"

"Markanın kabartmayla ilgisi yok, Freya. Bunu ya kurallara göre yaparsınız ya da hiç yapmazsınız. Bu şekilde sürprizler sunan farklı mülklere sahip olamam."

Duygularımın baskısı boğazımı yakıyor. Lanet olsun. Onun yüzünden ağlamayacağım. Bunu yıllar önce içimden attığımı sanıyordum.

Belki de ilk kez bir güvenlik ağına sahip olmadığım içindir, ilk kez tatil köyü misafirleri için eğlenceli ve modern bir deneyimi neyin oluşturacağına dair fikirlerimle işleri kendi yöntemimle yapmam için tam kontrole sahip olmama izin verildi.

"Baba, hit oldu. Rezervasyonlar bir gecede yüzde beş arttı."

"Umurumda değil. Bu sürdürülebilir değil. Bu parlak bir etki. Yeni bir şey gösterdiniz ve insanlar onu istiyor. Elinizde hiçbir şey yokken yeni şeyler sunmaya devam edecek misiniz?"

"Ama benim pazarlama planım-"

"Kahretsin, Freya. Sen hep böylesin. Sadece işleri denetlemeye odaklanman gerekirken fikirlerinde her zaman çok anlamsız ve dağınıksın." Kesik kesik öksürmeye başladı. Nefes aldıktan sonra devam ediyor. "Peki bu katıldığın reality TV yarışması da ne? Seni Montana'ya tatil köyünü yönetmen için gönderdim, tatil yapman için değil."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum sıkıca.

"Belki de bu senin için çok fazlaydı. Eğer bu göreve uygun değilsen, başka birini gönderirim. Güvendiğim biri."

Cevap veremeden arama sona eriyor. Hoşça kal bile demiyor, sadece kapatıyor. Her şey onun zamanında ve onun parasıyla.

Ağır bir nefes veriyorum ve alnımı serin pencereye dayayıp bulanık bir görüşle dışarı bakıyorum. Her şeyi doğru yaptığımı sanıyordum. Bu, babamın göremediği şeyi anlamasını sağlamak için yarışmayı her zamankinden daha fazla kazanmam gerektiğine dair bir uyandırma çağrısı.

"İyi misin?"

Riley'nin sorusuyla sırıyorum, yalnız olmadığımı unutuyorum. Cevap verirken sesim boğuk çıkıyor. "Evet. Çok iyi."

Finn'in sesi kafamın içinde yankılanıyor. Yutkunuyorum ve gözyaşlarımı siliyorum.

"Pekala kıyamet ve kasvet. Bu kadar, dışarı çıkıyoruz."

"Bilmiyorum, sanırım erken yatabilirim. Yapacak çok işim var."

"Hayır." Riley dolabıma gidip ilk Jingle Wars çekimlerinde giydiğim kırmızı deri pantolonu çıkardı. "Seni neşelendireceğiz. Gevşeme zamanı. Senin depresyon ilacın iyi hissettiren filmler olabilir ama benimki dans etmek." Dekolte kazaklarımdan birini göğsünde tutarken bana doğru dönerek sırtıyor. "Evine mi kapanacaksın yoksa benimle mi geleceksin?"

İsteksizce gülümseyerek kazağı alıyorum. "Seninle geliyorum."

"Aferin kızıma." Riley kıcıma şaplak atıyor ve beni banyoya doğru itiyor. "Git çok seksi ol."

Bu gece elimizden geleni yapacağız."

* * *

Riley'nin yaşadığı Moose's adlı barı görür görmez bayıldım. Tabelası galvanizli sarkıt lambalarla aydınlatılmış ve içerisi eski dünya western salonlarını andırıyor. Müzik, yıpranmış zeminde dans eden insanlar ve bir köşede görkemli bir mekanik boğa ile canlı.

"Aman Tanrım," diye fişkırdım. "Bu inanılmaz."

Riley tanıdığı insanlara el sallayarak, "Burası kasabadaki herkesin eğlenmek için gittiği yer," diyor.

"Riles! O sevimli küçük kıcını buraya getir kızım," diye sesleniyor yıpranmış bir kadın barın arkasından.

Bizim yaşlarımıza yakın ve dövmelele kaplı bir başka kız da onun yanında çalışıyor ve bardaki taburelerde oturan müşterilerle konuşuyor. "Çok uzun zaman oldu."

"Üzgünüm Bayan May, işle ve bu arkadaşla eşlik etmekle meşguldüm." Riley sırtarak bana başını salladı. "Bu Freya. Hollyridge'de yeni ve Alpine'in sahibi."

"Sanat ve kayak öğrettiğin şu havalı yer mi?" May musluktan mason kavanozuna bir bira doldururken soruyor. İş bitince dirseğini bara dayayıp taze içkiyi Riley'nin önüne bırakıyor. "Kasabaya hoş geldin Freya. Bir merhaba demek için uğraman neden bu kadar uzun sürdü?"

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Sebebi yok. Özür dilerim."

May sırtıyor. Bir dişi eksik ama gülümsemesi sıcak ve davetkâr. Bu rahatlatıcı ve kendimi onun gülümsemesine karşılık verirken buluyorum.

"Sadece yaptığın hatayı anladığından emin ol ve bundan sonra her Cuma beni görmeye gel."

"Elbette," diyorum. "Duyduğuma göre burası olması gereken yermiş."

"May şaka yapmıyor." May bar tezgahının üzerinden bana bir içki uzatırken Riley birasını yudumluyor. "Çok uzun süre uzak kalırsan gelip seni avlar."

May gülerken bardan aşağı iner ve dağınık tuzlu biberli sakallı bir adamın yanına gider.

"Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler." Biramı Riley'ninkiyle tokuşturuyorum. "Bu harika."

"Aynen öyle."

Riley hemen diğer yerlilerle arka arkaya iki sohbete giriyor ve beni Hollyridge'in en eski sakinlerinden biriyle ve okula birlikte gittiği bir kızla tanıştırıyor.

Moose'da herkes arkadaş canlısıdır. Hayatımda hiç bu kadar kabul gördüğümü hissetmemiştim. Neredeyse rahatlamış bir halde kıcımın üstüne düşecektim ama köşedeki mekanik boğayı boynuzlarından yakalamayı tercih ederim. Aslında yakından bakınca o boynuzların geyik boynuzu olduğunu görüyorum. Mekanik boğa mekanik bir geyik.

Riley ortaya çıkma konusunda haklıydı. Kendi kendime mutsuzluk içinde debelenmektense dans edip gevşemem gerekiyor. Bu, üzerinde çalışmam gereken bir şey - her şeyi kendi başıma yapmak yerine başkalarından yardım almanın normal olduğunu kabul etmeyi öğrenmek.

Geldikten kısa bir süre sonra boş kavanozumu barın üzerine çarptım. "Hadi dans edelim!" "Tabii ki evet!"

Riley de beni takip ediyor, dans pistine doğru ilerlerken vücudunu yanlamasına karıştırıyor. Çok geçmeden kalçalarımız hareket ediyor ve ellerimiz havada, ritmi alkışlıyoruz. Riley benden daha iyi

dans ediyor ama ben de ona ayak uyduruyorum, kalçalarımı şehvetli hareketlerle sallıyorum.

Kıçımı dışarı çıkararak dönüp dalarken dudaklarımdan bir kahkaha dökölüyor. Yukarı çıktığımda, kapıdaki tanıdık bir yüz beni duraklatıyor.

Finn.

"İçkiler," diye anons ediyorum ve Riley alkışlıyor. Elimi tutuyor ve beni bara geri götürüyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Bayan May? İki tekila alabilir miyiz lütfen?"

Finn ve arkadaşı West bizi izliyor. Finn içeri girdiğinde sinirli görünüyordu ama şimdi barın diğer ucunda bize doğru sinsice bakıyorlar. Bu adamlar sinsi davrandıklarını düşünüyor olmalılar, ama incelik sanatı ikisinde de kaybolmuş. Riley ve ben içkilerimizi yudumlarken bakışları sık sık bize doğru kaydığı için ellerinde dürbün de olabilirdi.

İstedığı kadar bakabilir. Bu gece iyi vakit geçirmeye kararlıyım.

Chapter Eleven

Finn

Sanki bu hafta daha da kötüleşebilirmiş gibi.

Çocuklarla bira içmek için Moose's'a girdiğimde Freya ve Riley'yi dans pistinde birbirleriyle şarkı söyleyip gülerken görmeden önce böyle düşünüyordum. Erkekler gecesi için duyduğum coşku, özenle seçilmiş güzel rakibimi görünce yerini sinire bıraktı. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz Freya'nın gözleri benimkilerle kilitlendi.

Kalçaları ritimle birlikte her sallandığında, her saniye daha da sinirleniyor ve daha da azıyordum. Gittiğim her yerde, bir şekilde Freya da orada bitiyor gibi görünüyor. Küçük kasabaların sorunu bu.

Yani, kıçım bar taburesine çarptığı anda neden huysuz bir ruh halinde olduğumu anlayabilirsiniz ve o andan itibaren her şey yokuş aşağı gidiyor.

"Kahretsin, Riley burada." West sonunda gözlerini Aria'dan ayırıp Riley'nin Freya'nın yanındaki tabureye tünediğini gördüğünde inliyor.

Bu ikisi arasındaki geçmiş o kadar uzun ve karmaşık ki, bunu açıklamak için bir kasa bira içmem gerekir ve o zaman bile sadece yüzeyi çizmiş oluruz. Riley'i severim, havalıdır. Onun cesur "hiçbir bok almayan" tavrı West'in başa çıkamayacağı her şey. Aralarındaki dinamik çok komik ama çoğunlukla bu tür şeylerden uzak duruyorum. Dostumun bir kulağa ihtiyacı olduğunda dinliyorum ama onun dışında yokum.

"Belki seni fark etmez." Sırıtarak barmene işaret ediyorum, ancak onun geçen gece burada olduğumuz zamanki kız olduğunu fark ediyorum. Riley'nin çoktan fark etmiş olması dışında.

"Lanet olsun. Bunun sonu iyi bitmeyecek," diye tıslıyor West, Aria yaklaştığında.

West'in tipinin tam ve eksiksiz bir zıttı. Kısa, siyah saçları, iki kolunda da dövmeleeri, burnunda ve dudaklarında piercingleri var. West'in daha çekingen bir tipi var. Beni yanlış anlamayın, kız çok seksi ve barda yanımdan ona neden sık beni bakışları attığını anlayabiliyorum, ama Riley odanın hemen karşısındayken? Delinin teki.

"Dostum, kendine çeki düzen versen iyi olur. Ayrıca Riley az önce seni gördü ve seni gerçekten öldürebilecek gibi görünüyor."

Gözleri irileşiyor ve sonra Riley bar taburesinden atlıyor, elinde içkisi, sirenin kendisi eşliğinde bize doğru geliyor.

Jesus H.

"Hatırlat da bunun için kışını tekmeleyeyim, tamam mı?" Onlar yürürken ona yüksek sesle fısıldıyorum. "Mmm, seninle burada buluşmak güzel West..." Riley onunla dalga geçiyor.

İkisi de hayatımda gördüğüm en yoğun bakışmaya giriyorlar ve Freya'nın ne kadar rahatsız hissettiğini hayal bile edemiyorum, özellikle de ikisini de geçmişlerini anlayacak kadar iyi tanımadığı için.

"Riley, konuşabilir miyiz?" West taburesinden kalkıp Riley'ye yaklaşıarak sorar ve Riley bir adım geri çekilir.

Freya ona dirsek atar ve Freya gözlerini devirir, sanki arkadaşının istediği şeyi vermesi için onu zorlamasından rahatsız olmuş gibidir.

"Tamam. Beş dakika. Freya, hemen döneceğim, tamam mı?"

Freya başını sallar ve kırmızı deri pantolonunun içinde rahatsız bir şekilde kayar.

Sadece benim için garip olmadığına sevindim.

"Bu çok tuhaf," diyor Freya sessizce.

Ona bakıyorum ve ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum, ki bunun onun için garip olduğunu öğrendim. Bir pislik gibi davrandığım için kendimi kötü hissediyorum.

Belki biraz.

"Otur. Bu ikisi biraz zaman alacak." Köşede tartıştıkları ve Riley'nin tartışırken onu ittiği yere doğru başımı sallıyorum.

"Aralarındaki ilişkinin bu kadar gergin olduğunu bilmiyordum. Bana 'sadece arkadaşız' dedi." Hafifçe gülüyor.

"Kim bilir, o ikisine ayak uyduramam. Mümkün olduğunca uzak duruyorum." Aria bizi kontrol etmek için yanımıza geliyor ve ben iki shot limonlu tekila ve bir bira sipariş ediyorum. "İkisini de tek başına mı içeceksin?" diye soruyor.

"Hayır, onları birlikte alacağız. Tek başına içmek istemiyorum, ya sen?"

Aria limonlu shot bardaklarını bize getirdiğinde bir tanesini Freya'ya doğru itiyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Bu konuda kavga etmeyecek miyiz?"

"Olabilir. Şu anda sadece biraz tekila içmek istiyorum," diyorum ona. Kadehimi kaldırıp havaya kaldırıyorum ve kadeh kaldırırken bana katılmasını bekliyorum.

Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde bana bakıyor, ama tereddütle shot bardağını alıyor ve benimkiyle tokuşturuyor, sonra uzun bir yudumda geri atıyor.

Lanet olsun.

O kadar şaşırdım ki henüz kendi fotoğrafımı bile çekmedim.

Kirecini emiyor ve sikim kotumun altında hemen sertleşiyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve bardağını masaya çarpıyor.

"Vay canına. Tekilanın düzeltmeyeceği hiçbir şey olmadığına ikna oldum."

Gözlerim yuvalarından fırlamak üzereyken elimdeki atışı geri atıyorum ve boğazımdan aşağıya doğru akan ateşi karşılıyorum.

"Bakın, gitmişler." Freya, Riley ve West'in az önce tartıştıkları ve şimdi orada kimsenin olmadığı yeri işaret ediyor. Gözlerim kalabalığı tarıyor ve ikisini de binada göremiyorum.

İnledim. "Görünüşe göre sadece biz varız."

O iki pisliğin tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve şimdi ezeli düşmanımla bir barda araçsız kaldım. Harika.

Aria'ya işaret ederek bir tur daha shot sipariş ediyorum. Eğer burada sıkışıp kalacaksam, bu süreçte sarhoş da olabilirim.

Bir tur daha atıştan sonra mı, yoksa iki tur mu?

"Dördüncü tur, Finn Mayberry." Freya yanımda kıkırdıyor.

Kaç shot tekila içtiğimizi unuttum, tek bildiğim Freya'nın yanımda otururken daha da çekici görüldüğü. Yanakları alkolden kızarmış ve dolgun, gür dudakları öpülmek için yalvarıyor. Barın üzerine her eğildiğinde göğüsleri yırtmaçlı kazağına doğru yükseliyor ve ben kaçmaya hazır iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

"O geyiği sekiz saniyeden fazla süremeyeceğine dair bir kadeh daha bahse girerim." Sırıtiyorum ve barın ortasında duran büyük kahverengi mekanik geyiği gösteriyorum. Etrafı çevrili alan bir boks ringine benziyor, ancak masum kurbanların düşüşünü engellemek için yumuşak minderlerle döşenmiş. Moose's'ta ne kadar sarhoş olsam da, o lanet şeyin üzerine hiç çıkmadım, ama Freya'yı göğüsleri zıplarken üzerinde görmek harika bir manzara olmaz mıydı?

"Oh?" Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve bar taburesinden atlıyor ama hafifçe sallanıyor.

"Bunu yapacak mısın, gerçekten?" Kendini sabitlemek için küçük elini koluma koyup saçlarını yüzünden çektiğinde soruyorum.

"Ben meydan okumadan geri adım atmam, Finn Mayberry. O geyik Freya Anderson'a bir bok yapamaz." Sırıtiyorum.

Kahretsin, o alıngan ağzın sikime dolanmasını istiyorum.

"Yani... Eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız, buyurun yapın."

Elimi tutup beni bar taburesinden çekiştiriyor. Gülerek birayı alıyorum ve Landon'ın bir sonraki yarışçı için hazırlık yaptığı geyiğin yanına kadar onu takip ediyorum.

"Finn Mayberry, bu gece Moosey'e binecek misin?" Landon gülüyor ama gözleri benim üzerimde değil, Freya'nın üzerinde ve hemen tüylerim diken diken oluyor. Onu süzmesini umursamamam gerekse de, bir yanım lanet bir mağara adamı gibi onu yumruklamak istiyor.

"Hayır, benim kızım Freya öyle." Sırıtiyorum ve bir kolumu kayıtsızca omuzlarına atıyorum. Aslında az önce onun önünde yere işeyerek hak iddia ettim ve neden yaptığuma dair hiçbir fikrim yok.

Tekila olmalı. Bu güzel yalancıya katlanamıyorum.

Hain.

Bir şey yapmak isteyeceğim son kişi. "Pekâlâ hanımefendi, atlayın da başlayalım."

Freya dudağını ısırır ve tereddütle geyiğe bakar, kendini gerçekten neyin içine soktuğundan emin değildir. Her zamanki gibi.

"Ah ah, caymak yok, bahis bahistir. Kaldır o tatlı kışını oraya." Onu yavaşça devasa mekanik hayvana doğru itiyorum.

Omuzları dikleşiyor ve uzanıp fermuarını açarak çizmelerini tekmeliyor. Geyikle kapışmaya hazır.

"Landon, sekiz saniyeden kısa sürede düşmesini sağlarsan sana yirmi dolar veririm." Sırıttıyorum, o bacağına sallayıp boğaya binmeye çalışırken cüzdanımı hızla çıkarıyorum.

Keşke onun yerine ben olsaydım.

Sikeyim Finn'i, tüm barın önünde kasılıp kalmadan önce kendine gel.

Parayı benden hızla alıp kot pantolonunun cebine sokuyor, tam o sırada Freya atlamayı başarıyor. Freya bana meydan okumaya hazır bir şekilde genişçe sırtıyor ve adam ona başparmağını kaldırarak başlamak üzere olduğunu işaret ederken iki eliyle tutunuyor. Geyik önce yavaşça harekete geçiyor ama hızla yükselip alçalmaya ve onu bir yandan diğer yana sallamaya başlıyor. Adamım, o memeler zıplıyor. Ben ona başımı salladığımda kız can havliyle tutunuyor ve o da geyik havalanana kadar bir çentik daha atıyor, havada süzülerek zeminin minderine bir yığın halinde iniyor.

O kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve kendimi tutmakta zorlanıyorum. Daha da fazla çünkü o hâlâ yerde sırtüstü yatıyor ve nefesi kesilmiş durumda.

Yanına yaklaşıp elimi uzattığımda bana kaşlarını çatıyor ve yardımımı görmezden gelerek kendini ayağa kaldırıyor.

"O aptal geyiğin beni atlatacağını biliyordun! Bu yüzden benimle bahse girdin." Oflayıp puflayarak ayakkabılarına doğru ilerliyor ve onları çabucak giyiyor.

"Belki, belki de değil." Omuz silkiyorum.

"Çok sinir bozucusun. Kendimi aptal durumuna düşürmemi izlemeye bayılıyorsun, değil mi?"

Ona doğru eğildim, tam da zarif elmas küpelerinin görüldüğü yere ve kaba bir şekilde fisıldadım, "Belki de sadece ne kadar iyi at binebildiğini görmek istedim, Prenses."

Vücudundan bir ürperti geçtiğini izliyorum ve bunun onu da en az benim kadar tahrik ettiğini biliyorum. Lanet kurabiyeler gibi kokuyor ve parmağımı koyamadığım bir şey. Tek bildiğim daha fazlasını istediğim, aletimi sürerken tatlı kokusunun her tarafımda olmasını istediğim. Burnumu onun yumuşak çene çizgisine doğru sürüyorum ve dudaklarımı kulağının lobuna doğru fırçalıyorum.

"Temiz havaya ihtiyacım var." Aniden çekildi ve beni barın ortasında tek başıma bırakarak arka çıkıştan dışarı fırladı.

Beni orada isteyip istemediğini sorma zahmetine bile girmeden arkasından gidiyorum. Artık umurumda değil. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir ve damarlarımda dolaşan tekila miktarıyla kararlılığım bu sabahki gibi değil.

Dışarı çıktığım anda soğuk hava üzerime saldırıyor, neredeyse nefesimi kesiyor. Hayatım boyunca Hollyridge'de yaşadım ve hala soğuğa alışmadım. Vücudunuza bir kez sızdıktan sonra atlatması saatler süren, kemiklerinizi ürperten türden bir soğuk bu.

Freya soğuk tuğlaya yaslanmış, gözlerini sıkıca kapatmış duruyor. Soluk soluğa pantolonunun nemi önünde yumuşak bir bulut oluşturuyor. Ona doğru yürüyorum ve gözleri açılıp benimkilerle buluşana kadar tam önünde duruyorum.

Sonra, sanki tüm rasyonellik havadan çekilmiş gibi. Dağınık, çiğ bir kaosun içinde çarpışıyoruz ama bu, şehre zıplaya zıplaya geldiğinden beri beklediğim her şey. Yarın ondan nefret edebilirim.

Gecenin karanlığında dudakları dudaklarımı buluyor ve ben suni kürklü ve UGG'li kız için gidiciyim.

Çizmeler. Kollarını boynuma doluyor, saçlarıma dolanıyor ve dili dışarı fırlayıp açmam için yalvarırken beni kendine doğru çekiyor. Freya'nın dizginleri ele almak istemesi beni de aynı derecede şaşırttı. Konu bir erkeğe ne istediğini göstermek olduğunda çoğu kız çekingen davranır ama Freya öyle değil. Bana sahip olduğunu biliyor.

Onu ayaklarından kaldırıyorum ve sırtı duvara değene kadar geriye doğru yürütüyorum ve dudaklarımı onunkilerden çekiyorum, boynuna gelene kadar boğazından aşağı bir yol öpüyorum, emiyorum, ısııyorum, yalıyorum. Çılgınca hareketler beni, deri ceketini ve kazağı engel olurken istediğim yere yaklaştırmıyor.

"Finn. Ne yapıyoruz biz?" Yaka kemiğinin hassas noktasını ısırdığımda pantolonunu indiriyor.

"Şşş. Konuşmak yok," diye fısıldıyorum sertçe, ağzını bir kez daha alarak. Dili, yakıcı, nefes nefese bir öpüşmede benimkiyle dans ediyor.

"Finn? Freya?" Arkamızdan West'in sesini duyduğumda donup kalıyorum.

Sikeyim.

Freya'yı yavaşça ayağa kaldırıyorum ve ceketini biraz kapatıyorum, çünkü görünüşe göre itişip kakışmamız sırasında daha kolay erişebilmek için ceketini yırtmışım.

"Vay canına." Riley kıs kıs güler.

Başımı Freya'nın yanındaki duvara yaslayıp inliyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey.

"Riley, seninle içeride buluşuruz, tamam mı?" Freya hayal kırıklığımı anlayarak yumuşak bir sesle konuştu. "*Tamam.*" Riley yine homurdanıyor ve sonra arkalarından kapının çarpıldığını duyuyorum.

"Bu, birbirlerinden nefret ediyormuş gibi yapmalarını izlemekten bile daha garipti," diyor hafifçe gülerek.

"Ah, evet." Düzeliyorum ve dağınık saçlarımı ve ceketimi düzeltmek için elimden geleni yapıyorum, böylece barın dışında ne olduğu tamamen belli olmuyor.

"Az önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor bana hafifçe, gözleri tereddütlü.

"Hayır, hiç olmamış gibi davranalım," diyorum ona, her ne kadar davranmak istediğim son şey olsa da.

West ve Riley'nin araya girmesi buz gibi bir su serpintisi gibiydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu gece zayıftım. Günaha teslim oldum ve Freya'nın kazanmasına izin verdim. Onun derimin altına ve aklıma girmesine izin vermeyi bırakmazsam, bu yarışmayı kaybedeceğim ve sonra Mayberry artık olmayacak, hepsi de aletimi pantolonumun içinde tutamadığım için. Bu yarışmaya çok fazla şey bağlı, sadece kötü şöhret ve kasabanın ne düşüneceği değil. Bu büyükannem ve büyükbabam için her şey demek.

"Vay be, hıyarlık etmek için en azından yarına kadar beklersin sanıyordum, Finn." Alay etti ve fırtınalar kopardı. "Freya... Bekle," diye sesleniyorum, onu durdurmaya çalışıyorum ama çok geç, çoktan kapıyı açmış ve içeride tepiniyor.

Harika, şimdi zaten içinde bulunduğum durumdan daha büyük bir karmaşa yarattım.

Chapter Twelve

Finn

"Büyükanne, döndüm!" Dışarıda devam eden kar fırtınasından içeri adımımı atar atmaz hanın ılık sıcaklığı beni çarpıyor. Fırından yeni çıkmış kurabiyelerin kokusu burnuma geliyor ve hana geri döndüğüm için daha da mutlu oluyorum. Nemli, karla ıslanmış ceketimi ve eldivenlerimi çabucak çıkarıyorum, sonra botlarımın bağcıklarını çözüp kapının yanına bırakıyorum. Sabahtan beri Bay Walker'a kaloriferlerini tekrar çalıştırması için yardım ediyorum ve iliklerime kadar üşüyorum. Rüzgar öldürücü.

Şimdi evdeyim ve ısınma yolundayım, tek düşünebildiğim büyükanne'nin gizli tarifli kurabiyelerinden biri. Soğukta çalışmak, taşaklarımı dondurmak ciddi bir iştah açtı. Ben büyüyen bir çocuğum, tüm karbonhidratlara ihtiyacım var. Özellikle de Grams'in tatlılarına.

Köşeyi dönüp mutfığa giriyorum, tüm tabağı yemeye hazırım. "Büyükanne, coo- yaptın mı?"

Freya'nın Büyükanne'nin yanında durduğunu, her ikisinin de una bulanmış, büyük yuvarlak bir hamur topunu yoğurduğunu gördüğümde cümlemi yarıda kesiyorum. Freya başını kaldırıp bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor, Grams ise bundan fazlasıyla keyif alarak genişçe gülümsüyor.

Bu lanet kadın, her fırsatta çöpçatanlık yapıyor.

Freya'yı geçen gece barda neredeyse binaya karşı becerdikten sonra ağzımı açarak her şeyi bir saniyede mahvettiğimden beri görmedim. Daha iyi idare etmeliydim. Olması *gereken* bu olsa bile, onun duygularını dikkate almalıydım ve bir pislik gibi davranmamalıydım.

"Merhaba Finn! En sevdiğin kurabiyelerden yapıyoruz, şu küçük çilek dolgulu olanlardan, bak," diyor Grams neşeyle, Freya'nın yanında yardım ediyor olmasından çok mutlu. Elindeki hamuru kaldırıyor

bana göstermek için. Tipik büyükannem, cinayetle paçayı kurtarıırken beni yemekle oyalamaya çalışıyor.

"Uh... Kulağa harika geliyor büyükanne, sabırsızlanıyorum. Freya, seni burada gördüğüme şaşırdım... Büyükannemle... Mutfağında kurabiye pişirirken..." Birinin bir şey söylemesini ya da en azından bana neler olup bittiğini anlatmasını bekliyorum. Freya'yı evimde görmek... garip ve her zaman sikiyle düşünen aptal yanımla onun güzelce uyum sağladığını görmekten çok mutlu.

Freya bana temkinli bir şekilde bakıyor, hâlâ hamur yoğuruyor. "Büyükanne beni dışarıda teslimatçı çocukla gördü ve Noel ikramları yapmasına yardım etmek isteyip istemediğimi sordu... Yapacak başka bir şeyim yoktu, ben de gelmeye karar verdim," diyor sessizce ve ona bu şekilde davrandığım için kendimi daha da aşağılık biri gibi hissediyorum. Kızgın görünmüyor ama daha çok incinmiş ve bu kızgın olmaktan daha kötü.

"Evet Finn, Freya'yı bazı ikramlar yapması için davet ettim ve eğer uslu durmazsan bir tanesini bile alamayacaksın." Büyükannem tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana sert bir bakış attı.

"Sadece merak ettim. Çok lezzetli kokuyor." Freya ve büyükanne'nin sessizce konuşmalarını izliyorum. Büyükanne'nin söylediği her şeyi taklit ediyor, hamuru özenle tutuyor. Sanki onun için tamamen yeniymiş gibi.

"Daha önce hiç kurabiye yaptın mı Freya?" diye sordum.

Dudağını ısıyor ve gözleri hızla toparlanmadan önce üzüntüyle titriyor. "Ah, hayır aslında, bu benim ilk seferim."

Cevap vermeden önce gözlerinden geçen bakışı yakaladım ve aniden, yapmamam gerektiğini bilsem de... Gözlerindeki o hüznün neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum.

"Neyse ki yan komşunuz tüm kasabaya, hatta evsizlere bile Noel ikramları hazırlıyor. Büyükanne her zaman mutfakta, öyle değil mi büyükanne?"

Ona en iyi sırtışımı veriyorum ve gözleri yumuşuyor.

"Elbette öyle. Bize her şeyi veren bu kasaba için en azından bunu yapabilirim. Aile ve arkadaşlar bizim için her şeydir Freya, daha önemli bir şey yok" diyor ve karıştırma kabına bir fincan şeker ekliyor.

"Buna bayıldım. Bu gerçekten çok özel büyükanne," diye fısıldar Freya. "Lanet olası Noel Baba'nın Kızağı!" Grams mırıldanır. Küfretmenin onun versiyonu.

"Sorun nedir?" Tabaktan aşırıldığı kurabiye'yi saklamaya çalışarak arkamı dönüp soruyorum. "Kurabiye'yi yere bırak Finn. Onlar barınak için. Şekerim ve unum bitti!"

Ve işte tam da bu noktada benden gerçek bir ayakçı gibi kasabaya gidip kendisi için almamı istiyor. İşin kötüsü, bunu yapacağımı biliyor çünkü onun için her şeyi yaparım.

Homurdanarak kurabiye'yi tabağa geri koydum.

"Ooh Finn, Freya'yı kasabaya götürüp benim için birkaç şey almaya ne dersin? Daha önce bahsettiği Noel süslerini alması için mükemmel bir zaman olur. Değil mi Freya?"

Gözlerimiz tezgahın üzerinde buluşuyor ve bir an tereddüt ettikten sonra başını sallıyor. "Evet, bu harika olur büyükanne. Eğer peşine takılmamın bir sakıncası yoksa, yani Finn."

Zaten büyükanne de bize fazla seçenek bırakmazdı. Büyükanne konuyu açtığı anda Freya ne olursa olsun benimle gelecekti. Kafasına bir şey girdi mi, geri dönüşü yoktur.

"Tabii, sorun değil. Paltomu alayım."

Aramızda garip, ağır bir sessizlik hüküm sürüyor. Büyükanne bu gerginliği fark etmiş olmalı ki son tombala salonu draması hakkında hiç bitmeyen bir konuşma akışına başladı. Bu dikkat dağınıklığını eşyalarımı toplamak için çamurluğa gitmek için kullanıyorum. Birkaç dakika sonra Freya da bana katıldı.

Büyükanmem de onu yakından takip ediyordu.

Büyükanmem yazdığı listeyi bana uzattı.

"Tamam, işte ihtiyacım olan şeylerin listesi, lütfen her şeyi aldığınızdan emin olun Finn, sizi geri göndermek zorunda kalmaktan nefret ederim." Arsızca sırtıyor.

"Aklından bile geçirme büyükanne. Yakında döneceğim." Yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum ve sonra Freya'ya işaret ederek kapıyı açıyorum.

"Önce bayanlar."

Dışarıda kar sabit bir hızla yağıyor ve görünen her şeyi örtüyor. Her ne kadar güzel olsa da, hava çok soğuk ve şehre bir kez daha gitmeyi ipte çekmiyorum. Özellikle de Freya'dan sessizlik muamelesi görürken. Kapısını açıp kamyonetin kabinine girmesini bekledikten sonra kapıyı arkasından kapatıp kendi tarafıma geçiyorum. İçeri girdiğimde ve ısıtıcıyı sonuna kadar açtığımda nihayet konuşuyor.

"Dinle, kişisel alanını işgal etmeye çalışmıyordum. Teslimat için imza atmaya gittiğimde büyükanmem beni gerçekten davet etti."

Yüzünde bir ciddiyet maskesi var ve ifadelerini okuyamıyorum ama büyükanmemi tanıyorum ve bu tam da onun yapacağı bir şey.

"Kendini açıklamak zorunda değilsin. Üzgün değilim." Bakışlarımı ondan ayırarak kamyoneti geri vitesine taktım ve kasabaya giden yola çıktım.

"Biliyor musun Finn, neden benim senin düşmanın olmaya mahkûm, korkunç bir insan olduğumu düşündüğünü anlamıyorum," diyor sessizce.

Tabii ki bilmiyorsun.

Ellerim parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonda sıkışıyor ama hiçbir şey söylemiyorum, gözlerimi önümdeki yoldan ayırmıyorum.

"Ben beş yaşındayken annemle babam bir araba kazasında öldü," diyorum sonunda sessizliği bozarak. Açıklamamla birlikte nefesi kesildi. "Büyükanmem ve büyükbabamla birlikte oteldeydim. Sinemadan eve dönüyorlardı. Daha çocuktum, etrafımdaki dünyayı anlayamayacak kadar masumum. Şerif Baker onlara haber vermek için kapıya geldiğinde büyükanmemin ön kapıda yıkıldığını hatırlıyorum. Köprünün buz tuttuğunu ve bir parça siyah buza çarpıp setin üzerinden geçmiş olmaları gerektiğini söyledi." Bunu duyunca göğsüm sıkışıyor ama ona gerçeği söylemek de iyi hissettiriyor.

Ona bakıyorum ve gözlerinin dolduğunu görüyorum. Freya'yla tanıştığımndan beri ilk kez, onu nefret etmem gereken bir yan komşudan daha fazlası olarak görüyorum. Her şey daha karmaşık hale geliyor, özellikle de bir haine aşık olduğumu fark ettiğimde. Tüm bunlara rağmen hâlâ sınırların dışında olan güzel ve hain bir komşuya.

Şimdi ondan nefret etmek için neden bu kadar çok zaman harcadığımı anlıyorum. Hollyridge'e tatil köyünü daha büyük, daha iyi bir tatil köyü yapma hedefiyle geldi. Paranın satın alabileceği en iyi olanaklarla. Yüksek teknoloji kızak gezintileri, son teknoloji tiyatro sistemi. Mayberry'nin rekabet edebileceği hiçbir şey yoktu. Sadece otel için bir numaralı rakibim olmakla kalmayıp Hollyridge'i bir bütün olarak değiştirmeye çalıştığını gördüğümde ona karşı duyduğum hoşnutsuzluk daha da arttı. Daha fazla insan çekmek, daha fazla turist getirmek. Kasabamın her zaman sahip olduğu küçük kasaba, sessiz yer olma özelliğini ortadan kaldıracaktı.

Ama yanılmışım, Freya'nın yaptığı bu değildi. Onun savunmasızlığını ve merhametini gördüğümde, kalbinde gerçekten başka bir şey olmadığını biliyorum. Asla beni ya da Hollyridge'i incitmeye çalışmıyordu. Sadece anlamadı ve şimdi... Sanırım anlayabilir.

"Akşamı büyükanmem ve büyükbabamla geçireceğim için heyecanla hana gittim ve sonra aniden

ailem ölmüştü. O andan itibaren beni yanlarına aldılar, büyüttüler. Benimle ilgili her şeyi onlara borçluyum. Her şeyimi Freya'ya. Onlar olmadan ben bir hiçim. Beni bir erkek yaptılar. Beni gurur duyduğum bir adam olarak yetiştirdiler." Sesim duygu yüklü.

"Bu yüzden onlara bu kadar yakınsın, çünkü onlar senin ailen gibi," diyor usulca. Sesinde duygusallık duyuyorum, niyetim bu değildi ama yine de bu aptal yarışmaya neden katıldığımı anlamasına ihtiyacım var.

Başımı salladım. "Onlara her şeyi borçluyum derken ciddiydim. Büyükbabam hasta Freya. Kalbi... Durumu iyi değil. Geçenlerde ön bahçede yere yığıldı ve hastaneye kaldırıldı ve sonuçta şehir merkezindeki dairemden çıkıp hana geri dönmeme neden olan da bu oldu. Tüm bakım işlerine yetişemiyor ve büyükannem ayaklarını uzatıp dinlenmesi için ona baskı yapıyor ki bu da onun kelime dağarcığında yok."

Gülüyorum. "Ben de geri taşındım ve elimden gelen her şeyi yapıyorum. Buna büyükannemin kurabiyeleri karşılığında arkadaşlarının torunlarıyla çıkmam için bana rüşvet vermesi de dahil."

Kalın kalın yutkunuyorum. Freya'ya dünyamda gerçekte neler olup bittiğini anlatırken geçmişin anıları geri geliyor. "Buraya geldiğim ilk hafta, aylardır ödenmemiş bir yığın faturayla karşılaştım. Büyükbabam işlerin iyi gitmediğini ve ipotek borcunu ödeyemediğini itiraf etti. Bunu söylerken yüzündeki ifadeyi görmek beni neredeyse öldürüyordu. O kadar gurur dolu ki."

Freya'nın gözleri kocaman açılmış ve dudakları şok içinde aralanmıştı. Handa işlerin bu kadar kötü olduğunu gerçekten hiç bilmiyordu.

"O ve büyükannem hanı neredeyse elli yıl önce açtılar ve sıfırdan bir iş kurdular. Hiç yardım almamışlar. Ve şimdi sanki tüm emeği elinden alınıyormuş gibi hissediyor. Çaresiz hissediyor. Ben de çaresiz hissediyorum. Her şey dağılıyor. Sanki ne zaman bir şeyi düzeltsem, daha kötü bir şey bozuluyor." Ona bu şekilde açılmak garip geliyor ama aynı zamanda doğru da geliyor.

"Demek bu yüzden yarışmaya katıldın... Para ödülü için mi?" Bana şefkatle bakıyor. Kirpiklerine yapışan dökülmemiş gözyaşları düşmeye başlıyor. Bunun benim için "herhangi" bir yarışma olmadığını ve büyükannemle büyükbabamın hanını kurtarmanın tek yolu olduğunu anlıyorum.

Başımı sallayarak, ailemin öldürüldüğü köprüden geçerken yavaşlıyorum. Diğer tarafa ulaştığımızda duygularım güçlü bir dalga halinde bana çarpıyor.

"Büyükannem ve büyükbabamın hayatları boyunca uğruna çalıştıkları tek şeyi kurtarmak bana bağlı. Bu yüzden bu yarışmayı kazanmak zorundayım. Bu yüzden hiçbir şey beni buraya gelme nedenimden alıkoyamaz." Umarım söylediklerimin arkasındaki anlamı anlar. O benim göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı.

Freya kasabaya kadar olan yolculuğumuzun geri kalanında sessizdi, pencereden dışarı bakıyordu. Onu uzaklaştırmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum ama bu yarışmada ne kadar ilerlersem, sahneye çıkıp para ödülünü toplayan kişinin ben olacağımdan emin olmak için o kadar çok çalışmam gerekiyor.

Hiçbir şey yoluma çıkamayacak. Hiçbir şey beni hanı kurtarmaktan alıkoyamayacak. Sonunda Freya'yı uzaklaştırmak anlamına gelse bile.

Chapter Thirteen

Freya

Büyükanne Mayberry iki gün önce Finn ve beni ayak işlerine gönderdiğinde ilk başta temkinli ve kararsızdım. Geçen Cuma günü Moose's'un önünde beni çılgınca öptükten hemen sonra Finn'in yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Beni mutfağında büyükannesiyle yakaladığında, en sevdiği kurabiyelerin sözünü vermeseydi beni kıcıma tekmeyle basacağını düşünmüştüm.

Ama sürekli yağan karda araba sürerken bana anne babasından ve büyükanne ve büyükbabasından bahsetti.

Finn bizi dükkân dükkân dolaştırırken ben büyükanne için yaptığımız alışverişe zar zor odaklanabilmiş, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Almam gereken süsleri hatırlayamadığımda, dükkân sahibiyle konuşup benim yerime halletti ve sessizliğim için bana endişeli bakışlar attı.

Kalbim onun için acıyor, gözlerim yaşıyordu. Gözyaşlarımı siler silmez, yenileri hücum ediyordu. Dünya nasıl bu kadar acımasız olabilirdi, genç bir çocuğun ailesini elinden alıp onu böylesine acı bir trajediyle yüzleşmek zorunda bırakabilirdi?

Ailem... en iyi ihtimalle işlevsiz, birbirlerini gerçekten önemsemeyecek kadar para ve şöhrete takıntılı. Ayrı yaşadığımız kardeşlerim ve ben bir işlemiz, ailemin tamamladığı ve boşanmalarıyla birlikte devam ettirdikleri bir iş yatırımı. Hiçbirimiz birbirimizle konuşmuyoruz. Gerçekten konuşmuyoruz, babamla aramızda geçen konuşmalar değil.

Her ne kadar yalnız büyümüş olsam da, ailem bir şekilde yanımdaydı. Ama Finn.

Alpine'in ön girişinden Mayberry Inn'e giden yolda yürürken beni yutmakla tehdit eden taze hüznün dalgasıyla savaşmak için yumruklarımı iki yana açıyorum.

Bugün yakışıklı komşumla bir bardak şeker hakkında görüşmek için görevdeyim. Metaforik bir

görev,

bir barış teklifi olarak tasarlanmış. Finn bana Jingle Wars yarışmasına katılma sebebinin, onu yetiştiren büyükanne ve büyükbabasına geri vermek ve ailesinin zor durumdaki hanını kurtarmak olduğunu söylediğinde, onun kim olduğunu çok daha iyi anladım. Huysuzluğunun altında takdire şayan bir adam var.

Finn ve büyükanne ve büyükbabasının elleriyle inşa ettikleri geçim kaynaklarını ya da Finn'in büyüdüğü yeri kaybetmelerini istemiyorum.

Bu fikir aklıma dün gece kaplıcada ıslanırken, kimse bakmazken buharlı suyun yüzeyinin altında dudaklarımla baloncuklar üflerken geldi.

Bu mükemmel bir plan. Kasaba için ortak bir etkinlik düzenlememizi istiyorum. Hem onun aile oteli hem de Alpine sponsor olacak, Finn'e onun işini çalmak istemediğimi veya ona karşı rekabet içinde çalışmak istemediğimi göstermenin bir yolu. Birlikte çalışabiliriz.

Mayberry Inn'in etrafı çevrili verandasına giden ön yürüyüş yolunda ilerlerken, dedemi hanın misafirlerinden biriyle konuşurken buluyorum; kolunun altına sıkıştırdığı bir kitap ve gazeteci şapkası olan yaşlı bir adam. Büyükbabam onunla birlikte gülüyor, parkasına sarınmış ve bir kar küreğine yaslanmış.

"Günaydın büyükbaba," diye sesleniyorum yaklaşırken.

Beni gördüğünde göğsümde mutlu bir sıcaklık parıltısı uyandırıyor. "Freya! Günaydın. Ne kadar da parlak gözlü ve gür kuyrukusun." Hanın misafirine bir bakış fırlatıyor ve bana döndüğünde gülümsemesi daha da genişliyor. "Her zamanki gibi çok güzelsin."

Sırıtarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim. Evet, bu sabah gözlerim ıslıl ıslıl. Güne hazırım efendim."

"İşte ruh bu," diyor büyükbabam başını sallayarak onaylayarak. "Her zaman söylediğim gibi, aklının başında olması iyi bir şey."

Onun onayı benim için anlatamayacağım kadar önemli. Önce büyükannem Mayberry ile kurabiye pişirmek, şimdi de büyükbabam tarafından iyi bir iş ahlakına sahip olduğum için takdir edilmek? Göğsümdeki parıltı dans eden küçük bir güneşe dönüşüyor.

Büyükbabamın elindeki kar küreğini ve yeni kazınmış yürüyüş yolunu incelerken Finn'le kamyonetinde yaptıkları konuşma aklımdan geçiyor. Bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum ama dedemin kalp sorunlarıyla uğraştığı düşüncesiyle içimde bir endişe çatlağı oluşuyor.

"Finn nerede? Onu aramaya geldim." Büyükbabama alaycı bir gülümseme sunuyorum. "Tembellik mi ediyor, buradaki tüm işleri sana mı bırakıyor? Hiç ona göre değil."

Finn'in çok çalıştığını biliyorum ama onun üzerine titrersem büyükbabamın gururunu incitmek istemem.

Büyükbaba içten bir kahkaha patlatır ve yanındaki yaşlı adam gülümser. Büyükbaba konuğa başını sallar. "İçeride sıkışıp kalmış, bu adamın karısı onunla flört ederken kulağına bir şeyler söyleniyor. Hana gelmeye başladıklarından beri her yıl olduğu gibi. Bu Warren Shepherd. O ve Bertie dağ havasını severler."

"Öyle," diyor Bay Shepherd. Büyükbabaya bakıyor ve gülümsemesi azalıyor. "Bu yılın buralarda daha sessiz geçmesi utanç verici."

Dudağımın içini çiğniyorum, bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. İşte tam da bu yüzden bugün Finn'e planımı sunmak istiyorum. Birbirimize karşı çalışmak zorunda değiliz. Buraya geldiğimde istediğim şey asla bu değildi.

Büyükbaba el sallayarak onu kovar. "Öyle olsun. Etrafta bu kadar çok çocuk koşturmadan verandada kitap okumak için zamanın tadını çıkarmalısın."

Bay Shepherd'ın omuzları eğlenerek titriyor. "Bu kartopu savaşlarından kaçmak bir lütuf olacak."

"Finn'i aramaya gidiyorum. Seni görmek güzeldi büyükbaba. Sizinle tanışmak güzeldi Bay Shepherd.

Umarım Hollyridge'deki konaklamanızdan keyif alırsınız." Ağzının kenarları kalktı. "Şehirde yeniyim ama buraya neden aşık olduğunuzu anlayabiliyorum. Sizin ve eşinizin ziyaret etmek için favori bir yerinizin olması harika."

Bay Shepherd başını sallıyor, kitabını kaldırıyor ve verandadaki sallanan sandalyelere doğru ilerliyor.

"Artık yabancılık çekme," diyor büyükbabam bana ve el sallayarak hanın arka tarafındaki yan girişe doğru ilerliyor.

Mayberry'ye doğru devam ediyorum. Yürüyüş yolunun sonuna ulaşır ulaşmaz ön kapı açılıyor ve Finn paltosuna sarınmış bir şekilde dışarı çıkıyor. Kot pantolonum ve nihayet kasabadan aldığım parlak kırmızı ceketimle beni içeri alıyor ve gözlerini kırıştırıyor.

"Hey." Birden bir gariplik hissettim.

"Aynı hafta içinde iki kez mi geldin?" Finn kapıyı arkasından kapatırken kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırıyor. Verandadan geçerken eski ahşap kalaslar gıcırıyor. Ağzı orantısız, tembel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir dahaki sefere taşınmayı mı planlıyorsun?"

"Büyükannem ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi," diyorum savunmacı bir tavırla, çenemi kaldırıp inkâr etmesi için ona meydan okuyarak.

Gerçek şu ki, Mayberry Nine beni kurabiye pişirmek için içeri davet ettiğinde kendimi çok önemli ve özel hissettim. Hamuru nasıl karıştıracağımı ve kullanacağımı öğretmek için benim yardım ettiğimden daha fazla zaman harcadı. Onun rehberliğinde sıfırdan kurabiye yaptığım ilk anımı her düşündüğümde, boğazımda durmak bilmeyen bir duygu dalgası kabarır. Onun için bu, yüzlerce kez yaptığı kurabiyeleri pişirerek geçirdiği bir başka öğleden sonra olabilirdi, ama benim için bunun anlamı ölçülemez.

Finn'in beni şimdiye kadar olduğundan daha fazla uzaklaştırmasından, ailesini tanımama izin vermemesinden hâlâ korkuyorum. Geçen gün kamyonda kendimi açıklamak zorunda olmadığımı söyledi ve hatta bana açıldı, ama geri dönüp beni bir kez daha dışlamasından korkuyorum. Öpüşmeden sonra bunu yapmakta hızlı davrandı ve önceliklerinin nerede olduğunu açıkça ortaya koydu.

Beslediğimiz rekabet ile dostluk arasında bir tür gri orta alana ulaştık. En azından ben öyle düşünüyorum. Beni hâlâ düşmanı olarak görüyorsa neden bana hayatı ve maddi sıkıntıları hakkında bu kadar çok şey anlatsın ki? O öpücükten sonra aramızda bir şeyler değişti.

Keşke bunun aramızda tekrar olmasını isteseydi.

"Elbette." Bir kolunu sallayarak beni içeri davet etti. "Git büyükannenle takıl."

"Aslında seni görmeye geldim."

Omuzunu silkiyor. "Ben çıkıyorum."

Kürekle kazılmış yolu görünce gözleri kısılıyor ve nefesinin altından anlaşılmasa da bir şeyler iç geçiriyor. Tek yakaladığım *büyükbabam* ve *inatçı ihtiyar*. Yıpranmış verandadan inip yanımdan geçtiğinde, kaymasın diye hımbıl örgü beremi tutarak onu takip ediyorum.

"Sadece bir dakika sürecek."

"Ne istiyorsun?" Uzun bacaklarının üzerinde hızlı hızlı yürüyor ve beni hanın yan tarafında ona ayak uydurmak için iki kat sürünmek zorunda bırakıyor.

"Bir potluck." Kamyonetine vardığımızda omzunun üzerinden bana bakmak için başını eğiyor. "Hollyridge için bir tane düzenleyelim. Bayramlar insanların bir araya geldiği zamanlardır."

Finn parmaklarını ağzının üzerinde gezdirerek saçlarını düzeltiyor. Bugün daha kalın, sanki birkaç gün daha kırmaya ara vermiş gibi. "Bugün yapacak çok işim var Freya. Bunları dinlemek için fazla zamanım yok."

"Harika, o zaman ben de seninle geliyorum," diye karşılık verdim ve kamyonun önünden dolanıp

kapıyı açtım.

Yolcu kapısı. "Birden fazla iş yaparız. Fikri yolda söyleyeceğim."

Kendimi davet etmem karşısında ağzı açık kalıyor. Eskiymiş, çatlamış siyah deri koltuğa oturuyorum, yer açmak için bir battaniyeyi kenara çekiyorum. Sedir ve baharat kokusu burnuma çarpıyor. İçerisi onun gibi kokuyor, ezici bir şekilde. Sanki onun özü bu koltuklara sinmiş gibi.

Geçen gün bunu takdir edemeyecek kadar gergindim ama şimdi farkına varıyorum. "Benimle öylece gelemesin." Sanki gülerek konuşuyormuş gibi geliyor.

"Elbette yapabilirim. Zaten kamyonun içindeyim. Acele et ve çalıştır ki ısıtıcıyı patlatabilelim. Dışarı buz gibi."

Finn bir süre daha sessiz kalır, düşünceleri dönerken parmaklarını karmakarışık kahverengi saçlarında gezdirir. Bıkkın bir iç çekikten sonra kapıyı kendi tarafına doğru çekip açıyor ve içeri giriyor. Kantağı çevirip park ettiği yerden geri geri çıkarken beni dikkatle görmezden geliyor. Kamyonetinin içinde onu izlemek, vites kolunu tutuşunu ve avuç içini direksiyonun üzerine koyuşunu incelemek hoşuma gidiyor.

Bir dakika sonra, ısıtıcıyı açmak için kadranı ayarlıyor. Ellerimi havalandırmanın önüne koyduğumda memnuniyetle mırıldanıyorum. Dikkati profilime kayıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. "Ayak işlerine," diyor Finn. "Yine mi?"

"Bu sefer büyükannem için değil. Her zaman yapacak bir şeyler vardır."

Hanın girişinden ana yola çıktığımızda bakışlarım arka koltuğa kayıyor. Her şeyden önce, şehirde yeniyken, Finn'le kamyonetinde sevişme hayalleri kurardım. Çok klişe ama yine de çekici bir zihinsel imge. Belki şimdi onu daha iyi tanıdığım için daha çok.

Özellikle de şimdi dudaklarının benimkiler üzerindeki hissini bildiğim için.

Bardaki öpüşmeden sonra, Finn'in güçlü kolları beni duvara yaslar, elleri deri pantolonun içinden kışıma masaj yapıyordu ve ısırarak öpücükler arasında boynuma doğru hırıltılı nefes alışının sıcaklığı... evet, oduncu komşumla ilgili yepyeni fantezilerim var.

Yolda sadece birkaç dakika kaldıktan sonra bir çiftliğe girdiğimizi fark ettiğimde buharlı düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Donmuş bir göletin kenarında kocaman bir traktörle boğuşan iki adamın yüzü kıpkırmızı. Sıkışmış ya da karlı yokuştan aşağı kaymış gibi görünüyor.

Finn kamyonu onlardan birkaç metre uzağa park eder ve iner.

Kamyonun kasasından ip ve büyük bir metal kanca almasını izlemek için koltukta yana kayıyorum. "Ne tür ayak işleri yapıyorsun?"

"Çoğunlukla yapılan iyilikler. Burada birbirimize yardım ederiz. Herkes birbirinin arkasını kollar." Sırtarak başını eğiyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Kamyonda mı kalacaksın, Prenses?"

Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum. Hâlâ sıkı çalışmak için fazla iyi olduğumu mu düşünüyor? "Hayır." Bugün kot pantolon giydiğime sevinerek zıplıyorum. "Bu ne kadar sürecek?"

Finn hırıltılı bir kıkırdama çıkarıyor. "Genelde ne kadar sürerse." Tereddüt ediyor, beni bir kez daha inceliyor. "Kamyonda kalabilirsin. Sorun değil."

"Hayır, teşekkürler."

Traktörün yanındaki iki adama doğru yürüyorum ve o da ağzının kenarlarında oynayan bir gülümsemeyle yanıma geliyor.

"Yapman gereken-ah!" Soldaki, beresinin altından kır saçları görünen yaşlı adam, etrafı kırık buzlarla çevrili gölete saplanmış traktörün çamurlu tekerleğine tekme atıyor

onu. "Lanet şey."

"Tamamdır, Lyle Amca. Kendini bu kadar yıpratma," diyor Finn, ses tonuna yayılan bir eğlenceyle. "Bunu halledeceğiz."

"O da mı senin aileden?" Finn'in daha fazla akrabasıyla tanışmaya hevesli bir şekilde elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Freya."

Finn traktörün etrafında dönerken "Aslında amcam değil," diyor. "Sadece herkesin onu böyle çağırmasından hoşlanıyor."

"Ne güzel bir şeysin sen öyle." Lyle elimi düşürmeden tutuyor ve içtenlikle sıkıyor. "Jared, güzel değil mi? İşte benim oğlum."

"Hadi gel." Finn'in derin sesi tam arkamdan geliyor, eli yün paltomun içinden kalçamı okşuyor. "Dikkatini dağıtmayı bırak. Traktörünü tekrar çalışır hale getirelim."

Donmuş göletlerden traktör çekme konusunda herhangi bir hayat tecrübem olmadığından, Finn ve Jared'in traktörün farklı kısımlarını işaret ederek arka ucuna getirdiği halatı bağlamasını izliyorum.

"Freya." Finn kafasını tekerleklerden birinin üzerinden uzatıyor. "Kamyonuma gidip bir sürahi kaya tuzu getirir misin? Çekiş için ihtiyacımız var."

"Tamam! Üstünde." Aceleyle kamyonu dönüp kasada aramaya başladım. Sürahi ağırdı, ama biraz homurdanarak onu geri taşımayı başardım. "İşte."

"Teşekkürler." Finn kaya tuzunu alır ve tekerleklerin yanındaki karın üzerine bolca serper. "Tamam, Jared, yukarı çık ve Lyle, sen de benim kamyonla çek."

Üçü birlikte hızla hareket ederek kamyonu yanaştırır ve traktörü halat ve kancayla kancaya bağlarlar.

Finn'in Lyle ve oğluyla çalışmasını izlerken, göğsümde tuhaf bir his oluşuyor ve kalbimi kuşatıyor. İnatçı ve kirli oyunlar oynamaya istekli olduğunu düşündüğüm adam aslında hiç de düşündüğüm gibi biri değilmiş.

O çok daha fazlası.

Finn kibar biri. Yardımsever. İhtiyacı olan birine sırtındaki gömleği verebilecek türden bir insan.

Büyükannesi ve büyükbabası, özellikle ailelerini sarsan trajedinin ardından onu yetiştirerek harika bir iş çıkardılar. O iyi bir adam.

Artık onu görmeme gerçekten izin verdiğini hissediyorum, sanki beni bir tehdit olarak gördüğünde etrafına ördüğü kale duvarını aşip içeri girmeme izin vermiş gibi.

Traktör göletten uzaklaşıyor ve Finn dikkatini itmeye veriyor. Yolun kenarında durduğum için bunun olduğunu görebiliyorum ama bir şey bana hareket etmemi söylüyor. Tam botu kaygan bir zemine denk geldiğinde yanına atlıyorum ve dengesini kaybetmemesi için ceketini sıkıca kavriyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Gölete düşersen kesin üşütürsün."

Ayaklarını ayarlarken göz kırpmıyor ve birlikte itmeye yardım ediyoruz. Muhtemelen daha fazla iş yapıyor ama Jared sürerken ve Lyle kamyonu çekerken yokuş yukarı çıkarken avuç içlerim soğuk metale bastırılmış halde onun yanında durmak iyi hissettiriyor. Birlikte göletten uzaklaşıp küçük tepeye geri dönüyoruz.

"Teşekkürler Finn," diyor Lyle işimiz bittikten sonra. "Minnettarım. Büyükanneme selamımızı söyle." "Sorun değil. Beni ne zaman istersen arayabilirsin."

Kamyonu dönerken koluna şakacı bir dokunuş yaptım. "Bu etkileyici bir kas gücüydü ve

problem çözme."

Kıkırdıyor, derinden gelen ses içimde mutlu bir parıltıyı ateşliyor. "O bir şey değildi. Geçen yıl sabahın üçünde kuzuların doğumuna yardım etmek zorunda kaldığım zamanı görmeliydin."

Ağzım açık kaldı ve kolunu tuttum. "Gerçekten mi?"

Bir kahkaha daha atıyor. Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme, kalbimin durmasına ve la la land'e uçmasına neden olan bir gülümseme. *Kocaman bir oof.*

"Bazen çok saf oluyorsun. Bahse girerim sana anlattığım her iyi şeye inanırsın."

"Tabii ki isterim." Yolcu kapısını benim için açmasını bekliyorum. "Sen de böyle bir insanmışsın gibi görünüyor. Çalışkan, yardımsever ve dürüst."

Aksini nasıl düşünebildim bilmiyorum. Yüzünde memnun bir ifadeyle taksiye binmeme yardım etmek için elini uzatıyor.

Kamyona geri döndüğümüzde, sırtarak onunla yüzleşmek için koltuğa doğru eğildim. "Sırada ne var?"

Finn'in ağzının köşesi kalkıyor. "Şehrin diğer tarafında. Grady Deerborne'un fırını yeniden ısıtmak için fazladan yardıma ihtiyacı var."

Kamyonu vitesine taktı ve duraklara uğramaya devam ettik, günü yardım eli uzatarak ve Hollyridge sakinlerine geri vererek geçirdik.

Onunla birlikte çalışmak beni doğruluk duygusuyla dolduruyor.

Kalbimin telleri ısrarla çekiliyor. Finn'e karşı hissettiğim şey fiziksel çekimden daha fazlası. Bana her gülümsediğinde ya da elini sırtıma her koyduğunda gelecekteki olasılıklar gözümün önüne geliyor.

Bu, dilediğim her şeye sahip olduğum bir gelecek; biriyle paylaşacağım bir hayat, bir aile, bir ev. Sadece paltomu asacağım bir yer değil, kalbime en yakın insanlarla yaptığım sevgi ve anılarla dolu bir yer.

Bu görüntülere duyduğum özlemin şiddetinden nefesim kesiliyor. Uzun zaman önce, her tatilde yalnızken umut etmeyi bıraktığım şeyler bunlar.

Birkaç saat sonra hava karardıktan sonra Alpine'in girişine geri döndüğümüzde Finn'e ortaklaşa yemek fikrimi tam olarak açıklamadığımı fark ediyorum. Kamyon lobi girişinin önünde durduğunda bana baktı.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim, böylece geri yürümek zorunda kalmadım." "Elbette," diye mırıldanıyor.

Yumuşak, isteksiz bir iniltiyle battaniyeyi kucağımdan çekiyorum. Finn beni yakından izliyor, sıcak viski rengi gözlerinde yanan bir yoğunluk var. Ben battaniyeyi katlarken koltuğun diğer ucuna uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Bir saniye boyunca sessizlik içinde oturuyoruz.

Bir yanım içeri, *İskandinav Kış* odama gelip gelmeyeceğini sormak istiyor. Başka bir yanım ise onunla birlikte evine gelmemi istiyor.

Kirpiklerimin arasından bakıyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinde gezdiriyorum. Parmaklarımı parmaklarının arasına aldığında nefesim kalbimin düzenli atışıyla senkronize oluyor.

Bir öpücükten çok, böyle kalmak istiyorum. Şu anda, onun gibi kokan kamyonetinde, el ele tutuşarak.

"Bugün peşime takılmana izin verdiğin için teşekkürler." Sessiz mırıltım bizi tutsak eden büyüüyü bozuyor. "Buradaki insanları gerçekten seviyorum." Elini bırakıyorum ve tırnağımı bank koltuğunun dikişleri boyunca gezdiriyorum. "Bana öyle hissettiriyorlar ki..."

"Ne gibi?" Finn cümlemi bitirmediğimde soruyor.

Bir nefes veriyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Buradaki herkes bana bir yerim varmış gibi hissettiriyor. Olmam gereken bir yer. Ben hiç böyle hissetmedim." Burnumu ovuşturuyorum, kendi bilincimin içinde hareketsiz kalamıyorum. "Bu çok hoş."

Bana bakarken kaşlarının arasında endişeli bir kırışıklık oluşuyor. Ona bir gülümseme sunuyorum ve kamyondan iniyorum.

"Freya," diyerek beni durdurdu. Arkamı dönüyorum, elim kapıda. Midemi titreten çarpık bir gülümseme sunuyor. "Birkaç gün sonra kasabada bir etkinlik var, yıllık ağaç ışıklandırması. Her zaman gideriz, büyükannem, büyükbabam ve ben. Bizimle gelmek ister misin?"

Ona verdiğim parlak, sevinçli gülümseme neredeyse yanaklarımı acıtıyor. Kamyonda arkama yaslanıyorum. "Gerçekten mi? Kulağa harika geliyor. Bu kasaba *mükemmel*," diye övünüyorum. "Bu dur durak bilmeyen Noel şenlikleri beni çok heyecanlandırıyor." Bir an duraksıyorum, Finn'in beni ailesiyle birlikte eğlenceye katılmaya davet etmesinden etkileniyorum. "Evet, seve seve gelirim!"

Şenlikle ilgili her şeye duyduğum coşku karşısında kıkırdıyor. "Peki, tamam o zaman. Seni ön taraftan alayım mı?"

"Kulağa harika geliyor."

Ben kapının yanında omzumun üzerinden bakana kadar bekliyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve dünya birkaç saniyeliğine yok oluyor.

Sonra da gecenin karanlığına doğru yola koyuldu. İçeri giriyorum ve Alpine'in lobisinde ilerliyorum, konukları selamlıyorum ve personelime el sallıyorum.

Ona söylediklerimde ciddiydim. Hollyridge benim için sadece haritadaki bir kasaba değil.

Evim gibi hissetmeye başladım. Ait olduğum, uyum sağlayabileceğim bir yer bulduğum ve kendi ailemle asla sahip olamadığım vekil aileye sahip olduğum yer.

Sonsuza kadar burada kalmamam gerekiyordu. Planımız babama ne kadar yetenekli olduğumu göstermekti, böylece sahip olduğumuz diğer mülkler için benim fikirlerime güvenmeye başlayacaktı.

Ama şimdi? Gitmek istediğimden pek emin değilim. *Gidebileceğimden* de emin değilim.

Bu kasabanın ziyaretçileri kalmaları için büyüleyen bir tarzı var, sanki adınızı atar atmaz kalbinizin bir parçası buraya aitmiş gibi hissediyorsunuz - hep öyle oldu, hep öyle olacak. Seyahat eden insanların gittikleri farklı yerler hakkında bu şekilde hissettiklerini duymuştum, ancak bu büyüü ilk kez kendim deneyimliyorum.

Chapter Fourteen

Finn

"Finn, termosu aldığından emin ol lütfen," diye talimat veriyor büyükannem, büyükbabamın ceketini iliklerken. "Tamamdır, büyükanne."

Hollyridge'in Yıllık Ağaç Işıklandırması için kasabaya gitmeden önce son birkaç eşyayı kamyonu yüklüyorum. Her yıl aynı gece. Büyük bir olay. Büyükannem bundan emin. Kasabadaki şenlik komitesinde yer alıyor ve ikramların çoğunu o tedarik ediyor, ama o ve komite kasabadaki her şeyin olabildiğince süslü ve "şenlikli" olması için yorulmadan çalışıyor. Noel'in her yere yayılması eşittir turist, bu da eşittir kasaba için para demek. Küçük kasaba cazibesi satar ve Hollyridge dağların bu tarafındaki en sıcak kasabadır.

"Gidelim, gidelim... Geç kalacağız! Bekle! Finn, kilerden şekerlemeleri getirebilir misin?" diye omzunun üzerinden soruyor.

Derin bir iç çektim. Bu kadın.

Kilere doğru yürürken kapıyı açıyorum ve lanet bir fırından daha fazla pişirme malzemesini karıştırarak lokumları arıyorum. Ah! Sonunda buldum. Bir ton şekerin arkasına saklanmışlar.

Bekle. Geçen gün büyükannem beni ve Freya'yı şeker almaya göndermedi mi? Dışarıda olduğunu söylemişti.

İşgüzar büyükannemin en başından beri şekerini olduğunu anladım. Beni Freya ile yalnız göndermek istedi ve bunun için şekerini kullandı. Sinsi, sinsi kadın.

Sırtarak kileri kapattım ve dışarı çıkıp büyükannemle büyükbabamın yanına gittim. Ona bir paket şekerleme veriyorum.

"Büyükanne, bekle, gidip Freya'yı almam lazım. Bu gece evde yalnız kalmasını istemedim," diyorum.

Bana *hm, bahse girerim tam da bu yüzden onu Finn Mayberry'ye götüreceksin* gibi bir bakış atıyor ve ardından arsızca sırtıyor.

Bu kadınlar bir gün beni delirtecek.

Freya'yı almak için kalın karların arasından geçerek tesisin bahçesine doğru yürüyorum. Dışarıda tentenin altında bekliyordu. Dar deri taytlar ve kırmızı bir palto giymiş, her erkeğin rüyası gibi görünüyor. *Kesinlikle benimki gibi.*

Onu görelili sadece birkaç gün oldu ve Tanrım, onu her gördüğümde daha da seksi oluyor. Yine kışa uygun olmayan, abartılı bir kıyafetle nefesimi kesiyor.

Finn, kendini kontrol altına al. O hala düşmanımız.

"Merhaba Finn." Gülümsüyor.

Koyu renk bukleleri yüzünü çerçeveleyiyor ve onu kollarıma alıp nefessiz kalana kadar öpmek istiyorum. Ona aşık olmaktan kendimi alamıyorum. Soğuktan kızarmış yanakları, gür dudaklarına sürdüğü kırmızı rujla uyum içinde. Kıp kırmızı renk gözlerini daha da parlatıyor. Bu gece makyaj yapmış ve yüzünün çıplak olmasını tercih etsem de nefes kesici görünüyor. Koyu, kalın kirpikler gözlerini çerçeveleyiyor. Bu kızla ilgili her şey mükemmel. Ama Freya'nın güzelliğinin sadece deriden ibaret olmadığını görmeye başlıyorum. İçi de dışı da çok güzel.

"Merhaba. Hazır mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor ve birlikte hana doğru yürüyoruz. Birlikte yürürken omzu koluma değiyor ve bana şakacı bir sırtış fırlatıyor.

"Anladığım kadarıyla bu gece Hollyridge için önemli bir gece? Tatil köyü heyecanla dolup taşıyor." "Evet, buralarda oldukça büyük bir olay. Yerel halk her yıl bunu dört gözle bekler. Bu gece için

aileler, bazı stantlardan alışveriş yapabilir ve ışıklandırma için yerlerini alabilirler. Buz pateni, kartopu savaşları, sıcak çikolata istasyonları var. Çok eğlenceli."

Kamyona vardığımızda, büyükanne ve büyükbabam birkaç dakikalarını Freya'nın üzerine titreyerek geçiriyorlar. Büyükanne bu gece ne kadar güzel görüldüğüne dair yorum yaptıktan sonra bana işgüzarlık dolu bir bakış fırlatıyor.

"Geç kalmadan gidelim." Freya için kapıyı açıyorum ve arkasından kapatmadan önce içeri girmesini bekliyorum, sonra kendi kapımı açıyorum ve direksiyonun arkasına geçiyorum.

Büyükanne ve büyükbabam Freya'ya yerleri gösterip kasabanın tarihini anlatırken kasabaya doğru kısa bir yolculuk yaptık. Hikayelere kendimi kaptırıyorum çünkü burada büyümüş olmama rağmen bazı şeyleri ilk kez duyuyorum.

"Oh, Freya, bak! Finn yedi yaşındayken kolunu burada kırmıştı. Lanet olası çocuk. Cesur ve korkusuzdu. Bugün bile öyle, öyle değil mi Finn?" Büyükanne ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve kalbimdeki iplerin çekildiğini hissediyorum.

Beni gerçekten korkutan şeyleri bir bilsen büyükanne. Oteli kaybetmek, seni ve büyükbabamı hayal kırıklığına uğratmak.

"Ben öyle demezdim büyükanne." Konunun daha karanlık bir yere gitmesini engellemeye çalışarak hafifçe gülüyorum.

"Alçıya almak zorunda kaldıklarında tek damla gözyaşı dökmedi. Büyükbabası daha sonra ona bir havalı tüfek aldı ve o zaman gözyaşları sel oldu, çünkü alçıyla ateş edemiyordu!" Büyükanne ve büyükbaba şimdi gülüyorlar ve bu bulaşıcı çünkü Freya da katılıyor.

"Ona dedim ki, Finn Michael, alçı çıktıığında o silah hala orada olacak. Bana baktı ve 'Büyükanne, bu hiç adil değil!' dedi. O küçük sesini bugün bile duyabiliyorum." Mavi gözleri kahkahalarından ya da belki de düşündüğünüzde hala canınızı acıtan anılardan dolayı akmayan yaşlarla parlıyor.

Sonunda şehir merkezinin ısıltısı ağaçların arasından görünmeye başladı ve şehre yaklaştık. "Vay canına, her şey çok güzel. Işıklar, ağaçlar, kar," diyor Freya huşu içinde. Ben de katılıyorum.

"Gerçekten öyle."

Ama ben manzaraya değil, ona bakıyorum.

Bu gece gözlerimi ondan uzak tutmak son derece zor ve onu kollarıma alıp uzun zamandır sakladığım şeyi ona göstermemek daha da zor.

Kasaba meydanına vardığımızda boş bir park yeri buluyorum ve kamyonu geriye doğru park ederek bagaj kapağını indiriyorum. Neyse ki kar yağışı akşam için durdu, bu yüzden ıslak ve soğuk olmadan bu gecenin tadını çıkarabiliriz. Dışarı atlayıp Freya için kapıyı açıyorum, sonra aşağı inebilmesi için elimi uzatıyorum.

Bana ihtiyatla bakıyor ama yine de elini elime koyuyor ve kamyondan aşağı atlıyor. Kendine özgü UGG botları hafifçe kaymasına ve kollarıma düşmesine neden oluyor. Buzun üzerine düşmesini engellemek için onu sıkıca kavriyorum.

"Teşekkürler

Finn." "Sorun

değil."

Kamyonet ile yanımızda park etmiş araç arasındaki dar alan, onunla benim aramda çok az boşluk kalmasına izin veriyor ve onun sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum. Ellerim onun yanındaki kapının üzerinde, onu olduğu yerde çerçevesiyor.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama bizi birbirimize bastıran kapalı alandan çıkmak için de hiçbir hareket yapmıyoruz. Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve kararlılığımın her saniye biraz daha azaldığını hissediyorum. Biraz daha yaklaşıyorum, dudaklarımı onunkilere bastırmama ve ikimizin de umutsuzca istediği şeye teslim olmama sadece bir santimetre kaldı.

Bir gırtlak sesi bizi şehvetten kaynaklanan transımızdan çekip çıkarıyor ve ikimiz de kafalarımızı kırpıştırarak izleyicilerimize bakıyoruz. Büyükanne bagaj kapağının yanında duruyor, kalbini tutuyor ve ikimize sırtlıyor.

İçten içe inliyorum. Hay sikeyim.

Kamyondan inip Büyükanne'nin yanından geçerken "Tek kelime etme Büyükanne" dedim.

Büyükbabam ve ben bagaj kapağını bir battaniye, birkaç yastık ve herkesi sıcak tutacak birkaç yedek battaniye ile hazırladıktan sonra, büyükanne bagaj kapağına çıkmasına yardım ettim ve otelde bana hazırlattığı sıcak çikolata termosunu ona verdim.

Gerçekçi olalım, Grams tam bir sıcak çikolata züppesi. Damak tadının rafine olduğunu söyler ama gerçek şu ki, başkasının sıcak çikolatasını içemez, hayır içmez çünkü onunkine yaklaşılamaz. Ki bu doğru. Ama konunun dışında. Ben bir yere gidiyorsa, ne varsa onu içerim ama büyükanne öyle yapmaz. O kendi paketini hazırlar.

"Finn, neden Freya'ya biraz etrafı göstermiyorsun?"

Büyükbabasına bakıyor, o da ona bilmiş bir gülümseme fırlatıyor.

"Evet, Finn, eminim Freya bazı standları görmeyi ve buz pateni yapmayı çok ister?"

"Oooh evet! Freya, buz pateni pistine gitmelisin. Şu kalçalar iş birliği yapsa ben de orada olurdum! Çok eğlenceli," diye ekliyor Grams.

Freya'ya bakıyorum. Gözleri hâlâ şehvetle dolu, bana gülümsüyor.

"Elbette, bu hoşuma gider. Eğer Finn'e ayak uydurabileceğini düşünüyorsan," diye alay ediyor. Gerçekten bana buz pateninde meydan mı okuyacak? Burada turist olduğunun farkında değil mi? "Oh, öyle mi? Bunu gerçekten yapmak istiyor musun Prensese?" diye soruyorum. Cevap vermek yerine dudaklarını dişlerinin arasına alıp arsızca sırıtıyor. "Hadi gidelim."

Son zamanlarda Freya'yla ne zaman yalnız kalsak hava yoğunlaşıyor, gerginlik ikimizi de ele geçiriyor ve onu en yakın binanın arkasına götürüp yürüyemeyecek hale gelene kadar sıklıkla iki saniye kalmış gibi görünüyor. Birkaç derin nefes almak için bir saniye duraklıyorum ve içimde bir ateş gibi yanan uyarılmayı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Piste vardığımızda, sıra yan tarafı sarıyor. Lanet olsun, görünüşe göre bir süre daha bekleyeceğiz. Freya'nın gözleri pistin etrafında paten kayan, gülüşen ve iğrenç derecede yüksek sesli Noel müziğine eşlik eden tüm çocukları görünce parlıyor.

"Bu senin ilk seferin mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Malibu'da kar yok, tabii sahte olanlardan değilse ve ona dokunmamın imkanı yok. Ayrıca, babam her zaman toplantı odasında çok meşgul olduğundan beni kar olan herhangi bir yere götüremezdi. Dadım beni her yere götürürdü. Dürüst olmak gerekirse, herkesin dadısı olmadığını, onların herkesin ailesinin bir parçası olmadığını fark ettiğimde on yaşındaydım. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyorum."

Sorumun ondan bu tür bir yanıt almasına şaşırdım, tamamen ham ve öngörülemeyen bir yanıt. Kısa ve basit bir cevap bekliyordum ama onun yerine şimdiye kadar görmediğim bir yanını ortaya çıkardı. Freya'nın zayıflığını kabul eden, savunmasız ve gerçek yanını. Aramızdaki her şey bir rekabet ve sürekli bir teke tek akışıydı, bu yüzden onu savunmasız bir şekilde görmek onu daha insani kılıyor.

"Hepimizin çocukluğunda boktan şeyler oldu. İnan bana, hiçbir aile mükemmel değildir," diyorum ona sessizce. "Senin ailen hariç, Finn. Büyükkannen ve büyükbaban mükemmel." Hüzünle gülümsüyor.

Freya'nın sorunlarının babasıyla olan ilişkisinden kaynaklandığını anlamaya başlıyorum ve bu, onu incittiği için onu dövmek istememe neden oluyor. Bazen bir centilmen oluyorum ama gerektiğinde birinin canına okuyacağım zamanlar da oluyor.

"Neyse, tüm bu aile meselelerini senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Eğlenceli bir gece geçiriyor olmamız gerekiyordu ve ben tüm aile dramımı senin üzerine yıkıyorum, üzgünüm." Ses tonu ciddi ve tüm bunları anlatırken gözlerinin arkasındaki acıyı görebiliyorum.

Uzandım ve elimi parmaklığın üzerinden onunkine koydum. "Hey, sorun yok. Üzülme. Bazen bu ağır şeyleri tutmak çok zor oluyor. Anlıyorum."

Başını sallıyor ve bana sahte bir gülümseme veriyor ama başka bir şey söylemiyor. Sırada sessizce bekliyoruz, ama eli hala benimkinin altında ve elini tutmak, bu jest ne kadar basit olursa olsun, her zaman olması gerektiği gibi hissettiriyor. Basit, kolay. Baskı yok.

Sıranın önüne geldiğimizde, genç paramı alıyor ve ikimize de yıpranmış birer çift paten veriyor. Benimkiler bir numara büyük gibi geliyor ama yeni bir çift isteme zahmetine girmiyorum. Şansıma, bizi sıranın sonuna koyacaktı ve Freya çok heyecanlı görünüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde benim yardımım olmadan patenlerini çabucak bağladı ve buza doğru yol aldık. Buza adımını atarken elini tutuyorum ve hemen yere düşüyor. Gerçekten.

Bu saçmalığı uyduramam. Pateni buza değdiği anda, ayakları önünden çıkıyor ve kıcının üstüne düşüyor. Sert bir şekilde. Yarı inliyor, yarı gülüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Ve gül.

Ve gülüyorum, ta ki bacağıma bir yumruk yiyene kadar, çünkü o hala yerde, kaygan buzun üzerinde ayağa kalkmaya çabalıyor.

"Özür dilerim! Özür dilerim. Elimde değildi." Beni dövmeden önce bir kahkaha daha atmamak için yumruğumu ağzıma götürdüm.

"Sen imkansızsın, Finn Mayberry! Bir bayana gülmüyorsun, ne kadar kabasın. Beyefendi olmaya ne oldu, ha?"

Uzanıp elini tutuyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Hayatta kalmak için bana tutunuyor ama kendi başına geri dönmesine izin vermek yerine onu daha da yakınımaya çekiyorum.

"Şu anda ne kadar centilmen hissettiğimi test etmek ister misin?" Kulağına boğuk bir şekilde fısıldıyorum. Nefesim hassas tenini okşuyor ve bir ürperti uyandırıyor.

Geri çekiliyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Finn! Buz pateni pistindeyiz. Çocuklarla birlikte. Terbiyeli ol!"

Kızmış gibi davranıyor ama ben hiç de öyle olmadığını söyleyebilirim. O da bunu benim kadar çok istiyor ve tek yaptığımız gerçeğin etrafında dans etmek gibi görünüyor. Bunun dışında... İkimiz de diğerini ne kadar istersek isteyelim, asıl gerçek onun asla sahip olamayacağım bir hain olduğu.

Kolundan tutup nazıkçe kendime çekiyorum ve onu duvara yapıştığı yerden kalkmaya zorluyorum. "Hadi ama, sürekli aynı yerde kalamazsın. Sadece vücudunu gevşet ve hareket et, bunu yapabilirsin."

Uzun, sinirli bir nefes üflüyor ama bir ayağını ileri atıyor. Yeni doğmuş bir buzağı yavrusu şu anda ondan daha dengeli ve bu hafif kalıyor. Sonraki birkaç dakika içinde biraz daha alıştı ama sayamayacağım kadar çok kez düştü. Bu noktada kendimi kötü hissediyorum çünkü bu işi öğrenmesi için bir buz pateni seansından çok daha fazlasına ihtiyacı olduğu aşikar.

İki elini de tutup pistin etrafında ona yardım ediyorum. Her düştüğünde gülüyoruz ve zavallı kıcının yeterince yorulduğunu düşünene kadar tekrar tekrar kalkmasına yardım ediyorum.

"Tamam, sanırım bir gece için bu kadar buz pateni yeter." Kıkırdıyorum ve iç çekiyor, buzdan indiğimiz için gözle görülür bir şekilde rahatlamış ama rekabetçi tarafı yenilgiyi kabul etmek istemiyor.

"Elbette, kulağa hoş geliyor. Sanırım tamamen donmuş durumdayım." "Sanırım yarın birkaç kesik ve çürük olabilir."

Konuyu onlara getirdiğimde yüzünü buruşturuyor, "Evet, sanırım üzerine bu kadar çok düştüğüm için kığım kalıcı olarak siyah ve mavi olacak. Ama en azından denedim, değil mi?"

Doğru.

Harika, şimdi tek düşünebildiğim onun kıcı. Mükemmel yuvarlak, avuçlarımla kızarmak için yalvarıyor.

Patenlerimizi görevliye geri veriyoruz ve Freya için yavaşça büyükannem ve büyükbabama dönüyoruz. Saatile bakıyorum ve ağaç ışıklandırmasına sadece beş dakika kaldığını görüyorum, böylece buz pateni seansımızı mükemmel bir zamanlamayla sonlandırıyoruz.

"Siz ikinizin paten kayma konusunda nasıl olduğunuzu merak ediyordum." Büyükbabam eski püskü bagaj kapağımın arkasındaki koltuğundan gülüyor.

"Yarın hareket edip edemeyeceğimi bilmiyorum ama eğlenceliydi. Finn harika bir öğretmen." Bana doğru sırttı.

"Freya'nın profesyonel bir buz patencisi olmak için tatil köyü yöneticiliği kariyerini bırakmayacağını söylemek yanlış olmaz."

Gözleri yuvarlanıyor, eğlenmiyor. "Her neyse. O kadar da kötü yapmadım, sadece sende olmadığı için kıskanıyorsun."

benim yaptığım gibi."

Benimle istediğin kadar dalga geç, buz pateninde hâlâ çok kötüsün. Ha! "Evet, evet, komik kız.

Otur, sana bir battaniye getireyim, gösteri başlıyor."

Otelden getirdiğimiz açılır kapanır sandalyelere oturdu ve verdiğim battaniyeye sarıldı.

On

u. Büyükbabam onun ağzından laf alıyor ve o da anlattıklarına kahkahalarla gülüyor.

"Sana söylüyorum, o lanet eşek olmasaydı hayatta olamazdık," diyor büyükbaba.

en ciddi yüz.

Freya başını geriye atar ve güler. "Öyle mi? Saint buradaki her hikayenin yıldızı gibi görünüyor."

Başını sallıyor. "Finn'in hayatında hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim." Ona alaycı bir sırıtış atıyor.

Anlattığı hikâyenin tam olarak ne olduğunu biliyorum ve biraz abartıyor da olabilir. Ama ikisini bir arada görmek alışkın olmadığım bir duygunun, midemin derinliklerinde bir şeyin beni vurmasına neden oluyor. Bu güzel kadının büyükbabamın söylediklerini dikkatle dinlediğini, her kelimeye dünyanın en önemli şeyiymiş gibi asıldığını görmek onu daha çok istememe neden oluyor.

Onun olmaması gerekiyordu. *Bunun* olmaması gerekiyordu. Yine de, sanki burada olması gerekiyormuş gibi dünyamıza tam olarak uyuyor. Bu hem kafa karıştırıcı hem de korkutucu. Özellikle de hanın geleceği benim olduğu kadar onun da ellerinde olduğu için. İlerleyen her gün, kendimi yarışmayı kazanmanın ne anlama geleceğinden çok, Freya'nın kazanması halinde ne anlama geleceğine ve onun mükemmel dünyasında nereye uyacağıma yönelirken buluyorum.

Chapter Fifteen

Freya

Dün geceki ağaç ışıklandırma festivali kalbimi kabarttı. Parıldayan ışıkları izlemek büyüleyiciydi ve Finn'in ailesiyle birlikte orada olmak da buna eklenince geceyi özel kıldı. Bütün gün Finn'in büyüleyici gülümsemesiyle dolu düşüncelerle bir sersemlik bulutu üzerinde yüzüyordum. Buz pateninden dolayı ağrıyan ve moraran popom bile geniş sırtışıımı engelleyemedi.

Sevdiğim filmler yalan söylemez-Finn'in beni ışık festivaline davet etmesi bir randevuydu.

Belki bir öpücük olmadı ama elimi tuttu ve bakışları benimkiyle buluştuğunda kalp atışlarım heyecanla çarptı.

Bugün Alp Dağları'na odaklanmak daha önce hiç karşılaşmadığım ciddi bir zorluktu. Dikkatim hiç izin vermediğim bir şekilde bölündü, Finn'le ilgili düşünceler hiç beklemediğim bir anda beni ele geçirdi.

Günün sonunda, tatil köyündeki en sevdiğim noktaya gitmeye hazırım.

Kaplıcanın bulunduğu tatil köyünün arka tarafına doğru giden patikadan aşağı inerken gece havası durgun ve berrak. Montana soğuduğunda bile geceleri keyif almak için en sevdiğim noktalardan biri haline geldi. Doğal minerallerle ıslanırken daha iyi düşünüyorum.

Alpine bornozun burada kıcımın donmasını engelleyecek kadar pelüş ve kalın olmasına sevindim. Bu sıcaklıkta göğüslerimin ya da kıcımın donmasının mümkün olup olmadığını düşünmek aklımı kurcalıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Neredeyse bir mil yükseğe zıplayacağım ve Finn'in bana baktığını görmek için dönerek onursuz bir çığlık atacağım.

İfadesinde bir suçlama belirtisi vardı.

"Vay anasını. Ödümü kopardın." Avucumu kalp atışlarımın üzerine koyuyorum. "Genelde bu saatte burada olan tek kişi benim."

Finn'in üzerinde gri eşofman altı ve bordo Mayberry Inn kapüşonlu tişörtü var ve elinde bir havlu taşıyor. Dikkatim eşofmanların üzerinde.

"Burası mı? Yani-" Finn kaşlarını çatarak dönüyor ve yolu kaplayan doğal taşların üzerine yerleştirilmiş, Alpine'in doğal kaynağın kullanımına ilişkin kural ve yönetmeliklerini ilan eden tabelaları görene kadar etrafına bakınıyor. Omuzları geriliyor, sonra rahatlıyor. "Ah. Doğru."

"Kaplıcadan haberin var mı?"

"Evet, ben..." İç çekiyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek başını sallıyor. "Küçükken annemle buraya geldiğimizi hatırlıyorum. Özür dilerim, sizin arazinizde olduğunu fark etmemiştim. Ben sadece -"

"Bekle!" O gitmeden önce öne atılıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Saçmalama. Hadi, benimle ıslan. Genelde yalnızımdır ama bana eşlik etmeni isterim."

Yüzündeki belirsizlik yumuşuyor ve bana çarpık bir gülümseme veriyor, bana buz patenini öğretirken elimi tutan Finn'e geri dönüyor. "Evet, tamam."

Kaplıcaya ulaştığımızda ıssızdı. Yüzeyden buhar yükseliyor ve mevcut manzaraya gizlenmiş küçük ışıklar loş bir parıltı yaratıyor. Kaynağın sevdiğim sihirli bir niteliği var, sanki dünyadan kapalı, korunaklı gizli bir cep gibi. Kayalar suyun kenarını çevreliyor ve uzun çam ağaçları açıklığın etrafında bir bariyer oluşturuyor. Bir tarafta, binayı çevreleyen doğanın arasına gizlenmiş, gün boyunca konuklara açık bir spa merkezi bulunuyor.

Finn, "Hatırladığımdan biraz daha farklı," diyor.

"Konukların güvenliği için basamaklar ve korkuluklar gibi birkaç değişiklik yaptık, ancak bunun dışında doğal atmosferi mümkün olduğunca korumak istedik."

"Islak barlar doğal mı?" Ses tonu alaycı ve mağara gibi tasarlanmış bir tentenin altındaki yerleşik havuz barını başıyla işaret ediyor.

"İzlanda'daki lagün için yeterince iyiye, bizim için de yeterince iyidir." Ona omzumun üzerinden alaycı bir bakış fırlatırken, pınara batmaya hazır olmayan konuklar için sağlanan kapalı/açık soyunma alanına götürüyorum.

Ayakkabılarımızı çıkarırken homurdanıyor. "Eminim."

Bomozu çıkarıp cilalı sedir bankın üzerine örttüğümde, baharın buğulu sıcaklığının tenimi öptüğünü hissederek omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Finn beni izlerken yumuşak, gürültülü bir ses çıkarıyor, bakışları vücudumda şehvetli bir gezinti yapıyor, beyaz bikinimi inceliyor. Baharın sıcaklığı, hava koşullarından kaynaklanan soğuk ceplerle çarpışıyor ama içim onun gözlerini dolduran arzuyla yanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ama bunun kaynağın kenarında dururken hissettiğim sıcak ve soğuktan mı yoksa onun aralıksız ilgisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"Sıra sende," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı eşofmanının ön kısmının sertleşen sikinden yırtıldığı yere düşürüyorum.

Lanet olsun. Dişlerim alt dudağıma batıyor. Her yerdeki susamış sürtüklerden, eşofman sezonu için Tanrı'ya şükürler olsun.

Finn gözlerimi kaldırmayı başarana kadar bekliyor ve bir süre bakışlarımı tutuyor. Kapüşonunu sıyrıp çıkarınca nefesim daralıyor, çıplak göğsünü, siyah saçlarını ve yontulmuş

Bilinçli hareketleriyle kasılan ve esneyen kaslar. Başparmakları eşofman altının kemerine takılıyor ve bana klitorisimin zonklamasına neden olan bir bakış fırlatıyor.

Gözlerini benden ayırmadan pantolonunu indiriyor. Soyunması Magic Mike seviyesinde seksi, ben şovu izlerken yanaklarıma bir sıcaklık hücum ediyor. Eşofman altını bankın üzerine fırlatıp soluk kırmızı şortuyla karşımda durduğunda dudaklarımdan bir nefes geçiyor, oduncu Adonis'im gibi görünüyor, tüm sert kaslar ve geniş omuzlar, amımın arzuyla sıkılmasına neden oluyor.

Dudaklarımı yalayarak bir adım daha yaklaşıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Binmeye hazır mısın?" Gözleri kapüşonlu. "Evet."

Bir an daha öylece duruyoruz, nefeslerimizin nemli bulutları birbirine karışıyor. Bakışlarındaki yoğun arzu, biz birbirimize baktıkça daha da güçleniyor.

"Hadi, koca adam." Elini bir kez daha tutup çekiyorum. Beni pınarın kenarına kadar takip ediyor ve suyun sıcaklığına doğru kayıyoruz. "Mm, çok güzel."

Finn arkamdan memnuniyetle gürleyerek midemin bulanmasına neden oluyor. "Evet. İyi hissettiriyor."

Bir şeyin kıyısında sallanıyormuşuz hissine kapılarak, ılık suda ilerleyip hava almak için üzerine oturmayı sevdiğim kayayı buluyorum. Ormanın ortasındayız ama o başımı döndürüyor. Çok arkamda değil, benim kaynağın dibine ulaşamadığım daha derin sulara boynuna kadar yüzüyor. Gözleri beni hiç bırakmıyor. Merkezimde biriken uyarılmayı aklımdan çıkarmak için konuşacak bir şeyler arıyorum.

"Riley bazen gece eve gitmeden önce benimle dışarı çıkıyor." Riley benim vekil kız kardeşim gibi oldu. Ailemin geri kalanı dünyanın dört bir yanına dağılmışken onun burada olması çok güzel. Suyla oynuyorum, parmak uçlarımı yüzeyden yükselen buharda gezdiriyorum. Bizi bir sisle kaplıyor ve sanki kendi dünyamızda daha da izole olmuşuz gibi hissettiriyor. "Duş etkisi gibi. Burada daha iyi hissediyorum."

Finn mırıldanıyor, durgun bir tur yüzüyor. Suyu yararak ilerlerken omuzlarının dalgalanışını izliyorum. Nefesim sığlaşıyor ve içim karıncalanıyor.

"Buraya çok sık gelir miydin?"

"Bazen." Omuz silkmesiyle suyun yüzeyi bozuluyor ve bana ulaşmak için küçük bir dalga gönderiyor. "Çoğunlukla lisede. West ve Riley ile. Gerçi birkaç yıldır buraya gelmedim."

"Doğru. Eğer yakın zamanda dışarı çıkmış olsaydın, şimdi buranın tatil köyünün bir parçası olmasına şaşırırmazdın." Ağzı kıvrılıyor ve suyu bana doğru savuruyor. "Seninle her şey sürpriz gibi görünüyor."

Ben de küçük bir sıçrayışla karşılık veriyorum, menzilden çıktığında onu yakalamak için oturduğum kayadan kayıyorum. Birkaç dakika boyunca birbirimizi daireler çizerek kovalıyoruz, gece havası ağaç tepelerinde yankılanan kahkahalarımızla noktalanıyor. Uzaklarda, karanlık gökyüzü parıldayan yıldızlarla berrak. Kaliforniya'daki evimde görebildiğimden çok daha fazlasını burada görebiliyorum.

Finn beni yakalayıp bileklerimi sıkıca kavradığında ciyak ciyak bir nefes alıyorum. Sırtarak ellerimi bırakıyor ve beni belimden tutmak için aşağı iniyor, böylece kısa bacaklarımdan dibe ulaşamayacağı kadar derin olduğu için suya basmak zorunda kalmıyorum.

"Yakaladım seni," diye mırıldanıyor, gözleri loş ışıktaki parlak ve eğlenceli.

Bacaklarım suyun altında onunkilere sürtünüyor ve bu onun dudaklarının seğirmesine neden oluyor. Onları kalçalarına dolama dürtüsü çok güçlü. Ağzımı yüzeyin altına daldırıyorum ve ıslak kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. Elleri belimin alt kısmına mükemmel bir şekilde oturuyor. Ellerimi göğsüne koyuyorum, geçici olarak göğüs kaslarını ve omuzlarını keşfediyorum. Boğazından sert bir ses çıkıyor ve parmakları yanlarıma saplanıyor.

"Bu gece buraya gelmene sevindim," diye nefes alıyorum. Birbirimize daha da yakınlaştık. Koyu kirpiklerine su yapışıyor ve damlacıklar çenesinin düzlemlerinden aşağıya doğru sabit izler halinde hareket ediyor. Onları yalamak istiyorum. "Bunu sevdim."

Bakışları delici. "Her fırsatta beni delirtmeyi seviyorsun. Bir sıçrama savaşı mı? Çok orijinal, hain."

İçimden bir kahkaha koptu. "Bunu sen başlattın. Benden sadece bir ya da iki yaş büyük olduğun halde olgunmuş gibi davranma. Sanırım benimle kavga etmene yol açacak her şeyi seviyorsun."

Ağzı kıvrılıyor. "Belki de öyle."

Finn'in başparmakları dalgınca hareket ederek tenimde daireler çiziyor ve kalçalarımın doğru iniyor. Bacaklarımı onun vücuduna dolayarak teslim olmak doğal geliyor. Zorlu bir nefes veriyor.

Beni kavrayışını ayarlamak için kıcımlı tuttuğunda, amımın onun karın kaslarına sürtünmesiyle klitorisim zonklıyor. Boğazımda belli belirsiz bir ses boğuluyor ve nefesini dudaklarımda hissederek ona daha da yaklaşıyorum.

Bunu daha fazla görmezden gelemeyiz. Bana dokunması için tüm vücudum ağrırken, sadece arkadaş ya da komşuyumşuz gibi davranmak istemiyorum.

Tırnaklarımı hafifçe omuzlarına geçirip daha da yaklaşıyorum.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldanıyor.

Hareketleri sözlerini yalanlıyor, elleri kıcıma masaj yapıyor ve başını aramızda kalan küçük boşluğu kapatmak için eğiyor.

"Bana harika bir fikir gibi geldi," diye fısıldıyorum boynunun çizgisini takip ederek. "Lütfen öp beni."

Bir an için kalbim boğazıma düğümlenirken bedenim aradaki küçük mesafeyi kapatmak için can atıyor. Omuzlarına tutunuyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum. Beni bir kez itmiş ve neden dikkat dağıtıcı şeyler yapamadığını söylemişti. Ona olan ilgimin artmasına karşı çıktığım argümanın aynısıydı, ama bu argüman pencereden uçup gitti.

Bu artık sadece çekim ya da şehvet değil. Artık işin içinde duygular da var.

Dikkati ayrılmış dudaklarıma kayıyor ve kıcımlı sıkıyor.

Beni dışlamaması için sessizce yalvarıyorum, parmaklarımı boynunun yanından geçirip çenesine dokunuyorum. Eğer onu bırakırsam, yayın dibine dokunamayacağım.

"Finn, lütfen." Sesim ihtiyaçtan titriyor.

"Siktir et," diye ısıırıyor ağzı benimkini yakıcı bir öpücüğe boğmadan önce.

Çıkardığım çaresiz ses, dilinin benimkine değdiği ilk anda yutuluyor. Parmakları saçlarımda ıslak tellerine gömülüyor, başımı yana doğru eğmek için gevşek bir avuç tutuyor. Bacaklarımı onun etrafında sıkıca sarıyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum, uyarılmışlıktan deliriyorum.

"*Tanrım*," diye hırlıyor Finn yine ağzıma karşı, dudaklarımı başka bir sıcak öpücüğe almadan önce köşesini ısıırıyor.

Yıldızların altında öpüşürken kendimizi kaybederken parmaklarım saçlarına gömülüyor. Mükemmel, Moose'un arkasında öpüştüğümüz zamandan bile daha yoğun.

Finn kollarını bana doluyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, öpüşmeyi kesmeden beni pınarın derin ucundaki pürüzsüz bir kaya duvarına sıkıştırıyor. Alt dudağımı şişene kadar ısıırıyor. İçimdeki sıvı ısı titreşiyor, vücudum onun siki için yalvarıyor.

"Lütfen." Sert aletini mayolarımızın arasından amıma doğru sürttüğünde nefes nefese kalıyorum.

Başımı arkaya eğdiğimde Finn ağzını benimkinden ayırıp boğazımı ısıırıyor ve emiyor. "Beni deli ediyorsun," diyor kızarmış tenime karşı. "Zeki ağzın ve o dudakların her zaman sikime dolansın istiyorum." Kıcımlı tutuyor. "Nereye dönsem beni baştan çıkarıyorsun."

Ben. Sahip olamayacağım şeylerle benimle alay ediyorsun. Senin için çıldırıyorum."

İnliyorum, horozunun sert sırtına karşı sallanıyorum, vücudum bir zevk titremesiyle sarsılıyor.

Diğer eliyle çenemi kavırıyor, başparmağı içeri itmeden önce hassas dudaklarımda geziniyor.

Otomatik olarak emmeye başladığımda, bakışlarını başparmağına odaklayarak acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Onu benden alıyor ve bikini üstümü sert bir çekişle aşağı çekiyor. Göğüslerim, meme uçlarımı çimdiklemesinden ağlayana kadar alay etmesi için ellerine serbestçe dökülüyor.

"Siktir, siktir, bunu yapmaya devam edersen boşalacağım," diye tıslıyorum, klitorisim zonkluyor.

"Lütfen."

"Kahretsin. Nasıl bu kadar mükemmelsin?" Göğüslerimi okşarken onlara bakıyor, sonra her birini ağzına almak için eğiliyor.

Tüm vücudum zevkten titriyor. Finn arkasına yaslanıyor ve ben başımı hararetle sallıyorum.

"Hayır, lütfen durma!"

"Seni tatmalıyım. Şimdi," diye homurdanıyor ve göğüslerimin arasındaki vadiye ağzı açık öpücükler bırakıyor. Ağzını çekip alıyor. "Bir saniye daha bekleyemem."

Finn homurdanarak beni kaldırıyor ve kısmen suyun dışında kalan yassı bir kayanın üzerine tünememi sağlıyor, bacaklarım hâlâ büyük ölçüde suyun altında. Vücuduma bir ürperti çarpıyor ve titriyorum. Ellerini kalçalarımda gezdiriyor, bacaklarımı açarken bir parmağını bikini altımın külot çizgisine sokuyor. Finn kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, sonra kumaşı kenara çekiyor ve klitorisimi yalamak için ağzını indiriyor.

"Ah! Kahretsin!" Zevkimi daha da artırırken kafasına tutunarak haykırıyorum. Gözlerim çırpınarak kapandı. "Finn, aman Tanrım. Lütfen, gelmem gerek."

Anlaşılmaz tepkisi kıvrımlarıma karşı gürlledi. Emiyor ve yalıyor, dilini içime sokmadan önce klitorisime değdiriyor. Tırnakları iç kalçalarımı ve kıvrımlarımı okşuyor ve ne kadar iyi hissettirdiği için bacaklarımın titremesine neden oluyor.

Bu noktada meme uçlarım donup düşebilir ve benim için sorun olmaz. Eğer maruz kaldığım için hipotermi tehlikesiyle karşı karşıyaysam, ateşli bir adam amımı öyle güzel yalıyor ki daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıkarıyorum.

Soğuğu, vahşi yaşamı çekip çekmediğimi ya da birilerinin ölebileceğini düşünen konukları umursamadan inliyor, daha fazlası için ona doğru sallanıyorum.

"İşte bu kadar. Siktir, dilimi sür," diye emrediyor Finn derin, çakıllı bir sesle. "Kendini tutma. Benim için çığlık attığını duymak istiyorum."

Duruyor, becerikli ağzını çekiyor, devam etmezse küfürlerimi duymazdan geliyor. Hızlı bir hareketle bikinimin altını sıyırdı ve ıslak malzemeyi yanımdaki kayaya vurdu. Gözleri bir kez daha bana dikiliyor ve bir bacağımla omzunun üzerine çekerek beni daha da açıyor.

"Bu iş daha bitmedi, küçük hain. Artık geri durmak yok." Beni izliyor, ıslak kıvrımlarımda bir parmağını aşağı yukarı gezdiriyor. Daha ileri gitmesini sağlamak için yer değiştirdiğimde, bana tam olarak ne istediğimi bildiğini söyleyen bir sırıtış veriyor. "Beni ne kadar vahşileştirdiğini sana göstermeme izin ver. Dilimin üzerine defalarca boşalmanı istiyorum."

Sallantılı bir şekilde başımı sallıyorum, diliyle sırtımı eğmeye devam edecekse her şeye razıyım.

Memnun bir sesle tekrar başlıyor ve beni çıldırtıyor. Bir parmağını içime sokuyor ve ben dudağımı ısııyorum. Çok geçmeden ikinci parmağını da sokuyor, klitorisimi emerken beni onlarla beceriyor.

"Tanrım, bu harika hissettiriyor," diyorum. "Sakın durma." Finn yavaşlarsa onu öldürebilirim. Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış uyluk ezilmesiyle ölüm. "Lütfen boşalmama izin ver."

"Benim için yalvardığını duymak hoşuma gidiyor." Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve beni titriyorum.

Çakıllı kıkırdaması hassas tenimde titreşiyor, nefesi üzerimde geziniyor. Ne kadar ileri gittiğimi görmek beni oraya götürmeye yetiyor. Sessiz bir özürle yan tarafımı okşuyor, diliyle bir kez daha hafifçe vuruyor ve parmaklarını içimde kıvrıyor.

"Seni becermek için ne kadar cazip olduğumu biliyor musun?" Finn bedenime karşı konuşuyor, yüzündeki kılların hafif sıyrıkları ve dudakları amımın parmaklarını sıkmasına neden oluyor. Ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor. Beni mahvetmeyi seviyor.

Kim bilebilirdi ki tatlı, memleketli bir gönül adamının altında, beni titreyen parçalara ayırmaktan büyük zevk alan günahkâr, kirli fikirli bir adam olduğunu?

"Seni kamyonda sikime bindirmek istiyordum," diyor iç bacağıma ısırarak. "Bana o meydan okuyan bakışlarını her fırlattığında dudaklarının beni emmesini istiyorum." Beni tatmak için parmaklarını serbest bırakıyor, tenime karşı inliyor. "Siktir, bebeğim. Seni her zaman çok farklı şekillerde istiyorum."

"Ben de." Zihnim oraya koyduğu tüm kirli imgelerle dolup taşıyor. Hepsini istiyorum. Finn Mayberry'nin sarhoşuyum ve ona doyacağımı hiç sanmıyorum. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum. "Bu konuda şimdi ne yapacaksın?"

Yavaş ama boğucu bir sırtış yüzüne yayılıyor. "*Bu.*"

Finn amımı ağzıyla kaplıyor, dili kıvrımlarıma değiyor. Beni kalçalarımın tutuyor ve bana ziyafet çekerken zevkle hırlıyor. Zevk doruğa ulaşırken başımı geriye atıp saçlarını kavriyorum.

"Oh Tanrım!" Uçurumun kenarına geldiğimde haykırıyorum, orgazmım çekirdeğimden dışarı dalgalanan karıncalanmalar gönderiyor. "Geliyorum, geliyorum Finn. Tanrım, evet!"

Bir iniltiyle soğuk kayalara doğru yığılıyorum. Finn beni kollarının arasına alarak suyun sıcaklığına geri çekti. Beni güçlü kucağında tutuyor ve açlıkla öpüyor. Kollarım boynuna dolanıyor, onunla birlikte daha da unutulmaya hazırım. Sikini içimde hissetmek istiyorum.

"Isın biraz. Bunu burada yaptığımız için deliyiz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, beni öpmeyi tam cümleleri bir araya getirecek kadar uzun süre bırakmıyor. "Bok gibi soğuk."

"Hayır. Bekleyemem," diyorum acil, yiyip bitiren öpücükler arasında. "Sana içimde ihtiyacım var." "Kahretsin, Freya," diyor isteksizce. "Emin misin?"

"Evet, eminim, lanet olsun," diyorum aceleyle. "Emin olmasaydım bunu söylemezdim."

Alnını bir süre benimkine yaslıyor ve bıkkınlıkla kıkırdıyor. "Pekâlâ, bunu yapıyoruz," diye mırıldanıyor, yüzümü kavriyor, başparmağını yanağında gezdiriyor. Giderek artan bir aceleyle ereksiyonunu bana doğru sürmesi tatlı bir tezat oluşturuyor. "Şu lanet şortu çıkarmam lazım."

İkimiz de onun şortunu tutan ipleri çözmek için uğraşıyoruz -Tanrım, düğümler çok sıkı- ama yoldaki bir kargaşa ikimizi de donduruyor.

Çakılda ayak sesleri. Kahkahalar. Misafirler pınara iniyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, aceleyle memelerimi bikini üstüme geri koyuyorum. "Finn-" "Ben hallederim."

Beni yediği kayadan altlarımı alıyor, elini suyun altına daldırıp tam misafirler virajı dönerken onları bana geri veriyor. Ben altlarımı tekrar giyerken dudaklarından ısırılmış bir küfür dökülüyor. Bir elini ağzına götürüyor ve bana acı dolu bir bakış fırlatıyor.

Biliyorum, çaresizce konuşuyorum.

Gelen misafir kalabalığına rağmen, onlar içeride koştururken ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

soyunma alanı, aramızda nelerin kesintiye uğradığından habersiz. "Buraya gel," diye mırıldanarak bana doğru uzandı.

Beni yakın tutarken, sırtımı şefkatle okşarken sert aletini hala kalçamda hissediyorum. Avuçlarım göğsünde dinleniyor. Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp yumuşak bir öpücük için yüzümü kendine doğru çeviriyor.

Ayrıldığımızda alnını benimkine değdiriyor. "Bununla işimiz bitmedi."

Dudağımı ısıyorum ve onaylarcasına başımı sallıyorum. Finn yanağımı öpüyor ve bizi kaplıcanın daha sığ bir bölümüne götürüyor. Dışarı çıkıp havlusuyla kurulanmasını izliyorum. Birkaç dakikalığına soyunma odasında kayboluyor ve dışarı çıktığında eşofmanını ve kapüşonunu giymiş, ıslak havlusuyla kırmızı şortunun bir kısmı dışarıda kalmış bir halde bana göz kırpmıyor.

Misafirler onun arkasındaki soyunma odasından birbirleriyle şakalaşarak ve gülerek çıkıyorlar. Finn ve benden birkaç yaş daha genç, belki de yirmili yaşların başında bir grup erkek. Teker teker kaplıcaya girip diğer tarafa geçiyorlar ve beni yalnız bırakıyorlar.

"İyi geceler, Freya," diyor Finn.

El sallıyorum, bakışları üzerimde gezinirken yanaklarım ısınıyor, sanki beni hafızasına kaydediyormuş gibi.

Patikaya geri dönüyor ve ben onu izliyorum, her şeyden çok daha fazla takip edebilmeyi diliyorum. Onunla birlikte gitme isteği çok güçlü. Nefesimi üfleyerek kızarmış yanaklarımı kavıyorum ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

Bir kez olsun, yarınki Jingle Wars yarışmasını dört gözle bekliyorum ve bunun nedeni tatil sezonuna olan takıntım değil.

Chapter Sixteen

Finn

Bu sabah uyandığımda piyango kazanmış gibi hissediyordum. Yaşayan en şanslı adamım. Piyangoyu kazanmamış olmam ve henüz Jingle Wars'ı kazanmamış olmam dışında, ama Freya'yı tattım ve bunun ikisinden de daha iyi olduğunu söylemeye cüret edebilirim. Yapmamız gerekeni unutmak ve birbirimize olan ihtiyacımıza teslim olmak çok doğru, çok mükemmel hissettirdi.

Geri dönüşü olmayan noktayı geçmişti ve ben onun için kesinlikle gitmiştim.

Ama şimdi Freya'ya olan hislerimi bir kenara itmeli ve bu lanet yarışmayı kazanmalıyım. Bugün rüzgâr iliklerime kadar üşütüyor ve güneş parlamıyor, bunun yerine bulutların arkasına saklanarak her şeyi karanlık ve soğuk yapıyor. Kalabalık kasvetli havadan etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Herkes tekrar hoş geldiniz! Jingle Savaşları'nın ikinci günü. Dışarıda hava sıcaklığı sıfırın altında ama bu yarışma kızıyor! Bugün burada olduğumuz için heyecanlı mıyız?" Cornelius tezahürat ve alkışları yakalamak için mikrofonu kalabalığa doğru tutuyor. "Ben kendi adıma bunu duyduğuma sevindim! Bugün çok özel bir çöpçü avı planladık. Çok sevdiğimiz Jingle Savaşları'na günümüzden küçük bir değişiklik. Bugün tamamen sosyal medya ve onun etrafındaki yolunuz hakkında olacak."

Ne?

Başım, yüzünde suçlu bir ifadeyle bana bakan Freya'ya dönüyor. Elbette bu ona göre düzenlenmiş bir yarışma olacaktı. Facebook dışında sosyal medya bile kullanmıyorum.

Sikeyim.

"Her yarışmacı şehirdeki çeşitli yerel işletmelere gidip check-in yapacak ve ardından Hollyridge Merrymaker için işletmeyi en iyi temsil ettiğini düşündükleri bir şeyle fotoğraf çektirecek.

İz! Hollyridge'i bir bütün olarak temsil eden bir şey. Sosyal medyada yayınlayın ve bir sonraki konuma geçin. Bu çöpçü avında yirmi beş konum var ve görevinizi tamamlamak için beş saatiniz var. Yirmi beş konumun tamamını tamamlayan ve en yaratıcı yaklaşıma sahip olan kişi bir sonraki tura geçen finalist olacaktır. Bu turdan sonra, Jingle Savaşları'nın final turuna geçecek sadece iki yarışmacı kalacaktır."

Daha kötüsü olamazdı.

"Pekâlâ millet, listelerimizi yarışmacılarımıza dağıtalım." Sunucu sahnedeki görevliye bir kağıt parçası getirmesini işaret ediyor. Adam benimkini bana uzattığında, listemdeki ilk işyerinin Ella'nın Noel mağazasından başkası olmadığını görüyorum.

Ve resmen daha da kötüleşti.

Birdenbire Jingle Wars'u kazanmak çok daha uzak bir ihtimal gibi gelmeye başladı.

Elinde heyecanla listesini tutan ve sunucunun bizi sahneden indirmesini bekleyen Freya'ya bir bakış atıyorum. Benim somurtkan tavrımın aksine Freya sosyal medyayla ilgili her konuda başarılı olduğunu biliyor. Kız elinde bir telefon ve pazarlama yeteneğiyle doğmuş. Öte yandan ben? Ben basit bir adamım. İyi bir soğuk birayı, futbol maçını ve ailemi severim. Ellerimi ve zihnimi iyi kullanırım ama sosyal medya ya da pazarlama hakkında hiçbir şey bilmem.

"Yarışmacılar, beş saatiniz var ve ilanların kanıtlarıyla birlikte burada buluşacaksınız."

Sunucu zili çalarak yarışmanın başladığını işaret eder ve sayılar saatin üzerinde ilerlemeye başlar.

Bu hayatımın en uzun beş saati olacak.

Kalabalık hala sahnenin önünde yoğun bir şekilde dururken Freya'yı hemen gözden kaybediyorum. Herkes heyecanla konuşuyor, hâlâ Jingle Wars için yeni bir yarışma türü hakkında konuşuyor. Kalabalığın arasından ilerliyorum, tanıdığım birkaç kişinin elini sıkmak için duruyorum, sonra Ella'nın mağazasına doğru ilerliyorum. Yolda 'gram'a girip hızlıca bir hesap açıyorum ve profil resmim olarak kullanmak üzere gülümseyen bir selfie çekiyorum. Her şey garip geliyor ama bunu yapmazsam bir sonraki tura geçemeyeceğim. Rüzgâr eserken ceketimi daha sıkı sarıyorum ve kasaba meydanından kısa bir yürüyüşün ardından Ella'nın dükkânına varıyorum.

Ön taraftaki büyük pencereden içeride çok fazla insan olmadığını görüyorum, ancak birkaç kişi süs eşyaları ve satış için sergilediği çeşitli Noel dekorlarıyla uğraşiyor. Kapıyı açtığımda üzerindeki zil çalıyor. Ella hemen başını kaldırıyor ve içeri girenin ben olduğumu görüyor.

"Bakın kedi ne getirmiş," diyor bir ısırıkla.

Ah lanet olsun. Şu an burada olmaktansa erken bir prostat muayenesi olmayı tercih ederim.

"Selam Ella. Bugün nasılsın?" Sırıtiyorum, ters yöne koşmak istesem bile onun gözüne girmeye çalışıyorum.

"Telefonlarıma cevap vermedin ya da beni geri aramadın Finn." Surat asıyor.

Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük.

"Evet, çok meşgul olduğum için üzgünüm Ella. Biliyorsun, büyükannem ve büyükbabam için hanı düzenlemek tüm dikkatimi ve zamanımı alıyor."

Başını sallıyor ama söylediklerimin tek kelimesine inanmış gibi görünmüyor.

"Bence bizim hakkımızda konuşmalıyız. Birlikte çok iyiyiz Finn. Bunu herkes söylüyor. Sence de öyle değil mi?"

Bu durum giderek garipleşiyor ve bunu yapmak istemiyorum, özellikle de onun iş yerinin ortasında, müşteriler buradayken.

"Bence sen harikasin Ella, ama ben Jingle Wars için buradayım ve şu an bunu konuşmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum, sence?" Bu işin peşini bırakmasını umarak odadaki müşterilerine bakıyorum.

"Her neyse, Finn. Telefonuna hiç cevap vermezken ve aramalarımı geri dönme zahmetine girmezken bu konuda konuşmak biraz zor. Bana sorarsan bu gerçekten çok kaba. Ve duyduğuma göre şehir dışındaki o sürtük kızla tüm şehri dolaşıyormuşsun. Adı neydi onun? Freya falan mı? Açıkçası Finn, o kadar güzel bile değil," diyor, sözlerinden kıskançlık damlıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Şimdi Ella'ya baktığımda, yani ona gerçekten baktığımda, onun lisede olduğu gibi aynı "kötü kız" olduğunu fark ediyorum. Onunla ilgili hiçbir şey değişmemiş ve bu gurur duyulacak bir şey değil.

"Ella, tanımadığın biri hakkında saçma sapan konuşma. Onunla hiç konuştun mu? Onun adı Freya ve o mükemmel biri. Sen her zaman olduğun gibi aynı yaşlı insansın ve bana sorarsan bu oldukça üzücü. Büyüdükçe olgunlaşacağını ve kötü kız tavrından vazgeçeceğini sanırsın ama belli ki böyle bir şey olmamış. Bana bir iyilik yap, arama, mesaj atma, evime gelmeyi bırak ve Tanrı aşkına senden hoşlanmadığımı kafana sok. Pislik gibi davrandığım için üzgünüm ama tanımadığın birine "sürtük" dediğin anda sana duyduğum azıcık saygı da yok olup gitti. Mutlu Noeller Ella."

Ona tam olarak ne düşündüğümü söylediğim için ağzı açık kalıyor ve bunu yaptığım için bir parçam bile suçluluk hissetmiyor. Bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Eğer konumu için iyi bir puan alamazsam, o zaman siktir et, ben arkama yaslanıp onu savunmak için hiçbir şey yapmazken Freya'yı kötölemesi yanına kalmayacaktı.

Rafta bir Grinch dekorasyonu bulup çekim için havaya kaldırıyorum, Ella'yı arka planda çektiğimden emin olduktan sonra mağazasını etiketleyerek Instagram'da yayınlıyorum.

Başlığım şöyle: Hollyridge'in #Grinch ya da #MeanGirls için zamanı yok Ella Arnold üzgün bir suratla.

İşte. Göster ona.

Freya'nın adını arama zahmetine bile girmiyorum, çünkü bu beni sadece görevimden uzaklaştıracak. Her ne kadar ne paylaştığını görmek istesem de yolumdan sapmamalıyım çünkü sosyal medyaya meydan okumak zaten yarışmada beni yavaşlatacak. Sonraki birkaç saat şehrin dört bir yanındaki duraklarımla uçup gidiyor ve ben de paylaşabileceğim en yaratıcı fotoğrafları seçmeye çalışıyorum. Bazıları komik, bazıları ciddi, ama sonunda komitenin neden bunu seçtiğini anlıyorum. Yerel işletme sahipleri herkesle etkileşime girmeyi seviyor ve bu da işlerinin canlanmasını sağlıyor.

Bu, her tatil sezonunda sunabileceğimiz eğlenceli bir şey olurdu ve hanı da işin içine katabilir, sıcak çikolata ve büyükannemin kurabiyelerinden ikram edebilir ve kesinlikle Aziz'i kızağıyla işe koyabilirdik.

Vay canına, şimdi Freya gibi düşünüyorum. Kötü bir şey de değil.

Sosyal medya pazarlama becerilerini yargılamakta acele ettim ve şimdi fark ediyorum ki bu beceriler tatil köyünün gündemde kalmasına ve dolmasına yardımcı oluyor. Belki de zamana ayak uydurmamanın zamanı gelmiştir.

Saniyeler içinde sahneye geri dönüyorum ve Freya'nın orada durduğunu, ceketini tuttuğunu ve titrediğini görüyorum. Kahretsin, bu akşam sıcaklık gerçekten düşmüş. Bu sıcaklıkta hâlâ kalabalık olduğumuza inanamıyorum. Bir fırtına yaklaşıyor olmalı. Sahnede ona katılıyorum ve yakın duruyorum, sıcaklığımın bir kısmının ona geçmesini umuyorum. Yüzlerce insanın önünde sahnede olmasaydık, onu kollarıma çeker ve gecenin geri kalanında sıcak olduğundan emin olurum.

"Tekrar hoş geldiniz!" Cornelius başlıyor. "Tüm yarışmacılarımız biraz üşümüş olsalar da sağ salim geri dönmeyi başardılar! Biliyorum millet, bu sıcaklık kesinlikle düşüyor. Yarışmacılarımız evraklarını

jüri üyelerine elden teslim ettiler ve inceleniyorlar. Düşen sıcaklık nedeniyle

sıcaklıklar, hızlı bir şekilde bir karar alacağız ve böylece eve gidip hazırlanabileceğiz! Herkes harika bir iş çıkardı ve final turuna kimin yükseleceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Sunucu elinde parlak kırmızı zarfıyla sahnede bize katılmadan önce birkaç dakika daha orada titreyerek duruyoruz. O zarfta geleceğimin cevabı var ve kulağa ne kadar dramatik gelse de gerçek bu.

"Herkes ne kadar harika bir iş çıkardı! Bugünkü çöpçü avımızda yer alan tüm bu yerel işletmeler için buradayım. Şimdi önemli konulara gelelim! Jingle Wars'un son yarışmasına katılacak olan iki finalist..." Dramatik bir şekilde duraklar ve zarfı açar. "Freya Anderson ve Finn Mayberry! İkinizi de tebrik ederim! İkinizi de final turunda göreceğiz! Normalde ne planladığımızı hepinize bildirirdik ama bu kez finalistlerimizi diken üstünde tutmak için son mücadeleyi gizli tutuyoruz."

Vay be. Bir yanım hashtag içeren her şeyde ne kadar kötü olduğumu düşünerek bu listeye girdiğime şaşırdı. Öte yandan Freya bunu en başından beri biliyordu.

"Bu sahnede ikimizin olacağını düşünmemiştim, final yarışmacıları," diyorum ve ona sırtıyıyorum.

"Çünkü beni hafife alıyorsun, Finn Mayberry. Sana söyledim, o ağacı kazanmana izin verdim çünkü ona ihtiyacım yoktu."

Şımarık ağızlı kadın.

"Oh, öyle mi? Bunu daha sonra yemekte konuşmaya ne dersin?" diye sordum. Freya ile yapmak istediğim pek çok şey var ve hiçbirini konuşmayı içermiyor. Tabii ben onu dilimle becerirken adımı haykırmasını saymazsak.

"Ne kadar istesem de bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Erteleyelim mi?"

"Elbette. Büyükbabam için evde bazı işler yapmam gerekiyor. Bugün iyi oynadın, ama bir sonraki tur benim hainim." Alay ediyorum. Aramızdaki gidip gelmeler artık ikinci doğamız ve onun şakacı tepkilerini seviyorum. Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Evet evet, bence sen sadece konuşuyorsun ve hiçbir şey yapmıyorsun. Ben de öyle düşünüyorum." Alaycı bir şekilde huffs ediyor.

Sahneden otoparka doğru yan yana yürüyoruz. Durup etrafta meraklı birileri var mı diye hızlıca etrafı tarıyorum, sonra onu kendime doğru çekip vücuduma yaslıyorum.

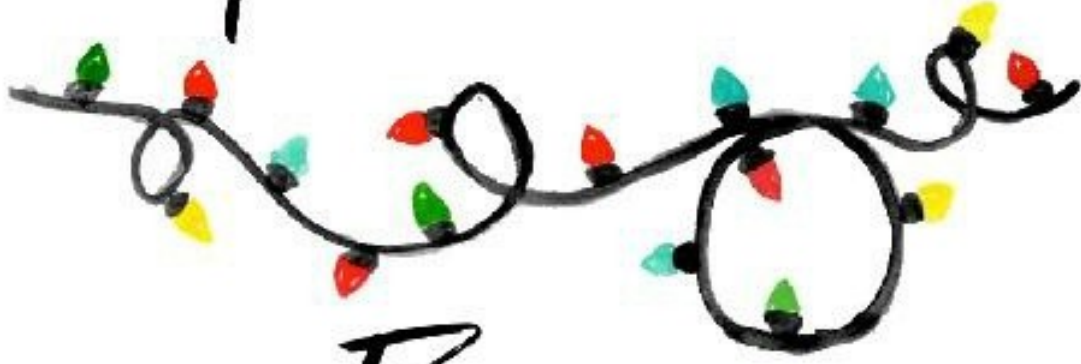
"Sanırım ikimiz de dün gece o kaplıcada yüzümü amına gömdüğümde ne kadar aksiyona açık olduğumu kanıtladığımı biliyoruz. Hatırlatmamı ister misin?"

Yanakları hemen kızarıyor, kızarıklık boynuna kadar yayılıyor. Sözlerimin vücudunu ateşe vermesine bayılıyorum. Yarattığım alevlerle oynamak ve onların yanışını izlemek istiyorum.

Boğazını temizliyor ve itiraz edemeden, ikimizi de nefessiz bırakan yakıcı bir öpücükle ağzını alıyorum.

"Bu sana yol için bir hatırlatma. Bir centilmen olmam, seni kendi adını unutturacak kadar sert sikemeyeceğim anlamına gelmez, Freya. Eve giderken dikkatli ol, yollar kaygan. Telefonundan uzak dur, tamam mı?" Kamyonetime atlamadan önce kışını sertçe okşadım, ağzı açık ve gözlerinde ateşle onu bıraktım.

Chapter Seventeen

Freya

Biri bıkkın bir ses tonuyla adımı tekrarlayana kadar şehvet dolu sersemlik dikkatimi dağıtıyor. Başımı hafifçe salladım, Finn'in uyandırdığı yakıcı ateş karşısında yutkundum, sonra kamyonetine binmeden önce onun peşinden ayrıldım. Söylediklerinden sonra onu kamyonetinde yakalamaya tamamen hazırdım. Dün geceki kaplıcadan beri yalnız kalmamıştık ve bacaklarımın arasındaki ağrı hâlâ onu fena halde istiyordu.

"Tanrım, *Fre-ya*." Riley adımı iki hecede söyleyip elini yüzümün önünde sallıyor. "Kendine gel kraliçe, senin derdin ne?"

West onun yanında, elleri cebinde. Bugün birbirlerinden nefret ediyormuş gibi yapmıyor olmalılar. Sadece arkadaşı olan biri için ona çok yakın duruyor. Bakışlarım aralarında gidip geliyor.

"Ben iyiyim. Özür dilerim." Bir tutam saçımı tuttum. Tanrım, gerçekten de arkadaşları bana bakarken öylece dikilip Finn'i becerme fantezisi mi kuruyordum? Meydandaki herhangi biri yüzümdeki susamış ifadeyi görebilir miydi? *Eyvah, kızım*. "Aklımı oyunda tutuyordum, anlıyor musun?"

Riley homurdanır. "Elbette."

"Biz oraya gitmeden önce seninle konuşan Finn miydi?" West'in bilmiş bir sırıtışı var. "Bahse girerim rakibini çok iyi tanıyorsundur."

Ah, kahretsin. Beni orada yakaladı. Bizi barın duvarına karşı tutkuyla öpüşürken yakaladılar bile. Finn ve ben aramızdakileri onun en eski arkadaşlarından saklayamayız. Belki de birlikte olduğumuzda bize bakan herkes için çok açıktır. Rekabet sayesinde Twitter bizi çoktan gönderdi.

Riley elinin tersini onun göğsüne vurur. "Hıyarlık etme Wes."

"Öyleydi," diye onaylıyorum. "Rekabet ve birbirimize rastlamak sayesinde... oldukça yakınlaştık."

çok sık görüşüyoruz. Komşunuzla dost olmak iyidir."

Riley şımarık bir ses tonuyla "Dostça," diye tekrarlıyor. O da gülüyor. "Evet. Kulağa doğru geliyor."

Riley ve West, birini yıllarca tanımanın getirdiği sessiz iletişimle dolu memnun bir bakış alışverişinde bulunuyor. West, Riley'nin gözleri başka bir yerdeyken ona nasıl baktığını görmüyormuş gibi görünse de bunu izlemek güzel.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum. Ekranımda uyarı bildirimini gördüğümde heyecanlı bir ciyaklama sesi çıkarıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" West soruyor.

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak telefonumu ona ve Riley'ye gösteriyorum. "Bugün şansım parlıyor. Yeni bir kulübe ilanı var! Buraya taşındığımdan beri hiç şansım yaver gitmedi ama bu benim! Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

West'in kafası eğlenen bir homurtuyla sarsılıyor. "Kolayca heyecanlanıyorsun, ha?"

"İlk kez bir geyik gördüğünde görmeliydin," diye takılıyor Riley. "Ya da zaman-" "Söz vermiştin!" Parmağımı kaldırıp sözünü kesiyorum.

Telesiyej hikâyesini tekrar anlatmak üzere olduğunu biliyordum. O anı asla unutamayacağım. Bir yanım yine de gülümsemeye karşı koyuyor, her ne kadar bundan hâlâ utansam da. Riley ve ben, aileden biriymişiz gibi beni azarlayabilecek kadar yakınlaştık. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Kaliforniya'daki arkadaşlarım hep yüzeyseldi. Riley benim ilk gerçek en iyi arkadaşım.

Ellerini kaldırdı. "Ben yaptım. Anlaşma anlaşmadır." Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Bu seni sarhoş edip tüm hikâyeyi kendi ağzından anlattıramayacağım anlamına gelmiyor."

West, "Bu gece hep birlikte Moose'un yerine gidelim," diyor. "Çünkü bunu duymalıyım."

"Bu gece gelemem. Buraya gidip bakabilir miyim diye görmek istiyorum ve Finn de büyükbabam için handa bir şeyler yaptığını söyledi."

West ve Riley kaşlarını kaldırıyor. Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra sanki bir çiftmişiz gibi onun adına konuştuğum aklıma geliyor. Yanaklarım sıcaklıkla karıncalanıyor. Bu karşı çıkacağım bir fikir değil. Tam tersine.

"Yakında o zaman," diyor West. "Geri çekilmek yok, duydun mu? Hollyridge'de kalmayı planlıyorsan, daha fazla takılmamız gerek."

Telefonu kulağıma dayayarak emlakçıyı ararken içimden bir kahkaha yükseliyor. Arabama doğru dönerken ikisine de el sallıyorum. "Yakında kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz!"

Telefon bağlanıyor ve ben aceleyle otoparktan geçip arabama giderken heyecanım artıyor, eğer yapabilirsem hemen şimdi kulübeye bakmaya hazırım. Onca uğraştan sonra nihayet her şey yerli yerine oturuyor gibi geliyor.

* * *

"Hadi ama, aptal şey," diye mırıldanıyorum, dikkatimi yoğun kar yağışı altında gözlerimi kısarak bakmak ve telefonumun GPS uygulamasını çalıştırmaya çalışmak arasında dağıtarak. "Bu çok saçma."

Bir kez daha, keşke kulübeyi gezmek için sezonun en büyük fırtınasının ansızın vurduğu bugün yerine, Jingle Wars yarışmasından sonra dün hazır olsaydım diyorum.

Kulübeyi görme randevumu ayarlamak için konuştuğum emlakçı beni arayarak fırtınada kalamayacağını, ancak anahtarı verandadaki antika bir süt sürahisinin altına bıraktığını söyledi. Kulübeyi kendi başıma kontrol etmem ve yarın anahtarı iade etmek için onunla kasaba meydanındaki kafede buluşmam gerekiyor. Buradaki insanlar çok güveniyor. Bu California'da asla işe yaramaz. Ya

çılğın bir gecekonducu muydu?

Ancak Mercedes'imın direksiyonuyla karda savrulmaya karşı savaşıırken kulübeye ulaşma şansım giderek azalıyor. Kış havasında araba kullanmaya henüz alışmadım. Hollyridge'e taşındığımdan beri birkaç kar fırtınası yaşamış olmama rağmen bu seferki çok kötü. Riley bile Alpine'den ayrılıp şehir merkezine doğru daha kalabalık yerleşim alanlarının eteklerinde araba kullanmak için buraya gelmeden önce dikkatli olmam konusunda beni uyardı. Oralarda düzenli olarak kar küreme çalışmaları yapılıyor ama burada yollar düzgün bir şekilde temizlenmeden önce fırtınanın bitmesini bekliyorlar gibi görünüyor.

Hollyridge'in bu kısmına dair yakaladığım birkaç görüntü çok güzel, dağların tepeleri devasa ve sürdüğüm yolu süsleyen rustik kulübelerin ve evlerin ötesinde nefes kesici.

Sürünerek ilerlemek muhtemelen daha doğru.

"Sadece oraya gitmeliyim," diye kendime koçluk yapıyorum, pozitif kalmaya çalışıyorum.

Anlamadığım şey, GPS'in nasıl bu kadar başarısız olduğu. Emlakçının bana söylediği adresi girdim - komşu bir evin adresini, çünkü son tek boynuzlu at kulübemin net bir adresi yok.

Araba tekrar savruluyor ve ben gerilerek kontrol altına almaya çalışıyorum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor ve araba benimle savaşıyor.

"Hayır!"

Kalbim küt küt atıyor. Mercedes'in çekiş gücü olmadan kaymasının verdiği tuhaf his kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oluyor ve lastiklerin altında çıtırdayan kar sesi beni zıplattıyor. Sarsıntının beni kaygan yol parçasından uzaklaştıracağını umarak biraz gaz vermeyi deniyorum, ancak bu patinajı daha da kötüleştiriyor ve bir başka çalkantılı kıpırdanmayla araba nihayet uğursuz bir sarsıntıyla duruyor. Parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oldu.

"Kahretsin."

Doğru şeyi yaptığıma dua ederek, gaz pedalını tekrar deniyorum. Lastikler dönüyor ama hiçbir yere gitmiyorum. Kara saplandı.

"Tamam." Şakağımı ovuyorum. "Panik yapma. Çıldırmak için bir sebep yok. Finn böyle durumlar için kaya tuzu ve fazladan paspas bulundurmakla ilgili ne demişti?"

Düşüncelerimin bir endişe dalgasına dönüşmesini engellemeye çalışırken, Lyle Amca ve Jared'in traktörlerini karlı setten çıkarmalarına yardım ettiğimiz ve çekiş için kaba tuz serptiğimiz zamanı düşünüyorum.

Tek sorun, arabamda hiç kaya tuzu olmaması. Şişmiş yanaklarımı söndürerek nefes alıyorum. Sorun yok. Bununla başa çıkabilirim. Arabanın paspasları var, değil mi? Arkayı kontrol etmek için orta konsola doğru dönüp başımı sallıyorum.

Kar kalın kümeler halinde hızla yağıyor. Daha şimdiden ön camımı kısmen kaplıyor ve ben sadece birkaç dakikadır mahsur kalmış durumdayım. Araba paspaslarını toplamak için zaman ayırarak birkaç dakika daha dışarı çıkmayı erteliyorum. Hızlı bir seyir olacağını düşündüğümünden, yün palto yerine pembe suni kürk montumla birlikte tozluk ve yedek UGG çiftimi tercih ettim. Kar fırtınasında yürüyüş yapmayı planlamıyordum, günün Instagram'a layık hashtag kıyafetiyle modaya uygun bir rahatlık için giyinmişim.

Arabanın kapısını açarken "Artık grama değmez," diye mırıldanıyorum. Sert bir rüzgâr ve buz gibi ıslak kar taneleri hemen üzerime saldırıyor. "Gah! Soğuk, soğuk."

Arabanın önüne doğru giderken yolun kenarındaki derin karda botlarım kayıyor. Tekerlek son küremeden kalan birikintiyi atmış ve yoğun karda sıkışmış.

"Kahretsin."

Paspasları tekerleklerin önüne koymak için elimden geleni yapıyorum ama sonunda takılıp kıcımın üstüne düşüyorum. Popomun izini kontrol etmek için yukarı ittiğimde parmaklarım kızarıyor. Bu hızla gidersem, bu durumdan kurtulana kadar buzlu şeker gibi olacağım.

Arabaya geri tırmanıp, yere serdiğim paspasların üzerine çıkmaya çalışıyorum. Araba hareket etmiyor. Ağır bir iç çekişle, tekrar denemek için dışarı çıkıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama denemeye devam etmeliyim.

Vazgeçmeme kararlılığıma rağmen, tekerleklerimi kurtarmak için bir dizi sorun çözme girişiminden sonra arabamı kurtarmaya yaklaşmadım.

Cep telefonum çekmediği ve yardım çağırmanın başka bir yolu olmadığı için, yoldan gelen ilk araca kollarımı çılgınca sallıyorum. Kör edici kar yağışı altında kamyon yaklaştıkça omuzlarım rahatlıyor. Bu Finn.

Camı kırıyor ve karların arasından gözlerini kısarak bana bakıyor. "Zor bir durumda gibi görünüyorsun." "Lütfen yardım edin." Nemli, yarı donmuş saçlarımı yüzümden itiyorum ve bir titremeyle savaşıyorum. Botlarım

Hepsi sırlıslıkla, Montana'daki kar yüzünden mahvolmuş bir çift daha. "Sıkıştı ve çıkaramıyorum."

Kamyonu yoldan çekerken, sihirli kaya tuzu sürahisiyle imdadıma yetişti. Tekerleklerin nasıl sıkıştığını değerlendiriyor ve kullanmaya çalıştığım paspaslardaki karı fırçalıyor.

"Bunu hatırlayarak iyi yaptın."

Övgüsü iyi hissettiriyor, göğsümde hoş bir sıcaklık yaratıyor. "Denediğimde, tekerlekler onları yakalayamadı."

"Bazen böyle oluyor."

O çalışırken ben yoldan çekiliyorum. Kalın kar taneleri kirpiklerime yapışıyor ve donuyorum. İnce taytımın koltuğu, karda düştükten sonra titrememe neden oluyor.

Finn arabama binip onu hareket ettirmeye çalışıyor ama lastikler sadece yerinde dönerek daha fazla kar kaldırıyor.

İki denemeden sonra taktik değiştirmek zorunda kalıyor ve kendi paspaslarını almak için kamyonetine geri dönüyor. Dişlerim gıcırıyor ve kan pompalamaya devam etmek için ayak ayak üstüne atıyorum. Rüzgâr yanaklarımı yakıyor.

Finn oflayarak arabamdan geri çekiliyor ve kararan kasvetli gökyüzüne bir bakış atıyor. "İyi ve saplanmış. Bu kardan kurtulmalıyız."

Girişimlerimizin son birkaç dakikasında fırtına daha da şiddetlendi, kar zaten olduğundan daha sert yağmaya başladı. Bu hızla giderse bir saat içinde arabamı gömecek gibi görünüyor.

"Tamam." Kamyonetine doğru ilerliyorum, ısıtıcıyı çalıştırmak için sabırsızlanıyorum ama dirseğimi yakalıyor. "Ne oldu?"

Beni geri götürmeyecek misin?"

"Yollar giderek kötüleşiyor," diye açıklıyor. "Ben araba kullanırken radyoda durumun kötü olduğunu söylediler. Böyle fırtınalarda bir yere sığınıp geçmesini beklemek en iyisi. Kar lastiği olsun ya da olmasın dağ yollarına çıkmak çok tehlikeli."

"Kulübe uzakta değil. Arabam bozulmadan önce her an varabilirdim." Yolun aşağısını işaret ediyorum ve ona göstermek için telefonumdaki listeyi açıyorum. "Emlakçı içeri girmem için bana anahtar bıraktı."

Finn başını sallıyor. "Biliyorum, yolun biraz yukarısında. Oraya gidelim o zaman. Umarım en azından yakacak odun vardır, böylece ısınabilir ve kuruyabiliriz."

Kamyona ulaşmak için karda ilerlerken ıslak botlarımdan ve çoraplarımdan kemiklerime sızan buz gibi neme yüzümü buruşturuyorum. İçeri giriyor ve arka koltukta iki poşet erzakın yanında duran

Mayberry Inn kapüşonluyu bana uzatıyor.

"Hadi ama." Ayakkabılarımın halini görünce iç geçiriyor. "Yine onlar, ha? Hiç öğrenmiyorsun. Oraya vardığımızda tüm bu ıslak kıyafetleri çıkarman gerekecek."

"Beni çıplak istediğini söyleme şeklin bu mu? Romantik," diye takılıyorum, taksiye binmeme yardım etmesi için elini tutuyorum. Taksiye bindiğimde suni kürk mantomu çıkarıp kapüşonluyu çekiştiriyorum. Üzerimde kocaman duruyor, bana kazak pençeleri veriyor.

Finn alaycı bir sırıtışla başını sallıyor. "Şikayet etmezdim."

Şimdiye kadar yaşadığım en kötü kar fırtınasında yirmi dakika geçirdikten sonra arabadaki ısı bir nimet. Kulübeye girmek için sabırsızlanıyorum. Sevdiğim filmler karı huzurlu ve romantik gösterir ama bu fırtına dışarıda olmak için iğrenç.

Birkaç dakika içinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kulübeye yanaşıyoruz. Bir saniyeliğine nefesimi kesiyor ve içine çekmek için öne doğru eğiliyorum. Kulübe küçük bir tepenin üzerinde yer alıyor ve Mayberry Inn'inki gibi etrafı saran bir verandası var. Robin's egg mavisi kapının iki yanında ikiz antika süt sürahileri duruyor ve taze bir çobanpüskülü çelengi bizi karşılıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Tam da beklediğim hashtag kabin hedefleri evi.

Finn bana sevgi dolu bir yan bakış fırlatıyor ve ödünç aldığım kapüşonluya takılıyor. "İçeriden, daha sıcak olan yerden hayranlıkla bakabilirsin." Konağı kapatıyor ve dışarı çıkıyor. "Yakacak odun var. Sen kapının kilidini aç, ben de ateş yakmak için odun toplayayım."

O evin yan tarafındaki ahşap kulübeye yönelirken ben de telefonumla birkaç fotoğraf çekecek kadar duraklıyorum. Cep telefonu çekmediği için kaşlarımı çatıyorum. Dağlar bozmuş olmalı.

Verandaya çıkarken, topaklanmış karı temizlemek için botlarımı basamağa vuruyorum. Anahtar tam emlakçının söylediği yerde, soldaki süt sürahisinin altında. Şimdi bu kadar güvendiği için memnunum. Kapıyı açtığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ev harika, tamamen mobilyalı ve potansiyel alıcıların burayı hayallerindeki ev olarak hayal etmelerine yardımcı olmak için gösterimler için sahnelendi. Lekeli ahşap şömineli yığma taş şömine sağ tarafımdaki oturma odasının merkezini oluşturuyor ve sol taraftaki mutfak, kulübenin arkasındaki dağ manzarasına bakan bir kahvaltılık köşesi ile rahat. İpeksi yumuşaklıkta suni kürk battaniye ve kahve ile bankta oturup çimenlerin üzerinde otlayan geyikleri izlediğimi hayal ediyorum.

Finn arkamdan geliyor, elinde bir kucak dolusu odunla şömineye doğru ilerliyor. Onun çalışmasını izlerken bir an için dikkatim dağılıyor, bir yanım onun becerisinden zevk alıyor. "Döşenmiş olması güzel."

"Bakalım başka ne malzemeler varmış."

"Keşfe çıkmadan önce ayakkabılarınızı ve çoraplarınızı çıkarın. Pantolonlarınızı da. Nemli olan her şeyi çıkarın ki üşütmeyesiniz. Onları burada bırakın ki daha çabuk kurusunlar."

Vücudumda sıcak ve soğuk bir karıncalanma dalgası dolaşırken dudağımı ısıyorum. Böyle huysuz ve otoriter olduğunda bana bir şeyler yapıyor.

İkinci mahvolmuş UGG'lerimi ayağımdan çıkardıktan, çoraplarımı sıyırdıktan ve tozluklarımı soyduktan sonra mutfaka giriyorum. Işık düğmesine bastığımda çalışıyor ve dolapları açmaya başlıyorum.

"En azından elektriğimiz var," diyorum etrafı kurcalayarak. "Başka bir şey yok. Sadece biraz Viyana sosisi. Sanırım bunlar açık bir ev için atıştırmalık olacaktı." Burnum kırışıyor. "Çantamda bir torba şeker var."

Onları dağıtmak için tatil köyünün bilgileriyle damgalattım.

Finn'in derin kahkahası beni gülümsetiyor. Onun kahkahası burada kulağa hoş geliyor, benim belki de evime uyan bir ses, sanki birbirimize ait olabilirmişiz gibi. Oturma odasına dönüp deri koltuğun arkasına yaslanıyorum ve manzaranın tadını çıkarıyorum. Paltosunu çıkarıp atmış ve kalın kollarını

O ateş canlandırırken süveterler yukarı itilir.

"Kamyonda biraz yiyecek var. Yine de yaratıcı olmamız gerekebilir. Pek bir şey alamadık." Ateş çıtırdarken ayağa kalkıyor ve dağınık saçlarını karıştırıyor. Nemli uçları karda kaldıkları için kıvrılmış. Bir kolunu pencerenin çerçevesine dayayıp fırtınayı izliyor. "Oldukça kötü bir kar fırtınası var. Birkaç gün burada mahsur kalabiliriz."

"Herkes nerede olduğumuzu söylemeyi deneyelim mi?" Pencerede ona katılıyorum ve büyük boy kapüşonlunun manşetleriyle oynuyorum. "Riley buraya gelmem gerektiğini biliyor. Benim için endişelenmesini istemiyorum."

Omuz silkiyor. "Eğer servis alabilirsek.

Benimki çalışmıyor." İçimi çektim. "Benimki de. Kontrol etmeye devam edeceğim."

"Ben kamyondan yiyecekleri alacağım. Eğer birilerini bulursanız, onlara iyi olduğumuzu ve çıkış yolumuzu bulana kadar burada saklandığımızı söyleyin."

Ben evi incelemeyi bitirirken o dışarı çıkıyor. Kulübede gördüklerim hoşuma gitti ve eğer bu ev burnumun dibinden çalınmadan önce teklifimi sunabilirsem, sonunda bu kasabada gerçek köklerimi salabileceğim bir yerim olacak. Mutlu bir parıltı göğsümü genişletiyor. Hollyridge'e gerçekten evim diyebileceğim.

Aşağı indiğimde Finn'i yine pencerenin önünde buluyorum. Sweatshirt'ün altındaki kat kat giysilerini çıkarmış, flanel gömleğini kanepenin üzerine örtmüştü. Yanına gidip ısınmak için ona sokuluyorum. Kolubelime dolanıyor.

"Buraya hiç bu kadar kar yağdığını görmemiştim. Şimdiden çit direklerinin yarısını kapladı! Gerçekten kara mı gömülüyoruz?"

"Yeterince sert yağıyor. Radyo rekor kıracağını söyledi." Beni ateşin yanına çekip kucağına oturttu. "Isın biraz."

Ona doğru eğildim ve elleri kapüşonun eteklerinin altına girdiğinde mırıldandım. "Yardım edecek misin?"

"Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum." Dudakları şakağımı buluyor ve boynumdan omzuma doğru öpücükler gönderiyor. "Seni onların dışında daha çok seviyorum."

"Bu plana katılıyorum. İnsanlar karda mahsur kaldıklarında böyle mi yaparlar?"

Finn'in hırıltılı kahkahası boynuma bastırıyor. "Mhm."

"İlk kez karda kalmaktan hoşlanıyorum o zaman. Bir sığınak ortağı için iyi bir seçim."

Bundan da öte, her konuda ortak olmak için iyi bir seçim. Geleceğimi birlikte görmek istediğim biri.

"Hoşuna gidiyor çünkü ateş yakmayı bilmiyorsun."

Sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Ben de istiyorum." Boynumu öpmesi için ona daha fazla yer açmak için başımı eğiyorum, dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Elleri kapüşonun altından karnımı okşuyor. "Bir YouTube dersinin yardımıyla."

Finn'in göğsü eğlenerek titriyor. "Her zaman çok beceriklisin."

Yer değiştiriyor ve beni kucağına aldığı anda sikini hissediyorum. Bana karşı gıcırıyor, tenime karşı gürliyor.

Mutfaktaki ışık sönüyor ve bizi dışarının loşluğundan dolayı neredeyse karanlıkta bırakıyor.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve ateş ışığının turuncu parıltısında gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Güç sahibi olmak buraya kadarmış. Sanırım ısınmak için birbirimize sokulmamız gerekecek."

Finn'in kolları beni sarıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor. Dişlerinin bir kısmı kulağımın kabuğunu

sıyrarak benden bir inilti çıkıyor. Sesi derin, şehvetli bir gümbürtü. "Çok şey yapacağız.

Sıcak kal."

Bir ile on arasında bir ölçekte, kar fırtınası sırasında Finn ile hayalimdeki kulübede mahsur kalmak on birdir.

Chapter Eighteen

Finn

"Tamam, tüm yangın söndürücüleri ve duman dedektörlerini kontrol ettim. Boruları, kapatma vanalarını ve elektrik panosunu kontrol ettim. Her şey iyi görünüyor. Burası kelepir bir yer," diyorum oturma odasına geri döndüğümde ve Freya'yı pencereden dışarı bakıp kar fırtınasının şiddetini izlerken bulduğumda.

Doğaçlama sıcak ve ağır öpüşmemizden sonra, vücudumdaki her kemik aksini söylese de kendimi geri çekmek zorunda kaldım. Söylemeye gerek yok, sikim pek mutlu bir kampçı değil. Ama bir centilmen olmaya çalışıyorum. Ellerimi ondan uzak tutmak için en iyi işi yapmasam bile.

"Bu kar fırtınasının yakın zamanda dineceğini sanmıyorum. Dışarı bembeyaz." Freya pencereden dışarı bakarken dudağını ısıırıyor.

Bu onun ilk kar fırtınası olduğu için gerçekten ne beklemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yok. Ben mi? Onlar benim için ikinci doğa. Çok da önemli olmadıkları için yeterince kar fırtınası yaşadım. Öte yandan ona göre, elektriksiz ve kar altında kaldık, bu yüzden donarak öleceğiz ve eğer donmazsak açlıktan öleceğiz. Dolapta yaptığı incelemede Viyana sosisinden başka bir şey bulamayınca tiksintiyle burnunu kıvırdı. Neyse ki marketten eve dönerken Freya'yı parlak siyah Mercedes'inin yanında donarak ölerken gördüm. Yıldızlar aynı hizaya gelmeseydi ve kader onu burada bulmam için araya girseydi neler olacağını görmekten nefret ederdim. Ne yazık ki, markete yaptığım gezi çoğunlukla büyükannem içindi ve han için sadece kendime rastgele birkaç şey aldım. Bir paket Funyuns, altı paket Dr Pepper ve bir Snickers bar. Açlıktan ölmemize engel olacak kadar değil ama burada çok uzun süre kalacağımızı sanmıyorum.

"Sana bakacak benim gibi güçlü ve yetenekli bir erkeğin olduğu için şanslısın." Ona arsızca bir

sırıyor. "Ateşimiz, bir sürü odunumuz ve çok acıkırsanız Viennalarımız var. Gerçekten açlıktan ölüyorsanız Funyuns." Görünüşe göre Funyuns'a duyduğu nefret Viennas'tan çok daha fazla.

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Mhm."

"Gel bak ne buldum." Onu önünde durduğu koridordaki dolaba doğru çağırıyorum.

Elektrikler kesik, ancak dışarıda ve ateşten gelen ışık kulübenin etrafını rahatça görebilmemize yetiyor ve olmayan bir kulübe yerine tamamen mobilyalı bir kulübe göreceği için çok şükrediyorum. Bir kar fırtınası sırasında orada mahsur kalmak kesinlikle daha kötü olabilirdi.

Dolabın üstünden kutuları indirip ona gösteriyorum. "Scrabble, Monopoly ve Sorry."

"Gerçekten şu anda bir masa oyunu oynamak istiyor musun?" diye soruyor, bana şüpheyle bakarak. "Başka bir fikrin var mı?"

Kulübenin etrafına, sonra da masa oyunları yığınınına bakıyor. "Tamam.

Hadi oynayalım. Ama seni yendiğimde ağlama. Gözyaşları için zaman yok."

Gözlerimi deviriyorum ve alay ediyorum, "Evet, sanki aşırı rekabetçi bir yapıya sahip olan benmişim gibi."

"Bütün kaybedenler böyle der. Hadi Scrabble oynayalım." Sırıyor ve şöminenin önündeki sehpa karşıma oturuyor. Giysileri sırlıklam olduğu için üzerinde benim yıpranmış Mayberry Inn kapüşonlumdaki başka bir şey yok ve ağzım sulanıyor. Sweatshirt'ün alt kısmı kalçalarını sıyrıyor ve hayal gücüne çok şey bırakıyor.

Kıyafetlerini tembelce incelediğimi fark edince kıkırdıyor. "Hey bayım, buraya bakın. Oynayacak bir oyunumuz var."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece düşmanımı değerlendiriyordum, orada herhangi bir oyun taşı saklayıp saklamadığını görmeye çalışıyordum."

Gülüyor ve kutunun içindeki küçük ipli çantadan tüm parçaları çıkarmaya devam ediyor. Her şeyi düzenlediğinde, oyunumuza başlıyoruz ve ben hızlı bir şekilde çocukken büyükannemle oynarken öğrendiğim çeşitli karmaşık kelimeleri yapmaya başlıyorum.

"Vay canına. Boğulma kelimesinin nasıl yazıldığını bildiğini bile bilmiyordum." Gülüyor, benimle alay ediyor.

Onunla ilgili en sevdiğim şey ne kadar tutkulu olduğu. Tutkulu olması aynı zamanda ne kadar delice rekabetçi olduğu anlamına da geliyor. Benimle uğraştığı zamanlar hariç tabii.

"Hile yapıyorsun. Yapmak zorundasın." Kırk dokuz puanlık sözümle alay ediyor ve elindeki taşı tahtaya fırlatıyor.

"Değilim. Sen de ezik birisin. Büyükannemle Scrabble'da bir saniye bile dayanamazsın. O acımasızdır."

"Büyükannemin hile yapmadığına eminim." Kızmış gibi yapıyor, ama gerçekçi olalım... O sadece kaybeden bir kız. Kaybettiği için hayal kırıklığına uğramadığı bir zaman gösterin, ben de yenilgiyi kabul edeyim ama siz edemezsiniz.

Yenilgiyi kabul etmekten en az onun kadar ben de hoşlanmıyordum.

İşte bu yüzden bu Scrabble oyununu ve onun kalbini kazanacağım. Bundan emin olacağım. "Gelin bakın, size Scrabble oyununda herhangi birini Mayberry yöntemiyle nasıl yenebileceğinizi göstereyim." I

ona geniş bir sırtma vurmak.

Gözlerini devirmesine rağmen masanın şömineye en yakın olan benim tarafıma geliyor ve bana sokuluyor.

"Görelim bakalım, koca adam. Büyük sır nedir?"

Ne kadar güzel koktuğu dikkatimi dağıtıyor. Kurabiye, vanilya ve tarçın ve o. Ben yapamam

açıklayamam ama her şey onun.

"Dikkatimi çok dağıtıyorsun, sırrıma odaklanamıyorum," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine dayıyorum.

Keskin bir nefes çekiyor ama bana doğru daha da eğilerek yan tarafını benimkine bastırıyor. "Ve sen tehlikelisin, Finn Mayberry," diye fısıldıyor düzensiz bir şekilde.

Yumuşak, tereddütlü dudakları loş, ateşle aydınlatılmış oturma odasında benimkileri buluyor ve sanki eve gelmişim gibi hissediyorum. Freya'nın bir şekilde içimde derin ve gizli bir yerden çektiği duyguları açıklamak zor, ama ne zaman onun huzurunda olsam bunu yapıyor. Hanın eşiğinden her adım atışımda omuzlarımda imkânsız bir yük olduğunu unutturuyor bana.

Dudaklarım onu yakaladığında, onu kucağıma çekiyorum ve vücudu istekli ellerimde macun gibi oluyor. Kıvrak ve doğru yerlerin hepsinde sıkı, ellerimi kalçalarına ulaşana kadar yanlarından geçiriyorum ve nefes nefese bana karşı sallanıyor. Ağzımı ya da ellerimi ondan, gür dudaklarından ve kalçalarının üstündeki hassas deriden uzak tutamıyorum. Çok büyük kapüşonunu aşağı çekip bronz göğüs dekoltesini ortaya çıkardığında ağzım sulanıyor. Göğüslerinin kabarıklığı boyunca yumuşak, tatlı öpücükler konduruyorum, parmaklarını saçlarıma doladığında hafifçe emiyorum, beni ona yaklaştırıyor, beni teşvik ediyor.

Gri eşofmanımın altında o kadar sertleştim ki, sıcak, ıslak ateşini bana her salladığında patlayacakmışım gibi hissediyorum. Dantelli iç çamaşırının şeffaf kumaşından ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

Dokunuşlarımda mükemmelleşiyor, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını unutana kadar kendimi onun sıcaklığına gömmek istiyorum.

Elleri tişörtümün içine, karın kaslarıma giriyor ve ben gergin bir tıslama çıkarıyorum. Kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum ama bu kız, onunla ilgili her şey beni kontrolden çıkarıyor. Kontrolden çıkıyorum.

"Finn, bunu istiyorum," diye fısıldıyor ve dudaklarını tekrar benimkilere değdiriyor.

Dili benimkiyle dans ediyor. Mayberry Inn kapüşonunun kumaşını ellerimle kavırıyorum ve başının üzerinden çekip yana atıyorum. Üşümemesi için bizi ateşe yaklaştırıyorum.

Ateş çatırdıyor ve yanarken cızırdıyor, tıpkı Freya'ya olan arzum gibi. Kontrolden çıktı ve anın içinde kayboldu.

Onu önümde üstsüz, göğüslerini birbirine bastıran dantelli pembe bir sütyenden başka bir şey giymemiş olarak görmek, onun tadına bakmak için can atmama neden oldu. Kaplıcaya girdiğim andan beri onun tatlı amını daha fazla tatmak için can atıyorum. O an geldiğinde onu nasıl becereceğimin hayalini kuruyordum ve sonunda, tanrım, *nihayet* o an geldi.

Hâlâ kucağımda otururken arkasına uzanıp sütyenini çözüyor, vücudundan çekip çıkarıyor ve belden yukarısı tamamen çıplak bir şekilde üstümde kalıyor. Göğüslerini tarif etmenin tek yolu mükemmellik. O kadar mükemmel ki, önümüzdeki elli yılı onlara tapınarak geçireceğim ve ona ne kadar zarif olduğunu göstereceğim. Yuvarlak ve dik, pembe, tozlu renkli meme uçları sert ve emmem için yalvarıyor. Ağzımı bir tanesine götürüyorum ve sırtı bana yaklaşıp ve eli saçlarıma dolanana kadar sertçe emiyorum.

"Finn, daha fazla, lütfen," diye yalvarıyor, sürtünme yaratmak için bana karşı sallanıyor.

"Sabır, Prenses. Dünya kadar vaktimiz var ve ben bunu bir saniye bile aceleye getirmeyeceğim." Tenine doğru fısıldıyorum. Kollarında tüyler diken diken oluyor. Soğuktan mı yoksa bana olan arzusundan mı bilinmez, bu beni teşvik ediyor.

Başımın arkasına uzanıyorum ve eşofmanımı boynundan tutup tek bir hareketle çekiyorum. Tenini

tekrar tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Altımda zevkle kıvranırken göğsüme çarpan meme uçlarını hissetmek istiyorum.

Dudaklarım boynundan göğsüne doğru iniyor ve orada emdiğim her şeyi gösterecek küçük izler bırakıyor.

O benim. Üstümde nefes nefese kalana kadar meme uçlarına umutsuzca hak ettikleri ilgiyi gösteriyorum.

Minik elleri eşofmanımın içine giriyor ve beni dokunuşunun altında sert ve hazır hissediyor. "Tanrım, Finn, seni istiyorum. Hem de çok."

Eli aletimin etrafını sarıyor ve bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Bu kadın. Hay sikeyim.

İkimiz de çaresizdik, birbirimizi arzuluyorduk. Islak öpücükler ve şehvet çılgınlığı. Ona doyamıyorum. Onu altımda hissetmeye, bana doğru bastırmaya, adımı inletmeye asla doyamayacağım.

Burada, bu kulübenin ortasında, lanet olası bir ayı derisi kilimin üzerinde, ateşin önünde, bir klişe varsa o da her şeyi değiştiriyor. Kalbimin buzlarının çözüldüğünü ve her saniye kendime ait olmaktan çıktığını hissedebiliyorum. Geçen her dakika onun tarafından sahipleniliyor.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan küçük bir dantel parçasıyla yayıldı. Tanrım, amı benim için yaratılmış. Yalnız benim için. Çıplak, belli ki ağda için tatil köyünün spa hizmetlerini kullanmış. Vücuduna baktığımda gözlerimiz buluşuyor ve bana utangaç bir sırıtış atıyor.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum, kalçasının iç kısmına yumuşak, nazik bir öpücük bırakıyorum.

Mükemmel olduğunu bilmeli, ama ben ona sonsuza dek her gün, tüm Tanrıların elleriyle ne kadar mükemmel yaratıldığını söylemek istiyorum. Benim için.

Dışlerimi kalçasının üzerinde gezdirip hafifçe ısırırken dudaklarından nefes nefese bir iç çekiş kaçıyor. Sakalım kalçalarında günlerce hissedeceğini bildiğim, her seferinde beni düşündüğü lezzetli bir yanık bıraktı.

Kalçalarındaki danteli kopana kadar çekiyorum ve yana atıyorum.

Mavi gözleri tahrikle parlıyordu. "Bu çok ateşliydi. Sen benim kendi seksi oduncumsun."

Dudaklarımı klitorisinin etrafına yerleştirip hafifçe emerek kıkırdamasını susturuyorum ve sırtının yerden kalkmasına neden oluyorum.

"*Oh Tanrım.*" Altındaki halıyı yumruklayarak inliyor.

Acele etmeden amını yalıyorum, sanki günlerce yiyeceğim son yemekmiş gibi yiyorum. Dilimi amının göt deliğinden klitorisine doğru kaydırıyorum ve tekrar aşağı inerek dar deliğinin içine itiyorum. Yüzüme boşaldığını hissetmek ve lanet olası adımı haykırmak istiyorum.

Bir parmağımı içine sokuyorum ve o kadar sıkı ki nefesim kesiliyor. Tanrım, inanılmaz derecede dar. Bir parmak, sonra iki, içine itiyorum, takılıyorum, parmaklarımla onu becerirken ve klitorisini ağzıma emerken G noktasına tekrar tekrar vuruyorum.

"Çok yaklaştım, lütfen Finn, boşalmam gerek." Serbest kalmak için yalvarıyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum. "Benim için gel, bebeğim, şimdi," amını daha sert sikmek için bir parmağımı daha içine sokarken talep ediyorum,

Parmaklarımın etrafında parçalanana kadar daha hızlı. Kremsi salınımı parmaklarımı kaplayana kadar beni sıkıyor. Hiçbir şeyin tadı bu kadar tatlı olmamıştı.

Altımda kemiksiz, belirgin ve mutlu olana kadar parmaklarımı yavaşça içine ve dışına pompalıyorum, sonra parmaklarımı ondan çekiyorum, hala onunla kaplı. Dirseklerinin üzerinde oturup mükemmel göğüslerinin sallanmasına neden olurken, parmaklarımdan geri kalanını emiyorum ve gözleri şok ve arzu karışımıyla genişliyor.

O bana bakarken, ben ona vuruluyorum. Her şeyden çok onun içine gömülmek ve sadece onun bana verebileceği duygularda kendimi kaybetmek istiyorum.

"Seni istiyorum, Finn. Bunu istiyorum." Sesi inançla çıkıyor ve artık asla geri dönemeyeceğimiz bir bölgeye girdiğimizi biliyorum.

"Emin misin?" En tatlı laneti fısıldarken eşofman altımı ve boxer külotumu çıkararak soruyorum.

"Siktir. Prezervatifim yok. Marketten çıktığımda yaşayan en seksi kadınla karda kalacağımı düşünmüyordum." İnledim.

O da karşılık olarak sırtıyor.

"Sana güveniyorum. Cali'den ayrılmadan önce doktora gittim ve temizim. RIA'm var."

Çıplak mı?

Freya'ya daha önce hiçbir kadınla gitmediğim yerlere gitmesi için güvenebilir miyim? Freya'ya güveniyor muyum?

Tabii ki biliyorum.

"Ben de temizim. Daha önce hiç...temiz olmayan biriyle birlikte olmadım. Sen ilk olacaksın." Onun lezzetli kalın kalçalarının arasına yerleşirken fısıldıyorum. Aletim onun ortasına sürtünüyor ve ıslaklık beni ürpertiyor. Ona bu kadar zevk veren kişinin ben olduğumu bilmek içimdeki mağara adamını ortaya çıkarıyor.

Parmakları kollarımda, omuzlarımda ve saçlarımda gezinirken, ikimizi de nefes nefese bırakan sıcak, bunaltıcı bir öpücük için beni aşağı çekiyor. Onun tarafından tüketildim.

Sikimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum, ıslaklığında aşağı yukarı kayarak kendimi onun kayganlığıyla kaplıyorum. Sikimin başı klitorisini okşuyor ve altımda kıvranmaya başladığında, hafifçe içine doğru itiyorum. O kadar sıkı ki, içine itmek bile zor, ama lanet olsun, dünyada onun bana sarılmasından daha iyi bir his yok. Çıplak.

"Freya'yı sikeyim." Küfür ediyorum. Yumruklarım altındaki halıyı kavırıyor, hareketlerimi kontrol altında tutmak için avuçluyor. Taşaklarına kadar içine girmek istiyorum ama ona karşı nazik olmalıyım. Uzun zaman olduğunu söylemişti.

Ben tamamen oturana ve o bana uyum sağlayana kadar onun ıslak sıcaklığının içinde kayarken acele etmiyorum. Tırnakları sırtımı çizmeye başlayıp kışıma doğru inerek beni içine ittiğinde, Hollyridge'e adım attığı andan beri onu becermek için can attığım gibi becermek için ihtiyacım olan tek yanıt buydu. Bacaklarını omuzlarıma koyup çekiyorum, sonra öyle bir güçle tekrar içine giriyorum ki çığlık atıp daha fazlası için yalvarıyor.

"Lütfen Finn, Tanrım, bu çok iyi."

Sikeyim.

İtişlerimde sabit bir ritim tutturuyorum, ikimizi de uçurumun kenarına göndermekle tehdit eden bir güçle onun içine vuruyorum. Kulübe, ateşin kısık sesleri ve tenlerimizin mükemmel bir hassasiyetle birbirine çarpma sesi dışında ürkütücü derecede sessiz. Altımda miyavlıyor, adımı inliyor, sikim içinde her dibe vurduğunda ağlıyor. Kırılgan davranılmasını istemediği ve arzumun sıcaklığını kaldırabildiği için minnettarım. Onun için çaresizim ve o da beni çılgına çeviriyor.

Bizi ters çeviriyorum, ben sırtüstü yatıyorum, o da üstümde, bana biniyor. Sikim onun içinde o kadar derine gömülü ki, daha ileri gitmem mümkün değil. Ellerini göğsüme koyuyor ve bizi sınıra yaklaştıran sabit bir ritimle aşağı yukarı zıplamaya başlıyor.

"Yaklaştım," diye pantolonunu indirdi.

Ellerim memelerinin üzerinde, avuçlarımı yumrukluyor, meme uçlarını parmaklarımda yuvarlıyorum. İçine doğru ilerleyene kadar itişlerim onunkilerle buluşuyor. O kadar yakınım ki taşaklarımda sıkışmaya başladığını ve omuriliğimin alt kısmındaki tanıdık karıncalanmayı hissedebiliyorum. Başparmağım klitorisini buluyor ve onu eşiğe getireceğini bildiğim hızlı daireler çizmeye başlıyorum. Saniyeler sonra, birlikte düşüyoruz.

"Finn, geliyorum," diye bağılıyor, onu tamamen ele geçiren bir orgazmla üzerimde titriyor.

İçine doğru itiyorum ve bırakıyorum. Döllerimin onu doldurmasına, kaplamasına, benim olduğunu iddia etmesine izin veriyorum.

Ondan damlıyor ve ikimizi de yapışkan, ıslak bir karmaşa içinde kaplıyor. Bu onun için bir gurur kaynağı.

İçimdeki mağara adamı ve umarım ne kadar bencilce olursa olsun, onu bırakmak istemediğimi biliyordur. Benimle birlikte bu kulübede, özel cennetimizin küçük bir diliminde kalmasını ve bir daha asla gerçek dünyaya dönmemesini istiyorum.

Rekabetin gerçekliği ve hanın mücadeleleri ve ailesiyle yaşadığı sorunlar.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde üzerime yığılıyor, başını boynumun kıvrımına sokuyor ve bana sokuluyor. Kalbinin düzensiz atışını kendi kalbime karşı hissedebiliyorum ve bu anı içime atmak, bu mükemmel baloncuğa kimsenin girmesine izin vermemek istiyorum.

"Gecemin böyle bitmesini beklemiyordum." Uykulu bir şekilde iç çekiyor.

Parmaklarım, tüyleri diken diken olana kadar omurgasında tembelce aşağı yukarı geziniyor. Bu durgun, basit hareket, bu günün asla kaybetmek istemediğim bir başka parçası.

"Ben de öyle. Ama gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum saçlarına doğru.

Karlar erimeye başladıktan sonra ne olursa olsun, kendimi onun kalbinin duvarlarına kalıcı olarak kazıdığımdan ve Finn Mayberry'yi asla unutmadığından emin olmak istiyorum.

Ancak yarın, başka bir gün getirir ve başka bir gün, Hollyridge gibi mükemmel bir kasabada bile daha fazla sorun getirir.

Chapter Nineteen

Freya

Karda kalmak benim yeni favori şeyim. Dünyanın elektriği kesilmiş durumda ve elektrik olmadan yapabileceğimiz tek şey birbirimizin içinde kaybolmak. Son yirmi dört saatte yaşadığım orgazm sayısı için sıfır şikayet.

Masa oyunumuzdan ve ateşin önünde günahkârca güzel bir boğuştan sonra, Finn'in marketten aldığı birkaç yiyecek ve akşam yemeği için yaratıcı olduk, sonra bir tur daha için üst kattaki yatak odasında toplandık. Terlemiş ve doymuş bir halde birbirimize dolanmış olarak uykuya daldık. Dün gece yüzüme kalıcı bir gülümseme yapışmış gibiydi ve onun sıcak kucağında uykuya dalarken bunu söylemedim.

Solgun sabah ışığı odaya süzülüyor ve uyku hala gözlerimin kenarlarını kabartıyor ama bedenim zevk alevleriyle yanıyor.

Finn ellerimi başımın üzerinde şilteye sabitledi ve sırtım kavislendi.

"Mm, uyanmak için en iyi yol bu," diye gürlüyor boynuma karşı, dişleri tenimi okşarken. Şimdiye kadar onun izleriyle kaplanmış olmalıyım - kalçalarımın göğüslerime ve boynuma kadar, onun izleri inkar edilemez bir şekilde beni sahipleniyor. "Şehre ilk geldiğinde karda kalmalıydık ve farklılıklarımızı halletmeliydik."

Boğazımdan bir inilti koparken başımı yastığa yaslıyorum. "Daha az spekülasyon, daha çok..." Dudakları gergin bir meme ucuna yaklaştığında düşünce trenimi kaybediyorum. "Siktir, biraz daha Finn. Lütfen."

Kıkırdaması omurgamdan merkezime doğru sıcak bir karıncalanma dalgası gönderiyor ve sıkışmış bileklerimdeki tutuşu esniyor. "Yine sikime mi ihtiyacın var bebeğim?"

"Evet!"

"Aç küçük şey." Arkasına yaslanıyor, kendini beğenmiş, seksi bir sırıtış ağzını eğiyor. Yatağın başucundaki masaya uzanarak, dün gece yanımda getirdiğim Alpine markalı baston şekerlerin olduğu plastik torbayı karıştırıyor. Bir tanesini açıp ucunu emmek için dudaklarının arasına yerleştirirken gözleri muziplikle dans ediyor. "Aminı sikkememi ne kadar çok istiyorsun, hain?"

Bacaklarımı kalçalarına doladığımda nefesim bir iniltiyle daha kesiliyor ve vücudunu tekrar benimkine doğru çekmeye çalışıyorum. Şeker kamışının etrafında sırıtıyor ve lanet olsun, bu kadar sıcak olmamalı. Bu manzara bacaklarımın arasında zonklayan bir sıcaklığın birikmesine neden oluyor.

"Söyle bana Freya," diye emrediyor klitorisimde muhtaç bir ağrının nabzının atmasına neden olan o derin sesiyle. "Çok kötü. Çok kötü. Hadi Finn." Bacaklarımın arasına yerleşirken rahatlamış bir nefes kaçıyor benden,

Dizlerimi omuzlarına çekebilmek için aşağı kayıyor. Ağzındaki baston şekeri alıyor ve onu arzuladığım yerin birkaç santim ötesine bir öpücük bırakıyor. "Seni tekrar istiyorum."

Çarşafıya yaslanıp bacaklarımı açıyorum, ancak beklemediğim bir hisle dirseklerimin üzerinde sarsılıyorum.

Finn yapışkan şekeri kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve kapüşonlu gözleriyle bakışlarını bana diyor. "Benim için çok ıslaksın."

Dakikalar önce emdiği şeker kamışıyla beni kızdırmasını izlerken dudaklarım aralanıyor. Şekerin kancasını klitorisimin üzerinde işkenceli bir daire çizerek ovalarken dili alt dudağını ısırtıyor.

Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum. "Ah! Siktir, bu his-"

Finn'in dili şekerle aynı yolu izliyor ve ben haykırıyorum.

"Seni bu şeker kamışıyla becermeyi düşünüyorum." Vücudumun uzunluğuna hınzırca bir bakış daha fırlatıyor. "Tatil köyünün logosunu fark etmediğimi sanma."

Bunu yapmak yerine şekeri bir kenara fırlattı. Başını kalçalarımın arasına indiriyor ve dakikalar sonra beni nasıl çılgına çevireceğini bilerek diliyle ve parmaklarıyla sertçe boşalmamı sağlıyor.

"Sana dokunmam gerek," diye itiyorum.

Bir an sonra beni kaldırıyor ve birbirimize dolanıyoruz. Elleri kıcımlı kavrarken avuçlarını omuzlarında gezdiriyorum.

"Buraya gel," diye gürlüyor.

Beni kollarına alıp hiçbir ağırlığım yokmuş gibi duvara taşırken bir çığlık atıyorum.

Dişlerim alt dudağıma batıyor, sırtımı pürüzsüz, serin tahtaya bastırırken titriyorum. "Bana mağara adamı gibi davrandığında çok seksi oluyorsun," diye mırıldanıyorum.

Buna karşılık Finn sırıtıyor, sonra küçük bir ayarlamayla sikişin başını girişime dayıyor ve içime giriyor. Kıcıma masaj yaparken sessiz bir zevk çığlığıyla ağzım açık kalıyor. İlk sert hamleyle birlikte vücudum bir coşku patlamasıyla tutuşuyor.

"Aman Tanrım." Aleti içimi dolduruyor ve çok iyi hissettiriyor. "İhtiyacın olan bu muydu bebeğim?"

"Evet. Her zaman."

Tenlerimizin birbirine çarpma sesleri odayı doldurana kadar hızlanıyor. İçime girerken tırnaklarım sırtına sürtünüyor, beni çığlık attıran mükemmel noktaya vuruyor.

Finn pantolonunu indiriyor ve sırıtıyor, beni duvara yaslayıp sikerken kasları esniyor. "Benim için çığlık atar mısın?"

Her kelime sikişin keskin bir hamlesiyle noktalanıyor. Daha da yaklaşıyor, sert göğsü çakıllı meme uçlarımla alay ediyor. Beni zevkle elektriklendiren bir noktaya çarptığında çığlıklarım daha yüksek bir perdeye ulaşıyor. Parmakları kıcıma giriyor ve kalçalarını şaklatıyor.

"Seni dinlemek istiyorum Freya," diye emrediyor.

Başımı geriye atıyorum, sesim çılgılımla birlikte çatlıyor. "Finn!"

"İşte bu, bebeğim. Tanrım, daracık amcığınla sikimi sıkarken harika hissediyorsun." Dudakları boynumu buluyor, ısıyor ve emiyor. Beni işaretlemeye kafayı takmış durumda ve ben buna bayılıyorum. "Sanki benim için yapılmış gibi."

Parmaklarımı ensesindeki gür saçlara gömüyorum ve bana bir öpücük daha vermesi için onu cesaretlendiriyorum. "Yaklaştım."

Finn dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalıyor. Her şey çok fazla geliyor ve orgazm bedenimi sararken ona sıkıca sarılıyorum. İnemelerimi yutuyor, aşırı duyarlılığa kapılmamı engellemek için hızını yavaşlatıyor.

"Nefesini tut güzelim," diyor nazikçe. "Henüz işimiz bitmedi."

Ben böylesine akıllara durgunluk veren bir orgazmdan dolayı titreyip inerken, o beni tutuyor, uzun dakikalar boyunca öpüyor ve kalçalarının her şehvetli dönüşüyle orgazmımın hislerini devam ettiriyor.

Elleri kızarmış tenimin üzerinde yumuşak okşama hareketleriyle gezinirken, ruh hali vahşi bir terk edilmişlikten daha samimi bir şeye dönüşüyor. Viski rengi gözleri bağıllıkla ve adını koymaktan korktuğum, kovalamaktan çekindiğim başka bir şeyle dolu. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı ve bu boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor. Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve beni bir öpücük daha için kendine çekiyor.

Finn zihnime uyum sağlamış gibi bedenimi okuyor, ihtiyaçlarımı ben daha farkına varmadan nasıl karşılayacağını biliyor. Güçlü kollarında kendimi güvende ve sevilmiş hissediyorum, ağzıyla bir tanrıça gibi tapıyorum ve beni yakın tutarken kalp atışlarım onunla senkronize oluyor. Bana hayatın ve içindeki insanların tadına varmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlattı, sadece işimi yapmakla yetinmemem gerektiğini. Onun için neyin önemli olduğunu görmeme izin verdi ve bu bende de aynısını yapma, ona gerçekten neyi önemseydiğimi gösterme isteği uyandırdı.

En sevdiğim filmlerin bahsettiği duygu bu. Birbirimize uyuyoruz.

Titrek bir nefes alıyorum.

Benim için ne kadar önemli olduğunun farkına varmak gözlerimin dolmasına neden oluyor ve yüzümü omzuna gömüyorum, o beni daha sıkı sıkına kadar titriyorum.

Sanırım yıllardır aradığım şey buydu. Beni güldüren, bana meydan okuyan ve dünyasına girmeme izin veren bir insan. Kalbi evim gibi hissettiren, her zaman arzuladığım türden bir sevgi yayan biri.

Finn ile artık kendimi çok yalnız ve yersiz hissetmiyorum. Görülmek ya da saygı duyulmak için mümkün olduğunca gürültücü olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Onun kucağında, bedenlerimiz birleştiğinde ve nefeslerimiz öpücükler arasında birbirine karıştığında, sevildiğimi hissediyorum.

"Freya," diye mırıldanıyor Finn, dudakları dudaklarıma değiyor.

Başka bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum kalın bir sesle, parmak uçlarımla çenesinde geziniyorum.

Ben de hissediyorum.

Kalçalarımı sallayıp kollarımı bir kez daha Finn'in omuzlarına doladığımda, kıcımlı kavlıyor ve bizi yatağa geri götürüyor, kenarda oturuyor, böylece ona biniyorum. Kalçalarımı tutarak ritmimi kontrol ediyor ve ona binmem için beni yönlendiriyor. Başımı omzuna yaslayıp boynuna doğru nefes alıyorum.

Artık çılgınca serbest kalmanın peşinde koşmuyoruz, bedenlerimizin birbirine bağlı olduğu, sıcak tenlerimizin birbirine kaydığı hissini tadını çıkarıyoruz. Sanki sonsuza kadar böyle kalabilirmişiz ve bu doğru olurmuş gibi geliyor.

"Burada kalmak istiyorum, aynen böyle." Başımı kaldırdığımda yüzümü kucaklıyor.

Dudaklarımız buluşuyor ve öpüşmemize ara vermeden bizi yuvarlayarak çarşaflara geri dönüyor.

Bacağını kalçasının üzerine koyuyor ve beni mahvedecek noktaya vurarak derine doğru itiyor. Aradaki farkı anlayamayana kadar inlemelerim onunkilere dönüşüyor. Bacaklarımı etrafına doluyorum ve klitorisimi ovma için başparmağını bırakıyor.

"Finn," diye mırıldandım. "Tam orada."

Bir kez daha çok fazla geliyor ve zevk içinden dalgalanırken yumuşak bir küfür ediyorum.

Finn son bir iniltiyle alnını alnıma bastırıyor, siki içime gömülüyor. Boşalırken vücudumun derinliklerindeki zonklamayı hissedebiliyorum.

İkimiz de anı bozacak bir şey söylemiyoruz. Tüm konuşmayı bedenlerimiz yaptıktan sonra buna gerek yoktu.

Finn'in nemli, kıvrık saçlarını alnından geriye doğru itiyorum ve ona gülümsüyorum. Gözleri şefkatli bir mutlulukla parlıyor ve vücuduyla beni ezmek için bizi yan çeviriyor. Beni kendine doğru çekerek vücuduna yaslıyor ve alnımdan öpüyor.

Başımı göğsüne yaslayarak kalp atışlarının sabit sesini dinliyorum ve Hollyridge kalacağım yer olmasa bile Finn Mayberry'nin her zaman kalbimin yaşadığı yer olacağını biliyorum.

* * *

Kar henüz dinmedi. Kuşluk vakti aşağı indiğimizde, fırtına etrafımızdaki manzarayı delicesine kalın beyaz kar örtülerine dönüştürmüştü. Kış harikalar diyarı bunu anlatmaya yetmez.

İçimden dışarı koşup kar meleği yapmak için tekrar içine düşmek geliyor.

"Sence şimdiye kadar kaç santim düşmüştür?" Finn'in flanel gömleğini vücuduma daha sıkı sararak soruyorum. Kolları çok uzun, bu yüzden birkaç kez manşetlemek zorunda kalıyorum ve etek ucu dizimin üstüne denk geliyor. Dün ateşin yanında kuruttuğum ren geyiği desenli çoraplarım dışında üzerimdeki tek giysi bu. "Bu çılgınlık. Ve hala yağıyor!"

"Kulübenin dışındaki çit direklerinin tepelerini görebiliyor musun?" Finn kapüşonu ve eşofmanlarıyla şöminenin yanında diz çökmüş, evi ısıtmak için ateşe taze odunlar atıyor.

Gözlerimi kısarak pencereden bakıyorum. "Zar zor."

"Muhtemelen bir metreye yakındır. Çocukluğumdan beri böyle bir kar fırtınası yaşamamıştık." Ayağa kalkıyor ve arkamda durup beni kucaklıyor. "Yakındaki bir göl yeterince hızlı dondu ve içinde sıkışmış balıkları görebiliyordum." Göğsü sırtımda titriyor, bu anıyı hatırladıkça keyifle titriyor. "Riley ağladı."

Sert, alaycı arkadaşımın balık yüzünden üzgün olduğunu düşünmek komik. Başımı arkaya eğip ona baş aşağı bakıyorum. "Nasıl olur?"

"Öleceklerini düşündü ama buzlar çözüldüğünde iyiydiler. Bazı balıklar kış boyunca buzlu dondurma olmaya alışkındır."

İçimden hafif bir kakhaha yükseliyor. "Daha ne kadar kar yağacak?"

"Bakalım öğrenebilecek miyiz?" Sehpadan telefonunu almak için beni bırakıyor. "Görünüşe göre servisim var. En azından şimdilik. Radar en azından bir gün daha gösteriyor. Büyükanemi ve büyükbabamı arayıp iyi olduğumuzu haber vereceğim. Bakalım telefonun çekiyor mu?"

Finn telefon etmek için mutfığa girdiğinde telefonumda bir sürü cevapsız mesaj buluyorum. Önce Riley'ye hızlıca bir mesaj atıp en önemlilerini bulmak için göz gezdiriyorum. Telefon onun cevabıyla titriyor.

Riley: İyi olmana sevindim! Alpine'de hâlâ elektrik var. West'in söylediğine göre yollar hala oldukça kötü, bu yüzden yerinizden ayrılmayın.

"Büyükbabam yolların berbat olduğunu söylüyor," diyor Finn, oturma odasına dönerken. Telefonumu kaldırıyorum. "Riley de az önce bana öyle söyledi."

"Sanırım onlar gidene kadar burada mahsur kaldık."

Memnun bir iç çekişle kanepeye çöküyor. Bana bakarken ağzının köşesi kalkıyor ve kalçasını sıvazlıyor. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum ama telefonumu bir kenara bırakıp kucağına tırmanırken gülümsememi engelleyemiyorum.

"Ne yazık," diye mırıldanıyorum, ellerimi koltuğun arkasına dayayıp dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Zamanı nasıl geçireceğiz?"

Finn'in elleri kalçalarımı buluyor, üzerimdeki tişörtün altından geçerek çıplak tenimi okşuyor. "Eminim bir şeyler düşünüyoruz." Arka tarafıma hafif bir şaplak atıyor. "Mesela Scrabble'ı yeniden oynayalım da kıcıını tekrar tekmeleyeyim."

Omzuna yığılıp kalıyorum, donuk mizahına kıkırdıyorum. Çıplak kıcıımı avuçlayıp yarı sertleşmiş aletini dalgınca bana sürttüğünde kıkırdaması göğsünde gümbürdüyor. Nefesimi toparladıktan sonra doğruluyorum ve hızlı bir öpücük çalıyorum. Öpücüğü kestiğimde elini boynumun arkasında birleştiriyor ve beni bir kez daha öpmek için geri çekiyor.

"Sana karşı koymak imkânsız," diyor dudaklarıma karşı. "Özellikle de benim gömleğimi giydiğinde."

Hipnotik çekiminden kaçarak, "Tekrar kesilme ihtimaline karşı hizmet varken e-postalarımı kontrol etmek istiyorum," diyorum. "Çabuk olacağım."

Finn başını kanepenin arkasına yaslıyor, nefesinin altında bir protesto mırıldanıyor. Telefonumu elime aldığımda beni geri çekerek kucağına sokulmamı sağlıyor. Çalışırken onunla kanepede kucaklaşmak çok rahat, arka planda çıtırdayan ateşin sesi ve onun yokluğunda göğsümde parlayan mutluluk korunu alevlendiren okşamaları.

"Insta için bir fotoğraf çekmeliyiz." Kucağında dönüyorum. "İnsanlar evde mahsur kalmış ve kar fırtınasında canları sıkılıyor, bu yüzden başka bir yerde olmayı ne kadar istediklerini düşünmelerini sağlayacağız."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Başka bir yerde mi?"

Dirseğimle göğüs kafesini dürtüyorum. "Evet, Mayberry Inn gibi bir yer. Ya da Alpine. Harika bir pazarlama taktiği. Hadi yapalım."

Başını düşünceli bir şekilde yana eğiyor, parmakları tenimde tembel daireler çiziyor. "Peki, tamam."

Gülümsemem genişliyor ve birkaç fotoğraf çekmek için telefonumu kaldırarak ona sokuluyorum. İlkinde kameraya bakıyoruz ve Finn'in boş ifadesine neredeyse güleceğim. Yüzümü ona dönüp gözlerini yakaladığımda, hala selfie çekiyordu, bakışlarında bir sıcaklık beliriyor. Sonunda şefkatli bir öpücükle bir araya geliyoruz, parmakları çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırıyor.

"İşte. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Alay ediyorum. "Bir bakayım."

Ona kamera rulomu gösteriyorum, öpüştüğümüz ve birbirimize baktığımız fotoğrafları karıştırıyorum. Yüz ifadesindeki değişim midemde bir kıpırtıya neden oluyor.

"Bunu sevdim," diyor öpüşmeden hemen sonra burunlarımız birbirine çarparken durduğumda.

"Ben de. Tamam, gönderelim."

Fotoğrafımın *altına karda kalmak bu adamla o kadar da kötü değil diye yazıyorum. İkimiz de sizi yakında #mayberryinn ve #thealpinehollyridge'de görmeyi umuyoruz, böylece bu kış büyüülü bir konaklama için güzel kasabamızın size sunabileceği her şeyi gösterebiliriz.*

Fotoğrafları telefonunda paylaşıp yeni hesabından beni nasıl etiketleyeceğini gösterdiğimde, gelen yorum seline ve yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum. Paylaşımına gelen diğer yorumların hepsi birlikte olduğumuz için çıldıran ve Twitter'da aynı hashtag'i kullandığımızı söyleyen yorumlardan oluşuyor. Birkaç yorum Finn'in tişörtünü giyip giymediğini soruyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Finn bana gönderisine yapılan yorumlardan birini gösteriyor.

"Jingle Wars hayranları. Bizi gönderiyorlar." İçimden eğlenen bir ses çıkıyor. "Sanırım bizim göremediğimizi onlar bizden çok önce görmüşler."

Finn başını sallıyor ve telefonunu kanepeye fırlatıyor. "İnan bana, gördüm. Sadece harekete geçmedim." Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu, etrafında olduğum her saniye seni istemediğim anlamına gelmiyor." Boynumdan aşağı bir öpücük yolu izlerken mırıldanıyorum. "Artık tamamen benimsin ve hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

"Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." İfademin doğruluğu kalbimde yankılanıyor.

E-postalarımı okumayı bitirdiğim birkaç dakikalık sessizlikten sonra Finn sessizliği bozuyor. "Burayı satın almak istediğini söylemiştin?"

Odanın etrafına bir göz atıyorum ve kendi kişisel dokunuşlarımla nasıl dekore edeceğimi hayal ediyorum. Kendimi burada, hafta sonlarımı Finn'in kollarına sarılarak ve maratonda en sevdiğim tatil filmlerini izleyerek, kenarından ekstra marshmallow dökülen lüks bir sıcak kakaonun tadını çıkarırken hayal etmek çok kolay. Kafamda, Noel takıntıyla ve kakaomu marshmallow ağırlıklı sevmemle dalga geçiyor ama aynı pazen pijama pantolonları ve Noel Baba şapkaları giyiyoruz.

Mükemmel.

"Evet," diyorum usulca. "Bayıldım. Ve zaten içinde anılarımız var."

Kıkırdıyor, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bir kulübeyi neden bu kadar çok istiyorsun? İsteddiğini hayal ettiğim şey bu değil."

Telefonumu yere bırakıp parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Rahat ve konforlu bir ev düşündüğümde aklıma gelen hep bu olmuştur. Biriyle şömine başında kıvrılabileceğim bir yer." Dün geceyi hatırlayınca ağzımın kenarları kalkıyor. "Geri döndüğünde sana sarılıyormuş gibi hissettiren ev gibi bir şey."

Finn açıklamam karşısında mırıldanıyor ve parmaklarımızı birbirine doladığında endişeli el hareketlerimi durduruyor. Parmak eklemlerimi ağzına götürüyor ve üzerlerine bir öpücük konduruyor. Onun rahatlığı daha fazla açılmak istememe neden oluyor.

"Sana ailemden biraz bahsetmiştim." Başını sallıyor ve boğazımı tıkayan gerginliği gidermek için sakın bir nefes alıyorum. "En kötüsü tatil zamanlarıydı. Her zaman yalnızdım."

Finn kaşlarını çatıyor, beni kendine yaklaştırıyor ve ben konuşurken saçlarımı okşuyor.

"İki erkek kardeşim var, biliyor musun? Annemle babam boşandıktan sonra annemin yanına taşındılar. Annem New York'ta, babamdan olabildiğince uzakta yaşamaya karar verdi. Onlar gidip kendi ailelerini kurarken ben geride kaldım."

Kucaklaması etrafımda sıkılaşıyor. "Freya..."

"Sorun değil. Babamla aramız her zaman... Çok sevecen bir adam değildir." Ovuyorum

Yüzümü Finn'in kazağına yaslıyor, ne zaman bu konudan bahsetsem kirpiklerimde biriken ıslaklığı görmezden geliyorum. "Her neyse, Noel filmlerini buldum. Onlara gerçekten aşık oldum çünkü bazı zor zamanlarımda bana yardımcı oldular."

Başımın üstünü öpüyor ve beni bombardımana tutan duygular geçiyor.

"Dinlediğiniz için teşekkürler." Kucağında kayıyorum ve dudaklarımı sıcak ve hafif baharat kokan boynuna bastırıyorum. "Hollyridge'e geldiğimden beri bir kez bile böyle hissetmedim. Bu kasaba sihirli. Herkes çok harika."

Finn bana daha sıkı sarılıyor, kalbimin tellerini koparıyor. "Buraya gelmene sevindim," diyor.

"Kar yağdığında aç kalmamak için Funyuns yemeye zorlandığımdan şikayet ettiğimde bile mi?"

Başını sallayarak derin bir kahkaha atıyor. "Özellikle o zaman."

Uzanmak için kanepeye kayıyoruz, bacaklarımız birbirine dolanıyor. Ateşin sıcaklığı beni uyuşturuyor ve başımı onun göğsüne yaslıyorum.

Bu ev balonumuz mükemmel. Keşke hiç ayrılmak zorunda kalmasaydık. Finn'le sonsuza dek birlikte olmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Chapter Twenty

Finn

Bu sabah uyandıgımda güneş ışığı şeffaf, açık renk perdelerin arasından kulübenin içine süzülüyordu. Işıklar doğrudan Freya'nın kışının bronz, gergin teni üzerinde parlıyor. Bu sabah gördüğüm ilk şey buydu ve keşke her sabah bu manzarayla uyanabilseydim.

Yatak odasındaki şöminede yaktığım ateş gecenin bir vakti söndü ve geriye bir yığın siyah kül ve birkaç parlayan közden başka bir şey kalmadı. Kulübede bir soğukluk var ama güneş ışığı vücutlarımızın birbirine dolanmasıyla birleşerek ikimizi de sıcak tuttu. Fırtına geçti ve şimdi gerçekliğe geri döndük.

Freya'nın omzundan sırtına doğru hafif öpücükler konduruyorum, ta ki kışına ulaşp bir ısırık alana kadar. Uykulu bir şekilde inliyor, kollarını uzatıyor.

"Günaydın güzelim." Tenine karşı fısıldıyorum.

"Mmm günaydın."

"Her ne kadar nefret etsem de, oraya gidip arabanızı kurtarmaya çalışmam gerekiyor. Görünüşe göre fırtına geçti ve karın bir kısmı erimeye başladı. Bugün tekrar yola çıkmamız mümkün olabilir."

İtiraz ederek inliyor. "Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik."

Sırıtıyorum. "O zaman hayatının geri kalanında Viennas yemek zorunda kalırsın ve hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Önümde çırılçıplak uzanmış çok güzel görünüyor. Vücudu benim gibi erkeklerin rüyalarında gördükleri gibi. Dudaklarımın, dilimin ve sikimin dikkatini çekmek için yalvaran kıvrımlar ve eğimler.

"Bu kadar dramatik olma, Vienna's'la hayatta kalabilirim ve..." Kıkırdayarak devam ediyor. "Bekle, bu bir sik şakası mıydı, Freya Anderson?" Ben soruyorum.

Sırıltışı geniş ve alaycı ve ona biraz daha aşık olmazsam lanet olsun. Sadece o benim aletim ve bir kutu Viyana sosisi hakkında şaka yapabilirdi.

Omzuna son bir öpücük bırakıyorum ve dağılan eşofmanlarımı toplayıp hızla üzerime geçiriyorum. Bir ay daha burada rahatsız edilmeden kalmayı tercih etsem bile, otele dönüp her şeyi kontrol etmem gerekiyor. Gerçek hayat, anın kıymetini bilmeniz gerektiğinde durmuyor, aksine o anlar durup onları yakalamanıza fırsat vermeden hızla geçip gidiyor.

"Birazdan dönerim, arabayı kontrol etmeye gidiyorum."

Onu yatakta çırılçıplak bırakıyorum ve soğuk kış havasına çıkmak için montumu giyiyorum. Lanet olsun, burası çok soğuk. Güneş vursa bile insanı iliklerine kadar dondurmaya yetiyor. Kamyonetime doğru yürüyorum ve garaj yolunu kaplayan büyük ağacın altına park ettiğim için lastiklerin karda çok derin olmadığını görüyorum. Dört tekerlekten çekiş beni yeni sürülmüş yola kolayca çıkarabilir. İçeri girdikten sonra, kaloriferi sonuna kadar açıyorum ve arabayı sürüyorum, sorunsuz bir şekilde çekebildiğimde şaşıyorum.

Küçük zaferler.

Dün gece Freya'yı ve Mercedes'ini bulduğum yoldan ilerliyorum, Mercedes şimdi tamamen karla kaplı ama dünkü çamurlu karda olduğundan çok daha az saplanmış görünüyor. Kamyonetimi parka çekerek, dışarı çıkmayı umuyorum ve sürekli gaz vererek lastikleriyle kazdığı çukurdan çıkarmaya çalışıyorum. Şu kıza bak. Böyle havalarda ne yapması gerektiğini öğretecek birine ihtiyacı var.

Freya'ya bakacak kişi ben olabilirim.

On dakikadan kısa bir süre sonra, arabasını sıkıştığı yerden kurtardım ve karların bir kısmını küreyerek kasabaya geri dönebileceği hale getirdim. Kulübeye geri döndüğümde, ben ayrılmadan önce yaktığım ateşin yanında, yataktaki battaniyeye sarınmıştı. Hiç hoşuma gitmese de giyinmiş, eve dönmeye hazırlanıyor ve midemde bir düğüm oluşuyor.

İçinde bulunduğumuz durumun gerçekliğinin Freya ve benim daha yeni başladığımız şeye ne yapacağından endişeleniyorum. "Hey, arabayı çözdüm. Gitmeye hazır." Yanına oturmadan önce anahtarları teslim ediyorum.

Ellerim soğuktan tamamen uyuşmuş durumda, bu yüzden onları birbirine sürtüyorum ve çözümleri için ateşin önüne koyuyorum. Freya başını omzuma yaslayıp iç geçiriyor. Ateş önümüzde cızırdıyor ve ben alevlerin birbirlerini yalayıp dans etmelerini izliyorum.

"Geri dönmeliyiz bebeğim," diyorum ona usulca ve koluma yaslanarak başını salladığını hissediyorum. Ayağa kalkarak ona yerdeki yerinden kalkması için yardım ediyorum ve her şeyi kapıdan girdiğimiz andaki gibi bırakmaya dikkat ederek ateşi söndürüyorum.

"Emlakçıyla buluşup kulübe için imza atacak mısın?" Ona sordum. "Sanırım öyle.

Mükemmel bir yer. Bir teklifte bulunacağım."

"Ben beğendim. Sana uyuyor ve ne kasabadan ne de benden çok uzakta." Sinsice sırıttım.

El ele kamyonete doğru yürüyoruz ve ben onun için kapıyı açıp koltuğa oturmasını sağlıyorum. Bir metre boyunda, minicik bir peri gibi.

Arabasına kadar rahat ve sessiz bir yolculuk yaptık. Havada ne olduğunu anlayamadığım bir şey olmasına rağmen. İkimizin de olanlardan pişmanlık duymadığını biliyorum, sadece ikimiz de elimizden alınmadan önce elimizdekine tutunmaya kararlıyız. Hayatın, geldiğini gördüğünüzde bile size bunu yapmanın bir yolu vardır.

Freya'nın da benim de halletmemiz gereken o kadar çok sorunumuz var ki, bunun işe yaradığını hayal etmek zor

ama Freya'ya baktığımda, onunla ilgili hiçbir şey ya da ona karşı hissettiklerim sıradan değil. Her şey ama. Bunu hiç beklemiyordum, ama lanet olsun, burada kalacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Arabasının yanında dururken, arabası ısınırken, isteksizce vedalaşıyoruz. Ellerimi yüzüne koyuyorum, güzelliğini çerçeveleyerek soğuk yanaklarını, gür dudaklarını, alnını öpebileceğim kadar yaklaşıtıyorum. Sanki bir daha ne zaman böyle bir an yaşayacağımızı bilmiyormuşum gibi ona düzgün bir şekilde veda etmek için acele etmiyorum.

"Sonra görüşürüz komşu." "Dün gece ve her şey için teşekkür ederim." diyerek bana göz kırptıyor. Arabasına dönüyor, içine biniyor ve yola çıkıyor.

Öylece gitti.

* * *

Sonunda hana geri döndüğümde, büyükbabam ön tarafta yürüyüş yolundaki karları kürüyordu.

"Büyükbaba, ne yapıyorsun?" Küreği onun buz gibi elinden alarak soruyorum. "Dışarısı buz gibi. Burada, içeride dinleniyor olmalısın."

"Ah oğlum, sus, ben bunu senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum," diye homurdanıyor.

"Evet, ben de seni uzun süre yanımda tutmaya çalışıyorum, o yüzden devam et, bu işi halledeceğim," diyorum ona kar küremeye başlarken.

"Büyükannem yan komşun olan o güzel küçük şeyle karda mahsur kaldığını söyledi." Sırıttıyor. "Öyle mi?"

"Büyükannem yalan söylemiyorsa, evet, öyle oldu. Eve dönerken onu Canyon Yolu'nda yolun kenarında gördüm, kara saplanmıştı. Çok sert yağıyordu, donarak ölmeden önce saklanmamız gerektiğini biliyordum. İyi ki satılık bir kulübeye bakmaya gidiyordu, yoksa donardık."

"Mhmmmmmm," diyor büyükbaba, kelimeyi uzatarak.

"Büyükbaba, söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordum. Küreğe yaslanıp cevabını bekliyorum, o da gülüyor.

"Bir şey demiyorum Finn, sadece o kızı kendinden uzaklaştırmak için çok fazla şey yaptın ve şimdi bu hatadan ders alıyor gibisin."

Söyledikleri üzerinde düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim.

Freya'yı uzaklaştırmak için çok zaman harcadım, ona bir şans vermedim ve bu benim için adil değil. Eminim Inn'imizi bizi bilerek baltalamak için seçmemiştir. Saf bir kalbi var ve bunu şimdi görüyorum. Büyükannem ve büyükbabamla nasıl olduğunu gördüm ve onları incitecek hiçbir şey yapmaz. Bunu asla hak etmeyen birinden nefret ederek bu kadar zaman harcadığım için aptalın tekiyim.

"Belki de öyledir," diye homurdandım, yanıldığımı yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildim.

"Böyle bir aşk mı Finn? Sadece bir kez karşına çıkar. Kalbini çok iyi ve sıkı bir şekilde kafese koyduğunda onu çalanlar ve sen onun geldiğini bile göremezsin. Gecenin içindeki bir hırsız gibi," diyor büyükbaba.

"Tanrım büyükbaba, biraz erken değil mi?" Ona bıkkınlıkla söyledim.

"Ne gördüğümü biliyorum evlat. Ben yaşlıyım. Yüzeyin altında yatan şeyleri gören gözlerim var. Ve bu sadece gördüklerimle ilgili değil, hissettiklerimle de ilgili."

"Madem öyle diyorsun. Onu seviyorum büyükbaba, ama hayat. Karmaşık ve dünyalarımız birbirine uymuyor. Birlikte olabilmek için her gün kavga etmemiz gerekirdi. Ama bana hissettirdikleri, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

geliyor," diyorum ona, söylemesi zor olsa da dürüstçe. "O

zaman Finn için savaşmaya değer."

Belki de haklıdır. Belki de büyükbabam aşk söz konusu olduğunda neden bahsettiğini çok iyi biliyordur.

Ne de olsa büyükannesi var.

Chapter Twenty-One

Finn

"Finn! Finn!" Uzaklardan gelen bir ses beni uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi açıp az önce gördüğüm lezzetli rüyayı sonlandırmak istemiyorum.

"Uyan Finn!" Büyükannemin sesi uykunun puslu sisini yarıp geçiyor ve yatakta aniden doğrulmama neden oluyor. Uykunun neden olduğu sisin dağılması ve kendime gelmem birkaç saniye alıyor.

Odam koridordan gelen ışık dışında karanlık, büyükannem başımda durmuş beni sarsıyor. Gözleri yaşlarla dolu ve dehşete düşmüş görünüyor. Bu beni uyandırıyor ve panik başlıyor.

"Büyükanne? Neler oluyor?" Yorganı üzerimden atıyorum ve ayaklarımı yataktan dışarı sallayarak onun önünde duruyorum.

Alt dudağı titreyerek, "Finn, büyükbabam. Tuvalete gitmek için ayağa kalktığı anda yere yığıldı..." Hıçkırırken sesi kesiliyor. "Ambulans, geldiler."

Kalbim sıkışıyor, içim daralıyor ve dünyanın altımdan kayıp gittiğini hissediyorum.

Büyükannemi yatağımda oturur vaziyette bırakıp, sedyedeki büyükbabamın başında duran ve göğsüne kablolar bağlayan iki sağlık görevlisinin olduğu odaya koşuyorum. Şu anda çok zayıf ve küçük görünüyor ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Ciğerlerimden nefesimi çalıyor. Korkudan bir an donup kalıyorum ve panik bir mengene gibi içimi sarıyor.

"Büyükbaba," diyorum ona, şu anda beni duyup duymadığından bile emin değilim. Ama söylemek zorundayım. Onun yanından ayrılmayacağımı bilmesini sağlamalıyım. "Ben buradayım, her şey yoluna girecek. Ben burada olacağım."

"Gitmemiz gerekiyor, biriniz onunla birlikte hastaneye gidebilir."

Başımı salladım ve büyükannemin hâlâ yatağında oturduğu, gözyaşlarının yanaklarını ıslattığı ve kalbini tuttuğu odama geri döndüm.

"Ben... Onu kaybedersem ne yaparım bilmiyorum Finn." Onu kollarıma aldığımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Hıçkırıklarıyla tüm vücudu titriyor ve ben de son birkaç ayda pek çok kez olduğu gibi çaresiz hissediyorum. Tüm kalbimle istesem bile bunu düzeltemem. Dedemi kurtarmak doktorlara kalmış.

* * *

"Bayan Mayberry? Finn?" Gri saçlı doktor Dr. Foster bekleme odasının kapısından içeri girerek Grams ve beni selamladı. Elimi sıktı ve Grams'in koluna hafifçe dokundu.

"O nasıl, doktor?" Ben soruyorum.

"Evlat, durumu pek iyi değil. Kalbi zayıf ve bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bu yüzden doktoru ağırdan almasını ve aşırıya kaçmamasını söyledi. Hâlâ bazı testler yapıyoruz ama kalp krizi geçirdi. Bay Mayberry'nin buradan olabildiğince sağlıklı çıkması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Tahmin ettiğim gibi, bu testlerle tıkanıklığın ne kadar kötü olduğunu belirleyebileceğiz. En iyi ihtimalle ona çeşitli ilaçlar vereceğiz, diyetini değiştireceğiz ve umarım tamamen iyileşecek. En kötü ihtimalle açık kalp ameliyatı olması gerekecek."

Grams sert bir şekilde nefes alıyor ve ben onu kendime doğru çekerken göğsüme doğru ağlamaya başlıyor. "Sorun yok büyükanne, o iyi olacak."

Dr. Foster sempatik bir şekilde gülümser, "O en iyi ellerde Bayan Mayberry, sizi temin ederim. Testler sonuçlandığında daha fazla bilgi sahibi olacağız. Şimdilik ikiniz de onunla oturabilirsiniz ama lütfen dinlenmesine izin verin. Vücudunun iyileşmesi ve yapması gerekeni yapması için zamana ihtiyacı var. Herhangi bir sorunuz olursa, önümüzdeki birkaç saat içinde tekrar buralarda olacağım. Endişelenmemeye çalışın."

Doğru. Sanki bunu yapmak kolaymış gibi.

"Teşekkür ederim."

Bir kez daha tokalaşması için elimi uzatıyorum ve görüldüğü kadar çabuk gidiyor. Büyükannem, büyükbabamla oturmak için beni bekleme odasında bırakıyor. Freya'yı arayıp ona neler olduğunu anlatmalıyım. Kot pantolonumdan telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum.

Birkaç kısa çalmadan sonra cevap veriyor,

"Alo?" "Hey, Prenses."

"Erken kalkmışsın. Sesin tuhaf geliyor. İyi misin?"

"Hastanedeyim."

"Ne oldu? Ne oldu? Büyükannem mi?" Hızlıca o kadar çok soru soruyor ki, sorusu bittiğinde keskin bir nefes alıyor.

"Büyükbabam kalp krizi geçirdi Freya. O... Durumu pek iyi değil," diye fısıldıyorum telefona. Kararlılığımın sert dış yüzeyi her an ayaklarımın altında parçalanmakla tehdit ediyor.

"Yola çıkıyorum. En kısa zamanda orada olacağım," diyor.

"Tamam, lütfen dikkatli olun. Oda numarası üç elli altı."

Hızlıca vedalaşıyoruz ve Freya gelene kadar büyükannemle oturmak üzere büyükbabamın odasına gidiyorum. Şu anda hissettiğim pek çok duygu var ama büyükbabamı kaybetme korkum hepsinin önüne geçiyor. Beş yaşımdan beri sahip olduğum tek baba o.

Kapı hafifçe vurulduğunda ve saniyeler sonra Freya görüldüğünde gözyaşlarımı tutuyorum. Üzerinde uyumsuz kıyafetler vardı ve saçları kafasının tepesinde toplanmıştı.

Makyajımı yaptım. Bana doğru koşuyor ve ben de onu en sıkı şekilde kucaklıyorum. Bunu atlatabilmem için onun sıcaklığını ve iyiliğini hissetmem gerekiyor. Şimdiye kadar Freya'nın yanımda olmasına ne kadar alıştığımı hiç fark etmemiştim. Kendini ailemin içine ne kadar derin bir şekilde örmüştü. Kendini kalplerimize dokumuştü.

"Oh, Freya, bizim ve büyükbabam için burada olduğun için çok teşekkür ederim." Büyükanne onu kucağına çeker. Büyükanne geri çekilip ona bakmadan önce birkaç dakika birbirlerine sarılırlar. "Sen ailemiz için bir lütuftun tatlı kızım, umarım bunu biliyorsundur."

Başını sallarken gözleri doluyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok büyükanne."

Büyükbabama bağlı makinelerin sabit ritmi etrafımızı sararken, sonraki birkaç dakikayı birlikte rahat bir sessizlik içinde geçiriyoruz. Huzurlu görünüyor ve tek umudum acı hissetmemesi ve yakında bizimle birlikte uyanık olması. Ona söyleyecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum. Onu sevdiğimi ve ona minnettar olduğumu. Benim için yaptığı her şey, feda ettiği her şey için ona teşekkür etmeliyim. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Büyükbabamın uyanmasına ve önümüzdeki yirmi yıl boyunca bizimle olmasına ihtiyacım var, böylece onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarabilirim. Bundan sonra bir daha asla zamanı hafife almayacağım.

"Büyükanne, Freya ile dışarı çıkıp birkaç dakika konuşacağım. Sana otomattan bir fincan kahve getirmemi ister misin?" Ona sessizce sordum.

"Bu çok hoş olurdu, teşekkür ederim sevgili oğlum."

Odadan çıkıp aydınlık, floresan ışıklı koridora giriyoruz. Sabahın çok erken saatleri olduğu için ortalık sakin. Koridorda sadece birkaç hemşire ve teknisyen ile ailelerini ziyaret eden birkaç müşteri var. Burası yoğun bakım ünitesi, bu nedenle odada aynı anda sadece üç kişi olabiliyor.

"Finn... Çok üzgünüm. Büyükbabamın iyi olacağını biliyorum, olmak zorunda." Gözyaşları dökülmeye başladığında sesi kırılır. "Bunu içimde tutmaya çalışıyordum, ağlayarak büyükannem için işleri daha da kötüleştirmek istemedim ama onun için çok endişeleniyorum."

Onu kollarıma çekiyorum ve gömleğime sessizce hıçkırırken kollarımı sıkıca sarıyorum. Kendi gözyaşlarımdan gözlerime dolduğunu hissediyorum ama kızım ve büyükannem için güçlü olmak zorundayım. Bana en çok ihtiyaç duydukları anda yıkılan ben olamam.

Freya gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyor, burnunu çekiyor ama dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Ben hana gideceğim ve orada her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Bell ve Saint'in

iyi. Sorun olur mu? Büyükannemin hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum."

Bu kız.

"Bu harika olurdu. Sana minnettarım bebeğim. Büyükannemi burada tek başına bırakmak istemiyorum ama kontrol etmezsem her şeyin boka saracağından endişeleniyorum."

"Bundan şüpheliyim. Handaki herkes işinde çok iyidir. Ben gidip yardıma ihtiyacı olan var mı diye bir bakayım."

"Teşekkür ederim. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum Prenses." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. O da uzanıp yüzümü okşuyor. "Bunun için endişelenme."

Beni koridorda bırakıp koridorun sonundaki çift kapıdan kaybolmadan önce ona tatlı, yumuşak bir öpücük veriyorum. Önümüzdeki birkaç gün zor geçecek. Büyükbabamın kalbindeki hasarın ne kadar büyük olduğunu öğreneceğiz.

Odasına geri döndüğümde büyükannem hâlâ büyükbabamın yanında oturuyor ve elleri büyükbabamın ellerinde sıkıca kenetlenmiş durumda.

"Finn, gel bir dakika benimle otur. Seninle konuşmak istediğim bir şey var." Küçük koltuğun yanındaki koltuğa vuruyor.

Yanına oturduğumda elini büyükbabamdan çekti ve elimi kendi elinin içine aldı. "Büyükbaban gerçekten hasta Finn. Sanki kısa bir süre önce aynı konuşmayı yapmışız gibi geliyor. önce. Ama bu sefer çok daha ciddi. Bu büyükbaban için kolay değil, Tanrı onu korusun. Hanın müreffeh olması için çok çalıştı. Ailemiz için çok şey verdi ve çok şey feda etti. Büyükbabanın ve benim görevi bırakma zamanımız geldi. Yani gerçekten çekilmenin. Büyükbabam zamanını çalışarak değil, dinlenerek geçirmeli, bundan nefret etse bile. Handa bir şeyler yapmaya çalışırken kendini öldürmektense onun etrafta olmasını tercih ederim. Finn, Mayberry'yi senin devralmanı istiyoruz." Duraksıyor, tepkimi ölçüyor.

Şaşırmış olsam da bir yanım bunun olacağını biliyordu ve umuyordu. Hanın her zaman ailemizde kalması gerekiyordu. Elini sıkıca kavradım.

"Büyükanne, bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Ona dürüstçe söyledim. Duygularımın üstesinden geldim. "Öyle diyeceksin Finn. Büyükannen ve büyükbaban olarak bu hanı sana vermekten büyük onur duyarım. I

Bunu dikkatle halledeceğini biliyorum. Finn sen iyi bir adamsın. Nazik, merhametli ve şefkatlisin... yaşlı büyükbaban gibi inatçı olsan da." Gülüyor ve gözlerinden serbestçe düşen bir damla yaşı siliyor. "Mayberry'ye sahip olmak için senden daha iyisi yok."

Başımı sallıyorum, kendi sinsi gözyaşlarım gözlerimden akıyor.

"Elbette yaparım büyükanne. İkiniz için de her şeyi yaparım."

Elini yumuşak bir okşayışla yüzüme götürüyor. "Biz yine burada olacağız elbette, han bizim evimiz ama bundan sonrası senin Finn. Büyükbabana ve bana öğrettiği gibi sana da öğretsin."

Mayberry benim. Her şeyden sonra, artık benim. Onları gururlandıracağım.

Mayberry'nin kalıcı olduğunu herkese göstereceğim.

Chapter Twenty-Two

Freya

Büyükbabamı kaybetme düşüncesi beni korkutuyor. Damarlarıma buz gibi bir korku salıyor.

Ama Finn'in şu an bana ihtiyacı var. Güçlü olmak zorundayım.

Gözlerimden yaşlar akarak hastaneden ayrıldıktan sonra, oteldeki işlerle ilgilendim. Bunun Finn ve ailesi için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden onlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sadece basit bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak giyecek kadar durdum ve saçlarımı hastaneye gitmek için panik içinde kapıdan çıktığımdaki çılgın halinden daha düzgün bir topuz haline getirdim. Finn'e ulaşmak için.

Onu beslemek için Saint Nick'in ahırına gittiğimde, tatlı eşiği kucaklayarak ve yumuşak ağzıyla rahatlatarak fazladan birkaç dakika geçirdim. O duygulu gözler, sabah soğukunda dışarıda Büyükbaba ya da Finn yerine ben olduğumda bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibiydi, birkaç dakikada bir omzumun arkasından bakıp Büyükbaba'yı arıyordu. Hana giden patikadan geri dönerken çıkardığı sesler kalbime buz gibi hançerler sapladı.

Büyükannemin yemek pişirme becerilerine yakın olamayabilirdim ama neyse ki Mayberry Inn'in aşçısı Bell her şeyi kontrol altında tutuyordu. En fazla kahve yapmama izin verdi ama bana eşlik ettiği için minnettardı. Bu korku Büyükbaba Mayberry'yi tanıyan herkesi sarstı. Birlikte çalışarak - çoğunlukla Bell işleri hallediyordu, ama benim hazırladığım kahve bütün gün idare etmemize yetiyordu- o anda kalan birkaç misafir için kahvaltıyı hazırladık, sonra da yeni rezervasyonlar olması ihtimaline karşı belboylarıyla birlikte resepsiyona geçtim.

Finn birkaç saat sonra kapıdan içeri girdiğinde göğsüm çöktü. Bitkin görünüyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hüzünlü bir bakışı paylaştık ve ikimiz de bir şey söylemeden, hastanede birbirimize sarılışımıza rakip olacak şekilde sıkı bir kucaklaşmayla bir araya geldik. Omuzları hafif bir titremeyle sarsıldı, bu da onu daha sıkı sıkmama neden oldu, acısını emmeye, onu uzaklaştırmaya ve daha iyi hale getirmeye çalıştım. Yan yana çalışıyorduk; ben masayı ve telefonları idare ediyordum, Finn ise yüzünde kasvetli bir ifadeyle hanın mali raporlarını inceliyordu.

West ve Riley öğleden sonra ortaya çıkar. Finn bir an için onları gördüğüne şaşırılmış gibi görünüyor, sonra arkadaşlarının burada olmasının verdiği rahatlama omuzlarındaki sert gerginliğin bir kısmını yatıştırıyor.

"Yardım etmek için buradayız," diyor Riley bana yarım bir sarılışla. "Haber kasabada yayılıyor ve büyükbabam iyileşene kadar herkes sizin için üzerine düşeni yapacak."

"Hadi kardeşim, biz hallederiz. Git dinlen." West Finn'in omzuna destekleyici bir el koyar. "Bir süreliğine biz devralacağız."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Finn bana daha önce bu kasabada herkesin birbirinin arkasını kolladığını söylemişti. Bunu bana ilk elden göstermişti; o gün iade ettiği iyiliklere yardım etmek için peşine takılmıştım. Hepsi yardım teklif ediyor ve işler zorlaştığında sırtlarını yaslayabilecekleri birilerini buluyorlar.

Hollyridge büyük bir aile.

"Teşekkürler," diyor Finn kısık sesle. "İkiniz de sağ olun."

Finn'in elini tutuyorum, parmaklarımızı nazikçe birbirine geçiriyorum. Bana bir bakış fırlatıyor. "Hadi," diye mırıldanıyorum. "Fazla uyumamış olmalısın."

Boştaki elini bitkin yüz hatlarına sürdükten sonra tutarsız bir yanıt mırıldanıyor ve beni takip ediyor. Merdivenlerde, beni arkasına çekerek önden gidiyor.

Merdivenleri çıkarken Finn'in yatak odasına ilk kez gittiğimi fark ediyorum. Kalbim acıyor. Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı.

Oda Finn'in geniş omuzlu gövdesini sığdırmak için neredeyse çok küçük görünüyor ama sevdiğim bir şekilde rahat ve konforlu.

Fotoğraflar, küçük liglerden ve liseden spor kupalarıyla birlikte bir rafta sıralanıyor. Büyükbabasıyla balık tutarken çekilmiş bir fotoğrafı gözüme çarptı. Finn balığını tutarken gülümsüyor ve büyükbabası onunla gurur duyuyor gibi görünüyor.

Ahşap çerçeveli yatağın üzerindeki örtüler dağınık, Finn aceleyle kalkmış gibi. Boğazım tıkanıyor ve başparmağımı onun eline sürüyorum.

Finn ağır bir iç çekişle yatağa çöküyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. Başını aşağı sarkıyor. Ona doğru yaklaşıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek doğal geliyor. Ona bu küçük teselli sunarken yumuşak bir ses çıkıyor.

"Yapamam..." Yutkunmak için duraklıyor ve avuçlarını kalçalarımın iki yanına koyuyor. Sanki şu anda onu ayakta tutan tek şey benim. "Onu kaybedemem, Freya. O benim için bir babadan daha fazlası. Çok daha fazlası."

Hastaneden beri bu konuda ilk kez konuşuyor. Boğazım yanıyor.

"Biliyorum. Ve yapmayacağız." Sesim çatlıyor ve sözlerimin doğru olmasını dileyerek başını karnıma bastırıyorum. "Yapmayacağız. Her şey yoluna girecek. O iyi olacak. O güçlü bir adam."

Finn'den yumuşak, kırık bir kahkaha yükseliyor. Başını sallayarak onaylıyor ve büyük kazağıma sokuluyor.

Parmaklarım onun gür saçlarında geziniyor.

"Evet." Bir başka alaycı kahkaha onu terk eder. "İnatçı yaşlı adam. Sağlık sorunlarından irade gücüyle kurtulacak."

Finn'in ses tonunun iğliğine rağmen, onu güldürmek güzel. Birazını değiştirmek için her şeyi yaparım

Omuzlarındaki muazzam ağırlık onu taşımasına yardımcı oluyordu.

"Hadi uzanalım," diye öneriyorum omzunu dürterek. "İstersen kestirebiliriz ya da sadece dinlenebiliriz."

Hiçbir direnç göstermiyor -her zamanki şakalaşmalarımızdan hiçbirine kalkışmaması son birkaç saatin onu ne kadar sarstığının bir işareti- ve botlarını çıkardıktan sonra yatağına uzanıyor. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra beni de yanına çekiyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak sertçe sarılıyorum. Baharatlı sedir kolonyası içimi kaplıyor ve bir an için kendi baloncuğumuzda, kulübede dünyadan soyutlanmış gibi hissediyorum. Onunla sonsuza dek böyle anlar yaşamak istiyorum.

Dudaklarımı onun kirli çenesine bastırıyorum, sonra başımı omzuna yerleştiriyorum, yanına sokuluyorum.

"Onu o hastane yatağında görmek beni öldürüyor," diye mırıldanıyor bir dakika sonra, sesi endişeyle gerilmiş. Acı ve korku kalbime saplanıyor, göğsümden yayılan bir ağrıya neden oluyor. "O her zaman çok güçlü ve yetenekliydi. Ben çocukken onun yenilmez olduğunu düşünürdüm. Bu yıl onun sağlığıyla mücadele ettiğini görmek cehennem gibiydi. Çalışmak *istiyor*. Ama vücudu işbirliği yapmıyor. Onu böyle görmek doğru değil."

Finn benim ve büyükannem için her şeyi bir arada tuttu. O da büyükbabası kadar güçlü. Etrafindakileri destekleyen bir sütun.

"Sorun yok." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Benden hiçbir şey saklamak zorunda değilsin Finn. İhtiyacın olursa bizi bir süre daha bir arada tutan kişi ben olabilirim."

Alnını benimkine çarpıyor ve nefes veriyor, duruşundan daha fazla gerginlik akıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum." Kolları beni daha sıkı sarıyor. "Ama tam uyuyorsun."

Sevecen bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Yüzümü yukarı doğru eğip ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve tatlı bir öpücüğe dalıyoruz. Dudakları dudaklarıma değerken eli yüzümü kavlıyor. Uykulu bir iç çekişle öpüşmeyi kesip başını yastığa yaslıyor ve kolumu okşuyor.

"Yorgun musun?" diye sordum.

Finn cevap vermek için bir saniye bekler.

"Hayır. Evet." "Peki, hangisi?"

Boğazında bir kahkaha yankılanıyor. "Evet. Çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Doktor test sonuçlarını güncellemek için arayabilir."

"Bana ondan bahseder misin? Ailenizle ilgili hikayelerinizi dinlemeyi seviyorum."

Finn nereden başlayacağını düşünmek için bir dakika düşündükten sonra vücudunu bir eğlence kaplıyor. "O her zaman Bay Tamirci olmuştur. Kırık bir şey var mı? Büyükbabam hallederdi. Her şeyin nasıl çalıştığını bilir." Başını sallıyor, kaşları alnımı gıdıklıyor. "Bu yüzden onu örnek alırdım. Sanırım eskiden kullandığı kamyonun yağını değiştiriyor."

"Bu kadar çok şeyi nasıl yapacağını bilmesi inanılmaz."

Finn onaylarcasına mırıldanır. Hikâyeyi anlatırken biraz daha rahatlıyor. "Böylece dışarı çıktım - dokuz ya da on yaşından fazla olamazdım - zar zor kaldırabildiğim büyük alet çantasıyla ve şapkalarından biri kafamın üzerinde o kadar alçakta duruyordu ki bir şey görebildiğime şaşırdım."

Aklıma gelen sevimli görüntü karşısında kıkırdıyorum. "Tıpkı onun gibi olmak istiyordun. Onun küçük yardımcısı."

"Evet. Ben de alet kutusunu tekerleğin yanına park ettim ve görmek için üzerine çıktım. Olduğundan daha büyük bir işmiş gibi davrandı ve motoru çalıştırmak için düzeltmemiz gereken tüm bu şeyler konusunda bana rehberlik etti. Bana kontağı çalıştırttı ve sıvıları doldurdu; tek yaptığı akünün bağlantısını kesmekti. Güneş dağların arkasında batana ve büyükannem bizi çağırana kadar birkaç saat orada kaldık.

akşam yemeği için." Sesindeki gülümsemeyi ve sevgi dolu sıcaklığı duyabiliyorum. "Ama ona kamyonu tamir ettiğimi, bu yüzden yakında geleceğimizi söyledi."

"Harika bir babaya benziyor," diye mırıldandım. "Çok şanslısın."

"Evet," diyor, beni incelemek için başını eğerek.

Kendi babamla kıyaslandığımda içimi kaplayan yetersizlik duygusuna kapılmak istemediğimden, Finn'i tekrar öpmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Başımın arkasını kavrayarak beni daha da yaklaştırıyor.

Arka cebim titreyerek bizi böldü.

Finn alaycı bir ifadeyle kalın kaşlarını kaldırıyor. "Kıçın çınılıyor, bebeğim."

Dudaklarımı yana doğru çekiyorum. "Özür dilerim. Bu düşünceni unutma."

Oturmama izin veriyor ve telefonumu çıkarıyorum. Arayan numarayı gördüğümde kaskatı kesildim. *Baba.*

Ben cevap vermeden Finn'in telefonu çalıyor. Telefonu çıkarıyor ve yatağın kenarına doğru kayarken gergin bir ses çıkarıyor.

"Hastaneden arıyorlar," diyor huysuzca. Telefonu kulağına götürerek cevap veriyor. "Alo? Evet."

Aceleyle telefonumdaki *yoksay* tuşuna basıp bir mesaj çekiyorum. Finn'in hastaneyle yaptığı konuşmanın yarısını dinlerken babama onu geri arayacağımı söylüyorum. Babam bekleyebilir, doktorların söyleyecekleri şu anda daha önemli. Finn çenesini ovuşturarak bakışlarını bana çeviriyor.

"Test sonuçları geldi," diye fısıldıyor bana. Dikkati tekrar telefona yöneliyor. "Tamam. Evet." Alnında bir endişe çizgisi beliriyor. "Peki bu onun tedavisi için ne anlama geliyor?" Bir süre daha durakladıktan sonra, "Eve ne zaman gelebilir?" diye soruyor.

Yatağa dönüp yanına oturuyorum. Bitirmesini beklerken parmaklarım battaniyeye gömülüyor. Telefonu kapattığında yüz ifadesi asıktır.

"Ne dediler?"

Finn iç geçiriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Harika değil ama korktukları kadar kötü bir senaryo da değil." Rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. "Açık kalp ameliyatına ihtiyacı yok."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum. "Yani iyi olacak mı?"

"Henüz tehlikeyi atlatmış değil ama bugün tedaviye başlayacaklar. Onu ne zaman taburcu edeceklerine dair somut bir yanıt veremediler ama iyileşme görürlerse hastaneden çıkabilecek."

Omuzlarım çöktü. "Çok sevindim. Artık durumunu bildiklerine göre ona yardım edebilecekler."

"Evet." Finn yüzünü fırçalıyor ve bir nefes daha veriyor.

Yine duygularını bastırdığından şüpheleniyorum. Gözleri parlıyor. Ona sarılıyorum, o da sarılıyor.

Komodinin üzerinde telefonum yine gürültü yapmaya başlıyor. Sinirli bir nefesle geri çekiliyorum. "Özür dilerim, buna bakmam gerek." Eğer yapmazsam, babam onu görmezden geldiğim için daha da kızacak.

Finn telefonunu kaldırır. "Sorun değil. West'e son durumu bildiren bir mesaj atacağım ve büyükannemin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

Başparmağımla ekrana dokunarak telefonu kulağıma götürüyorum. "Hey, nasılsın-?" "Freya," diye bağılıyor babam.

Neden şaka yapmakla uğraştığımı bilmiyorum. Ne aptalım.

"N'aber baba?"

Finn odanın karşısında duraksıyor ve yavaşça dönüp beni izliyor.

"Öncelikle, telefonlarıma çıkmazsan kovulursun." Sesi her zamankinden daha netti.

Sanırım kendini daha iyi hissediyor. Bu aynı zamanda imparatorluğunun kralı, acımasız bir işadamı olmaya geri döndüğü anlamına geliyor. "Yatırımcılar ve ben oraya bir gezi yapacağız. Ayın yirmisinde mülkü bizzat değerlendirmek için oraya varacağız."

Midem bulanıyor. Buna sadece bir haftadan biraz fazla bir süre kaldı ve Jingle Wars yarışmasının final mücadelesiyle aynı gün.

Bu çok kısa bir süre, sıkı çalışmamı göstermek ve Anderson tatil köylerinin geleceğiyle ilgili fikirlerimi sunmak için özel bir şey hazırlayacak zamanım olmayacak. Sadece benim değil, ekibimin de fikirlerini. Alpine'i Airbnb gibi seçeneklerle sorunsuz bir şekilde harmanlayacak daha modern bir yaklaşıma taşımak ve tatilciler için daha organik ve otantik bir yerel deneyim yaratmak için Mayberry Inn gibi mevcut yerel küçük işletmelerle ortaklık kurmak için birlikte çalışarak bir ekip olarak büyüdük. Tümü

Bir topluluğun birbiriyle rekabet etmek yerine bir bütün olarak gelişmesini sağlayabilecek şeyler.

Lüks krallığını kurmak için küçük işletmeleri ezip geçen babamın hiç önemsemediği bir ilke.

"Baba, sanmıyorum-" Şoku göz kırparak atlatıyor ve endişemin artmasını görmezden gelerek Finn'e bir bakış atıyorum. Yüz ifadesi hayal kırıklığı ile kaplı, çenesi sıkılmış. Yanağındaki bir kas yerinden fırlıyor. Dikkatimi telefona geri veriyorum. "Şu anda işler biraz karışık. Yolculuğu bir hafta erteleyebilirsen
-"

"Hayır. Size önceden haber vermek zorunda değildim. Bunun için minnettar ol."

Sonra telefonu kapattı. Kalbim hızla çarpıyor, nabzım ensemde gümbürdüyor. İçime çamur gibi farklı bir korku düşüyor. Babamın Hollyridge'e gelip bu güzelim kasabayı bencilliğiyle zehirleyeceği konusunda içimde kötü bir his var.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, Finn'e dönerek. Babamla konuştukça kendimi bok gibi hissetmeye başlıyorum. Finn'in, babamın yüksek sesle konuşmasından telefon konuşmasının çoğunu duyabileceğini bilmek yanaklarımı utançla ısıtıyor. "O, şey..."

"Ne istiyormuş?" Benim adıma bir şeyi yumruklamaya hazır görünüyor.

"Hollyridge'e geliyor. Yatırımcılardan oluşan ekibi Alpine'i benim yönetimim altında değerlendirmek istiyor."

Finn'in çenesi çalışır. "Bu ne zaman?"

"Gelecek hafta." Gözlerimi kapatıyorum ve başımdaki keskin ağrıyı engellemek için parmaklarımı yuvalarına bastırıyorum. Stres migreni hızla ilerliyor. "Buraya bizzat geldiğinde bulduklarını beğenmezse ne yaparım bilmiyorum. Ona e-posta ile gönderdiğim haftalık raporlar onu pek heyecanlandırmıyor."

"Siktir et onu," diye mırıldanır. "Onu dinlememelisin, Freya. Kızına sana davrandığı gibi davranan her erkek değersizdir."

"O sadece benim babam değil, aynı zamanda patronum. Bu onun şirketi." Umursamaz bir ses çıkardı.

Dudağımı dişlerimle sıkarak ayakkabılarımı tekrar giyiyorum ve telefonumu arka cebime sokuyorum. Toplayacak başka bir şeyim yok.

Finn kolumu tutarak beni olduğum yerde durdurdu. "Öylece gidecek misin? Babanı mutlu etmek için mi? O şerefsizin canı cehenneme." Homurdanarak sözünü kesti. Yüzündeki sert çizgiler yumuşuyor ve beni göğsüne çekiyor. "Henüz gitme."

Gitmek yapmak istediğim son şey. Parmaklarımı kapüşonuna gömüyorum ve nedenini anlamasını umarak yalvarırcasına ona bakıyorum. "Gitmek zorundayım."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Çenemi başparmağıyla parmağının arasına alıyor.

Konuştuğunda sesi hırçınlaşıyor. "Ama sana ihtiyacım var..."

İçimi bir pişmanlık sızısı delip geçiyor. Yanağını okşamak için uzandım. Finn ve ben çok yol kat ettik. Uzun süredir birlikte olmasak da, bu değerdendirme iyi gitmezse onu hayatımda göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum.

"Biliyorum. Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum, elimden geldiğince çabuk döneceğim. Babamın gelişine hazırlanmak için biraz iş yapmam gerekiyor, sonra tamamen seninim. Senin, büyükannenin ve büyükbabanın neye ihtiyacı olursa olsun, hepiniz için burada olacağım, tamam mı?"

Ben yaklaştıkça Finn'in boğazından bir başka gümbürtü daha yükseliyor. Beni kendine doğru çekiyor ve acı-tatlı bir öpücük için dudaklarımı çalıyor. Öpücük bittiğinde, aramızda bir kıl kadar mesafe kalıyor.

Acil itiraflar boğazımı tıkıyor. Ona söylemek istediğim şeyler. Özellikle önemli bir şey kalbimi küt küt attırıyor ama kendimi tutuyorum. Onu bir daha asla göremeyecek değelim, sadece saçmalıyorum ve dramatik davranıyorum.

Çıkarken kapıda durakladım. "Başka bir gelişme olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Tamam." Finn gitmemi izlemek onu öldürüyormuş gibi görünüyor.

Bu beni de öldürüyor.

Chapter Twenty-Three

Finn

"Finn!" Büyükbabam aile odasındaki koltuğunda oturduğu yerden bana sesleniyor.

Hastaneden eve döneli bir hafta oldu ve yatar koltuğu daimi yeri haline getirdi. Büyükanmem ve benim emirlerime göre tabii ki. İlk başlarda, ikimizden biri olmadan sandalyeden kalkarsa bir daha asla tatlı yememekle tehdit etmek zorunda kaldık. Kalkıp inmek kalbine çok fazla yük bindiriyor ve denediğinde nefes nefese kalıyor.

Bu sabah ben süpürgelikleri boyarken ayağa kalkıp beni takip etmek için elinden geleni yaptı ama hemen vazgeçtim. Homurdanarak ve oflayarak sandalyesine geri döndü ve sabahın geri kalanı için Noel Baba'yı giydi.

Büyükanmem ona bize ihtiyacı olduğunda çalması için bir zil verdi, böylece bizi çağırırken kendini zorlamak zorunda kalmayacaktı. Bunun ne kadar işe yaradığını görüyoruz, çünkü çoğu zaman zili unutuyor ve yine de bizi çağırıyor.

"Büyükbaba, çal. Zil. Zili. Bu yüzden sana verdik, bizi aramak zorunda kalmayasın diye." Demek istediğimi anlatmak için lanet şeyi çaldım.

Huffs. "Finn, zile ihtiyacım yok. Hâlâ mükemmel bir şekilde konuşabiliyorum, biliyorsun."

Büyükbabanın koltuğuna hapsolması ve hiçbir şey yapamaması onu huysuz bir çocuğa benzetiyor. Söylemeye gerek yok, mutlu değil. Kendini çaresiz hissediyor ve her ne kadar hissettikleri için onu suçlayamasam da... bunu yapmak zorunda. Doktor, kalbini mümkün olduğunca sağlıklı tutmak için ona sıkı bir diyet rejimi uyguluyor. Testler ve taramalar tıkanıklığın boyutunu ortaya çıkardı ve şimdi dört farklı ilaç kullanıyor ve hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde sıcak kakaoyu azaltması söylendi.

"Sen ve büyükannem benimle uğraşıp duruyorsunuz ama ben iyiyim, size söylüyorum." Hâlâ homurdanarak başını koltuğun arkasına yaslıyor. Birkaç dakika sonra hafifçe horlayarak uykuya daldı.

"Şu adam." Büyükannem oturma odasına girip büyükbabamın yanına gidiyor ve üzerine örttüğü tüylü Noel battaniyesini göğsüne kadar çekiyor.

"Bir de bana sor. Burada olmamasındansa her fırsatta benimle tartışmasını tercih ederim büyükanne." "Biliyorum Finn, ama eğer onunla ilgilenmezsek o lanet hastaneye geri dönecek, daha da kötüsü

geçen seferkinden daha kötü. Büyükbaban da böyle. Çocukluğumuzdan beri böyledir. Her şeyi kendinden önce düşünür. Tanıdığım en özverili adam, öyle ki kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor ve hala seninle birlikte süpürgelikleri boyamak için endişeleniyor."

Başımı sallıyorum. O haklı, bunu biliyorum.

"Çalışmaktan bahsetmişken... Yarışmaya hazır mısınız?" Evsizler barınağı için birkaç turta pişirdiği mutfağa girdiğimizde omzunun üzerinden soruyor. "Sadece birkaç gün içinde."

"Sanırım. Herhangi bir şeye nasıl odaklanabileceğimi bilmiyorum. Büyükbabam için çok endişeleniyorum."

Büyükannem elindeki oklavayı tezgâhın üzerine bırakıyor ve benim adaya yaslandığım yere doğru yürüyor. Küçük elleri yüzümü buluyor ve konuşmadan önce bana bir bakış atıyor. "Sen iyi bir adamsın Finn. Büyükbabana çok benziyorsun. Seni bu şekilde yetiştirdi, ona çok benziyorsun. Sen görmesen de öylesin. Yaptığın her şeyde bunu görüyorum. Seninle çok gurur duyuyor. Her şeyden çok istediği şey senin mutlu olduğunu görmek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bunu biliyorum.

"Ve biliyorsun ki bu yarışmayı kazanamasan bile seninle her zamanki gibi gurur duyacak ve seni tahmin ettiğinden çok daha fazla sevecek. İkimiz de seveceğiz. Paranın her şey olmadığını biliyorsun. Aile her şeydir. Sevgidir. Çünkü bir ayağın çukurda olduğunda, o paranın hiçbirisi seni rahatlatmayacaktır."

"Biliyorum büyükanne." Ona çekici bir gülümseme gösterdim.

"O yarışmaya git ve biraz kış tekmele." Küfür edince gözlerim büyüdü. "Bunu yapabilirsin. Biliyorsun... Dedikodulardan duydum."

Grapevine, Pokeno grubunu kastediyor ve bunu neden söylemediğini bilmiyorum, çünkü ikimiz de biliyoruz.

"Üçüncü yarışma bir fırıncılık yarışması olacak. Gladys bunu çalışanlarından birinden duymuş, o da jüri heyetinden birini tanıyormuş."

Pişirmek mi? Hay sikeyim.

"Büyükanne, hayatım boyunca bir bok pişirmedim. Bu yarışmayı nasıl kazanacağım?" Bıkkınlıkla sordum.

"Finn. Dil."

"Ama-"

Ben cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti. "Ama hiçbir şey. Ertesi günü gizli kurabiyelerimi pişirerek geçireceğiz. Bu tarifi kimseyle paylaşmadım, babanla bile. Dedenle bile. Ama bence kazanmak için ihtiyacın olan şey tam olarak bu."

Tüm tarif kitaplarını sakladığı büyük dolabına doğru yürür ve en arkadan büyük siyah bir kitap çıkarır, arkadaki bir sayfayı çevirir.

"İşte burada." Kâğıttaki tarifi işaret ediyor. "İşte bu. Jingle Savaşları'nı size kazandıracak olan şey bu. Başka kimsede olmayan bir şeye sahip olacaksın. Bir çeşit gizli silah. Tüm Hollyridge'deki en

lezzetli kurabiyeler şeklinde. Hayatım üzerine bahse girerim."

Bakıyorum da... haklı olabilir.

Büyükannemin gizli tarifi bana Jingle Savaşları'nı kazandıracak.

* * *

Bugünkü kalabalık son iki yarışmanın iki katı. Bu da çok şey ifade ediyor, çünkü benim endişem kaç kişinin burada olduğunun kanıtıydı. Sahnede olmak başka bir şey, etrafı beş yüzden fazla insanla çevrili ve yüzüme kamera doğrultulmuş bir sahnede olmak tamamen farklı bir şey. Freya hemen yanımda duruyor, tüm gözler üzerimizde çünkü biz son iki yarışmacıyız.

"Jingle War yarışmasının son gününe tekrar hoş geldiniz! Sizi bilmem ama ben sona erdiği için çok üzgünüm," diyor Cornelius. "Hollyridge'in tüm harika insanlarını ve bu neşeli kasabanın sunduğu her şeyi görmek çok güzeldi. Kazanan hepsini almadan önce son bir mücadele daha var. Hepsini derken yüz bin doları kastediyorum!"

Kalabalık alkıştan patlıyor.

Freya yanımda sessiz. Bu sabah sahneye çıktığımdan beri sessiz ve kendinde değil. Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama kameralar yüzünden hiçbir şey gizli kalmıyor. O babasının gelişine hazırlanmakla, ben de büyükannemin tarifini uygulamakla meşgul olduğumuz için son birkaç gündür baş başa bir anımız bile olmadı.

Büyükannemle yaptığım moral konuşmasına rağmen hala büyükbabam için endişeleniyorum. Hastaneden eve döndüğünden beri birkaç market alışverişi dışında evden çıkmadım. O zaman bile kısa yolculuklardı, çok uzağa gidersem bir şey olur ve eve zamanında dönemem diye endişeleniyordum. Söylemeye gerek yok, bu aşama hala olmak istediğim en son yer.

Freya'ya bir kez daha bakıyorum, tırnaklarıyla oynuyor ve kimseyle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Lanet olsun, sadece birkaç gün oldu ama onu özlüyorum. Büyükbabam hastaneden eve döndüğünde, tatil köyündeki işinden fırsat buldukça uğrar, büyükbabamı kontrol eder ve benimle vakit geçirirdi. Onun altımda olmasını özlüyorum, sikimin etrafına gelirken çıkardığı küçük sesleri özlüyorum, ona bir avuç orgazm yaşattıktan sonra nasıl sarılıp mutlu olduğunu özlüyorum. Bu lanet yarışmayı bitirmek için bir neden daha. Eve, kızıma ve aileme dönmek istiyorum.

"Pekala millet, vakit geldi. Bu yarışmayı başlatalım!" Cornelius mikrofonuna konuştu. Yeşil kadife bir takım elbise giymiş, parlak kırmızı bir papyon takmış. Geçen yarışmada parlak kırmızı bir takımdı.

"Gerçeklik anı," diyor ve ardından sahnenin kenarında bir yerden davul sesi geliyor.

Derin ritmi içimdeki düğüm için hiçbir şey yapmıyor. Bu yarışmayı kazanan sadece bir kişi var ve her iki durumda da diğeri bundan zarar görecektir. Hangi yöne giderse gitsin burada gerçek bir kazanan yok gibi görünüyor. Kahretsin, yapmak istediğim son şey Freya'yı incitmek. Aynı zamanda, bu paraya yüksek sesle itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var, ailemiz için her şey demek. Oteli kurtarıyor.

Ama ne pahasına?

Değer verdiğim kıza zarar vermek mi?

"Bugünkü yarışma becerilerin bir kombinasyonu olacak. Bir mutfakın içinde nasıl dolaşacağınızı bilmekle başlayın!" Cornelius haykırıyor ve ikimizin de arkasında Jingle Wars logolu koyu kırmızı kadife perdenin olduğu yeri işaret ediyor. Perde aralanıyor ve çeşitli mutfak malzemelerinin bulunduğu iki mutfak istasyonu ortaya çıkıyor.

Pişirme için gerekli şeyler. Mikser, büyük kaseler, fırın tepsileri.

Kahretsin, büyükannemin istihbaratı doğruymuş. Bu bir kurabiye yarışması.

Kazanabileceğimi bildiğim için midemdeki düğüm daha da sıkılıyor. İçimde bir çekişme var. Bu şeyi kazanmak için yasal bir şansım olduğu için mutluyum, kızımın buradan kırık bir kalple ayrılabilmesi için hayal kırıklığına uğradım. Kasıtlı ya da değil, kırık bir kalp asla Freya'ya vermek istediğim bir şey değil.

"Bugünkü göreviniz sabır ve pişirme becerileri gerektirecek. Finn konusunda biraz endişeli miyiz millet?" Hafifçe gülerken kalabalığın da aynı tepkiyi vermesini sağlar. "Zamanlayıcı başladığında, Hollyridge'in gördüğü en iyi kurabiyeleri yapmak için iki buçuk saatiniz olacak. Son ürününüze göre değerlendirileceksiniz. Kurabiyeleri pişirmek için ihtiyaç duyacağınız her şey size sağlandı, ancak kendi tarifinize sahip olmanız gerekecek. Zamanınızı iyi yönetin, çünkü elinizden kayıp gitmesine izin vermek çok kolaydır. Bununla birlikte, yarışmacılar..." Arkamızda duran mutfak işareti ediyor. "Yerlerinizi alın." Arkamızdaki mutfak işareti ediyor.

Freya bana gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme fırlatıyor. Bu, midemde daha büyük bir düğüm oluşmasına neden olmaktan başka bir işe yaramıyor. Büyükannem son günü benimle birlikte mutfakta geçirip gizli tarifimizi yapmak için tam olarak ne yapmam gerektiğini gösterdiği için ona minnettarım. O olmasaydı, kazanmak için hiç umudum olmazdı. Hiç yok.

Düne kadar büyükannem beni hep istediğim gibi besledi ama şimdi onu ve büyükbabamı gururlandırma sırası bende. Tezgâhın arkasına yerleşip zamanlayıcının başlaması için hazırlanırken Cornelius bizi istasyonlarımıza kadar takip ediyor. Yanımdaki sehpa asılı bir önlük görüyorum ve hemen alıp giyiyorum. Önünde Jingle Wars logosu olan koyu kırmızı bir önlük, tıpkı tüm bu topluluğu saklayan perdeler gibi.

Üç ay önce bana, kendimi şehir meydanının ortasında, yüzlerce insanla çevrili bir sahnede, Jingle Wars yarışmasına katılırken görüp görmediğimi sorsaydınız... Size deli olduğunuzu, hiçbir şeyin beni o aptal yarışmaya katılmaya zorlayamayacağını söyledim. Sana aşık olmanın aklımın ucundan bile geçmediğini söyledim. Özellikle de Kaliforniya sahilinden yeni inmiş, ıslak, vıcık vıcık bir çift UGG ve sahte bir kürk manto giymiş bir kıza. Ama işte buradayım, yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri yapıyorum.

Gerçek şu ki, Freya bir yerlerde beni değiştirmişti. Her zaman olmam gereken adamı ortaya çıkardı, sadece deliler gibi aşık olduğum kızın nazikçe çekmesi gerekiyordu.

"Hazır mısın Finn? Freya?" Cornelius ikimize de soruyor.

Birbirimize bakıyoruz ve başımı sallamadan önce birkaç kez sabit bakışlarını tutuyorum.

"Unutmayın, bu yarışmayı kazanmak için iki buçuk saatiniz var! İkinize de bol şans."

Saniyeler sonra zil çalıyor ve zamanımız başlıyor. Başlamadan önce derin bir nefes alıyorum ve büyükannemin bana söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

"Finn, başlamadan önce ihtiyacın olan her şeyi topla. Pişirmenin ortasına gelene kadar bekleme. Bu, unutulmuş malzemelere, hatalara yer bırakır ve bunu yaparken zaman kaybedersiniz."

Doğru.

Önce tüm malzemeler.

Tüm bunları sadece hafızamdan yapmakla kalmıyorum, aynı zamanda ölçülerin tam olarak ne olması gerektiğini de hatırlamam gerekiyor.

Sonraki birkaç dakikayı Freya'nın ne yaptığını görmemeye çalışarak ama bunun yerine kendimi görevime odaklanmaya zorlayarak geçiriyorum. Tüm malzemeleri tek tek topluyorum ve ihtiyacım olan sıraya göre önüme diziyorum. Sonra her bir malzemeyi olabildiğince titiz bir şekilde ölçmek için fazladan birkaç dakika harcıyorum.

sonra da ambalajının önüne yerleştiriyorum. Bu şekilde her birini alıp hazır hale getirebiliyorum.

Zaman su gibi akıp geçiyor ve saate bakmak için başımı kaldırdığımda bir saat geçmiş olduğunu görüp şok oluyorum. Mikserle uğraşır gibi görünen Freya'ya bakıyorum ve keşke büyükannemle mutfakta daha fazla zaman geçirebilseydi diyorum. Biliyorum ki bu onun hiç yapamadığı bir şey, özellikle de çocukluğunda.

Sikeyim.

Her zamanki gibi güzel görünüyor ama önlüğü un içinde, saçları un içinde ve yanağına bir çikolata parçası mı yapışmış? Normalde derli toplu olan görüntüsü tamamen dağılmış ve sinirli görünüyor.

Dikkatimi ondan çekiyorum ve önümdeki mikserde bir araya getirmeyi başardığım kurabiye hamuru kasesine odaklanmaya çalışıyorum. Verilen kepçeyi kullanıyorum ve her bir kurabiyeyi tek tek ölçerek önümdeki fırın tepsisine yerleştiriyorum. İşim bittiğinde tepsiyi fırına koyuyorum ve sonra... Bekliyorum. Freya'nın dağınıklığıyla boğuşmasını izliyorum. Neredeyse işi bırakıp ona yardım etmeye gidecektim. Onu böyle çökmüş ve yenilmiş görmeye dayanamıyorum. Tanıdığım kadına hiç benzemiyor.

Ama yapmıyorum. Çünkü eğer yaparsam, bu oteli kaybetmek demek. Büyükannem ve büyükbabamın kalbini kırmak. Bu yüzden burada duruyorum ve kurabiyeleri çıkarmak için zamanlayıcı çalmadan önce bir dakika bekliyorum.

Büyükannem tarifinin sırrının sadece gizli bir malzeme olmadığını, aynı zamanda reçeteye harfiyen uymak olduğunu söyledi. Her yönergeyi takip ettim. Şimdi, kurabiyeleri fırından çıkarırken, başardığımı biliyorum. Fırından yayılan aroma çok lezzetli ve emeklerimin karşılığını alabildiğim için şükrediyorum çünkü bunlar çok güzel kokuyor.

Mükemmeller. Altın sarısı kahverengi, mükemmel yuvarlak şekilli. Soğumaları için birkaç dakika verdikten sonra spatulayı kullanarak her birini çıkarıp altın tepsiye yerleştiriyorum. Son olarak, sonuncuyu elime alıyorum ve kocaman bir ısırık alıyorum. Neredeyse yüksek sesle inleyeceğim çünkü *o kadar* iyiler.

Mükemmel. Ağzınızda eriyecek kadar lezzetli.

On dakika geçmeden, zamanımızın dolduğunu gösteren zil çaldı. Freya kurabiyelerini zamanında bitirmeyi başardı, ama... tam olarak kurabiye gibi görünmüyorlar mı? Daha çok kurabiye keki gibi, hepsi alışılmadık bir şekilde bir araya getirilmiş.

Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor.

Kahretsin.

"Pekâlâ millet, zaman doldu ve lezzetli olacağını bildiğim iki parti kurabiyemiz var!" Cornelius gelip istasyonlarımızın arasında duruyor ve birlikte gelmemiz için işaret ediyor.

Freya önlüğünü tezgâhın üzerine atıyor ve gözyaşlarını tutarak dudağını ısırtıyor. Benim rekabetçi kızım.

"Jüri üyelerine düşünceleri için on beş dakika verelim ve Jingle Wars kazananını açıklayalım!" Kameraya gülümsüyor, sonra sahnenin solundan çıkıyor. İki sahne görevlisi kurabiye tabaklarımızı alıp jüri masasına getiriyor. Arayı Freya ile konuşmak için kullanıyorum.

"Hey, neler oluyor?" Kameraların hâlâ kayıta olduğundan emin olduğum için çok yaklaşmamaya dikkat ederek soruyorum. İhtiyacımız olan son şey basının daha fazla istenmeyen ilgisini çekmek.

"Uh... babam. Buraya erken geldi. O burada kalabalığın içinde ve ben çok gerginim. Bunalmış durumdayım" diyor, gözlerime bakmadan.

Bir şeyler ters gidiyor ve bu sadece babası değil. Ama sanırım şimdi zamanı değil.

"Tamam, harika iş çıkardın bebeğim, kurabiyelerinin hepsini yedim." Sırıttıyorum ve küçük bir gülümseme

yemyeşil dudaklarının köşelerinde.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama artık bitmesine hazırım." İç çekiyor.

"Biliyorum, ama sonra bir Noel filmi izlemeye ne dersin? Sıcak çikolataya sarılırız."

Başını sallıyor.

"Bu hoşuma gider. Teşekkürler, Finn." Bana gözlerine ulaşmayan sahte bir gülümseme daha gösteriyor.

Cornelius, kaderimizi belirleyen kırmızı zarf ve altın mühürle sahnede bize katılıyor.

Çok gerginim. Bu sahneden indiğimizde neler olacağından endişeliyim.

"Hollyridge'e gelmek ve Jingle Wars'a ev sahipliği yapmak gerçekten büyük bir zevkti. Şimdiden gelecek yılı iple çekiyorum! Sözü daha fazla uzatmadan, Jingle Wars yarışmasının galibi..." Davul sesi başlayınca sözlerini yarıda kesiyor.

Sinirden kaskatı kesilmiş olan Freya'ya bakıyorum ve onun da benim gibi hissettiğini biliyorum. Herkesin düşünmesi gerekeni siktir et diyerek elini elime alıyorum ve sıkıyorum. Umarım benim şu anda kelimelere dökemediğim şeyi o da hissediyordur.

"Hollyridge'in ta kendisi, Finn Mayberry!"

Kalabalık çılgına dönüyor, kameralar bana dönüyor ve yapabildiğim tek şey Freya'ya bakmak oluyor. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve arkasına bile bakmadan sahneden iniyor.

Kahretsin, bunun için ya da babası için acı çektiğini bilerek bundan zevk almak zor.

"Finn, şu anda nasıl hissediyorsun?" Cornelius mikrofonu yüzüme doğru tutarak soruyor.

"En hafif tabiriyle şok oldum. Minnettarım. Geldiğiniz için hepinize teşekkürler." Ona utangaç bir gülümseme verdim. Üzerimdeki tüm ilgiden nefret ediyorum. Hep nefret etmişimdir.

Kalabalığın içinde bağırıp çağıran West'i görüyorum ve bir anlığına da olsa kendime izin verip başardığım şeyle gurur duyup mutlu oluyorum. Lanet yarışmayı kazandığıma inanamıyorum. Umarım bu iş bittiğinde Freya benim olmaya evet der.

Chapter Twenty-Four

Freya

Ben...kaybettim.

Yarışmayı kaybettim.

Cornelius Frost yeşil kadife takım elbisesiyle sahnede dans ederek Finn'i tebrik ediyor. Kalabalığın alkışları kulakları sağır ediyor, ama ses bana o bozuk, bulanık şekilde ulaşıyor, sanki suyla boğulmuş gibi. Kulaklarımdaki kan hücumundan olmalı.

Kendine gel, kardeşim. Hala canlı yayındayız. Ulusal televizyonda çılgın kız krizleri yok.

Derin bir nefes alıyorum ve koşuşturan düşüncelerim temizlenmeye başlıyor.

Kazanmayı ne kadar çok istesem de, düşündüğüm kadar hayal kırıklığına uğramadım.

Finn'in kazandığı doğru. Bu yarışma, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmamızı gerektiriyordu: tatil kurabiyelerimizi pişirmek için favori bir tarif kullanmak. Kendime ait bir aile tarifim olmadığından, yapabildiğim en iyi şey, büyükannem Mayberry'nin bana kurabiye hamurunu kullanma konusunda öğrettiklerini hatırlamaya çalışırken, istasyonumda övgüler alan tarifleri hızlıca Google'da aramaktı. Bunu bir izleyici kitlesi önünde, *babamın* önünde yapmanın baskısı odaklanmamı zorlaştırdı ve sonunda...

En azından Finn yiyeceğine dair güvence vererek mutfağımdaki felaket konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Onunla birlikte ortadan kaybolmak istiyorum, böylece gidip sarılabilir ve tüm günü bastırarak kadar sıcak kakao içebiliriz.

Ama asıl acıtıcı olan, babamın gözlerinin bizzat izleyicilerin arasından bana dikilmiş olmasıydı, yatırımcıları da onun yanındaydı. Önde ve ortada değillerdi ama meydan okuma süresi başlamadan hemen önce onları fark ettim. Soğuk bakışları beni her zamankinden daha fazla sarstı. Yenilgimin her

dakikasını izledi.

Peki ya babam için? Bir şey kaybetmek onun için değersiz olduğun anlamına gelir.

Bu gerçek, sahneden indikten sonra yayın sona erdiğinde midemin endişeli düğümlerle bükülmesiyle üzerime çöken şeydir. West ve Hollyridge sakinleri en sevdikleri oğullarını Jingle Wars tacını aldığı için tebrik ederken Finn kucaklaşmalara ve sırt tokatlarına maruz kalıyor.

Parayla, istediği şeyi yapabilecek - Mayberry'yi koruyacak ve büyükanne ve büyükbabasını gururlandıracak.

Kalbim onun için bir mutluluk nöbeti ile daralıyor. Tek yapmak istediğim koşup kollarına atılmak, odunsu kolonyasının baharatını içime çekmek ve benim için aile gibi olan insanlarla birlikte kutlama yapmak. Onlara katılmak istiyorum ama yine bir yabancı olarak kenarda duruyorum.

"Freya." Babamın taş gibi havlaması karşısında irkilmeme engel olamıyorum. Telefonda olduğundan çok daha kötü. "Bir kelime."

İsteksizce Finn'e, West'e ve onun zaferini kutlayan tanıdığımız herkese sırtımı dönüp babam ve yatırımcı sürüsüyle yüzleşiyorum. Buraya taşındığımdan beri sevdiğim kasaba meydanının şenlikli süslemeleri bile babamın ses tonunun beni aptal küçük bir kız gibi hissettirmesine karşı beni koruyamıyor.

"Baba," diyorum hafifçe, her şey yolundaymış gibi davranarak. Burada olmasının tek nedeni para ya da iş değil, beni önemsiyormuş gibi davranıyorum. "Umarım yolculuk iyi geçmiştir. Beklediğimden biraz daha erken geldin. Seninle lobide buluşacaktım, miksologlarımızdan birinin yaptığı bu harika hoş geldin içkileriyle -sıcak içkiler ve sıcak şarabın değişik bir versiyonu."

Ingram Anderson, meydana dolduran tatil neşesine yargılayıcı bir bakış atarak benimle alay ediyor. "En yakın havaalanı neredeyse bir saat uzaklıkta. Saçmalık. Asla bu kadar uzun süre beklememeliyim. Benim zamanım değerli."

Bunu en yakın büyük havaalanına uçtuğum zamandan hatırlıyorum. Bölgesel bir uçağa binmek, ardından kiralık arabamı almak ve yolun geri kalanını arabayla gitmek zorunda kalmıştım.

"Bu Hollyridge'in cazibesinin bir parçası," diyorum olumlu bir şekilde gülümsemeye çalışarak. "Dağların arasına sıkışmış durumdayız. Bu sayede bu kadar şirin ve el değmemiş kalabildi. İnsanlar burayı seviyor, her yerden ziyarete geliyorlar."

"Rakamlara göre değil," diyor babamın yanındaki yatırımcılardan biri. Gagaya benzeyen burnuyla aşağıya doğru bakıyor. "Alpine, diğer tüm tatil köylerine kıyasla zar zor ayakta duruyor. Burası açılmadan önceki tahminlere kıyasla ciddi bir hayal kırıklığı. Sadece performansı düşmeye devam ediyor."

Bunu duymak sarsıcı. Tek önemsedikleri rakamlar, konaklamaya gelen misafirler değil. Sanal kızakla gezintiyi göstermeme yardım eden küçük çocuğun yüzündeki heyecanı, geçen hafta kayak pistimizin tepesinde nişanlanan çifti ya da Hollyridge'deki Alpine'e açıldığından beri düzenli olarak geldiğini çünkü burayı çok sevdiğini gururla söyleyen yaşlı adamı asla umursamazlar.

Etrafımızda Alpine'de vardiyaya başlayabilecek ve kasvetli konu hakkında endişelenebilecek insanların duyma mesafesinde bu konuşmayı yapmaktan rahatsız olarak, insanları memnun etme moduna geçiyorum. "Acıktın mı? Caddenin karşısındaki fırına uğrayabiliriz. Betsy'nin harika kahvesi ve katil ayı pençeleri var - cidden, onlara çok bağımlıyım. Sonra size tam bir tur attırabilir ve tatil turizmine bel bağlamak yerine uyum sağlamamız için önümüzdeki üç aylık döneme ilişkin pazarlama planımı sunabilirim."

"Zamanımı boşa harcama, Freya," diye tersliyor babam. "Yaklaşımında her zaman tembel oldun. Anderson Resorts'un ekip üyelerinden talep ettiği gibi bir şey değil."

Sözlerim boğazımda düğümleniyor ve ellerimle işaret etmek yerine ellerimi yanıma bırakıyorum.

coşku.

"Ben zaten mülke gittim," diye devam ediyor hoşnutsuz bir kaş çatmayla. "Orada olman *gerekirdi*. Hiç etkilenmedim. Peki sen neredeydin? Burada, ne yapıyordun-" Koluyla meydanı işaret eden bir hareket yapıyor. Hoşnutsuzluğu yüzünden okunuyordu. "-*Bu*."

Belki de ofiste onunla ve diğer acımasız yöneticilerle kapışmadığım içindir, ama kendimi savunacak kadar hızlı değilim. Babama söz dinletecek kadar hızlı değilim. Hollyridge'de, ondan uzakta rahat bir şekilde büyüdükten sonra paslandığım için bana fırlattığı her şeye hazır olma avantajımı kaybettim.

"Alpine'de işin bitti," diye sıkılmış dışlerinin arasından kesin bir ifadeyle bağırdı. "İşleri doğru şekilde yapacağına güvenilebileceğim birini işe alacağım."

Hayır.

"Ne?" Nefes alıyorum. Alpine'i benden alamaz. O kadar çok çalıştım ve şimdi hepsi kulaklarımın dibine çöküyor. "Hayır, baba-dinle! Bırak beni-"

"Senin kaprislerini ve bahanelerini dinlemekten bıktım. Tatil köylerimden birini beklediğim standartlarda işletebilecek kapasitede değilsin. Bu kadar büyük bir sorumluluk vermek için çok genç olduğunu bilmeliydim."

Bu iğneleyici sözler egomu kabartıyor. Onun standartları imkânsız ve çok katı. Modern tatil dünyasına ayak uydurmayı reddettiği için er ya da geç şirketi gerçeklerle yüzleşecek.

Tatil köyü misafirlerinin yaşadığı deneyimi önemsemeyi ne zaman bıraktı? En başta hiç umursadı mı?

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki yapmadı. Her zaman para ve şöhretle ilgiliydi.

"Bak, baba." Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve ona dik dik baktım. "Sanırım seni gezdirmek ve planladığım şeyleri anlatmak için bana bir şans daha verirsen, stratejilerimin bu tatil köyü için doğru seçim olduğunu göreceksin. Buraya gelen turist türlerini tanımak ve burada yaşayan insanları yakından anlamak için zaman harcadım."

Göz ucuyla Finn'in büyük ve çekici bir sırıtışla bana doğru geldiğini görüyorum. Kafamda, eğer babam şu anda beni izleyenlerin önünde azarlamıyor olsaydı neler olacağını canlandırıyorum. Finn bana ulaşır, beni kollarının arasına alır ve başımı döndüren bir öpücük verirdi.

Babamın duygusuz öfkesinin yükünü ben çekerken beynim la la land'de seksi oduncumla zafer öpücüğü seansının tadını çıkarıyor. Şanslı sürtük.

"Hayır," diyor babam, yüzünü benden çevirerek. "İşin bitti. İki gün içinde Kaliforniya'daki ofise dönmeni bekliyorum. Önceki pozisyonuna geri döneceksin. Eğer orada olmazsan, kovulursun ve işten çıkarılırsın."

Finn, babamın kırılmış ultimatomu karşısında birkaç adım ötede donup kalıyor. Boğazım acıyor.

Kalbimi bütünleştiren kişi yanı başımda dururken bile kendimi hiç bu kadar yalnız ve yersiz hissetmemiştim. Babam aslında beni bir kenara atabileceğini söyledi. Kendi kızını.

Tıpkı çocukken ailemin yeniden bir bütün olmasını beklediğim ve dilediğim zamanlardaki gibi. Hayır, bu *daha kötü*.

En azından o zaman saf bir umudum vardı. Şimdi babamın hayatının bir saniyesinde bile beni umursamadığını biliyorum.

Bencil piç.

Babam ve beraberindekiler şenliklere ve kutlama havasına kaşlarını çatarak meydanı geçerken göğsüm acı dolu nefeslerle inliyor. O kalpsiz bir canavar, Scrooge'dan bile daha aşağılık. Geçmiş Noel'in, Şimdiki Noel'in ve Gelecek Noel'in aynı üç hayaletiyle karşı karşıya kalan babam

asla aynı dersi alamayacak ve Scrooge'un yaptığı gibi daha iyiye doğru değişemeyecekti.

O ve değerli parası birbirlerini hak ediyor.

"Bebeğim," diyor Finn bana ulaştığında. Yanımda sıcaklıktan bir duvar gibi duruyor ve göğsüne gömülüp bir daha hiç çıkmamama iki saniye kaldı. Koluma dokunuyor ve babamın geri çekilen sırtına sert bir bakış atıyor. "İyi misin?"

"Evet." Kendim de inanmadan önce iki kez başımı sallamak zorunda kalıyorum. "Ne lanet bir pislik," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Kaskatı kesildim. "Kulak misafiri mi oldun?"

"Böyle fırtına gibi eserken bunu yapmamak zor." Finn başını sallıyor. Kazanmanın verdiği parlaklığın bir kısmı gözlerinden kaybolur. Sessizleşiyor. Yüzünü çelişkili duyguların gölgesi kaplıyor. "Yani... gidiyor musun? Öylece gidiyor musun?"

İnkâr etmek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Ne söyleyebilirim ki?

İki gün. Babam beni Kaliforniya'da beklemeden önce sadece iki günüm var.

"Bilmiyorum." Gözleri içimi delip geçerken yanıyor. Elini tutmak için uzandım. Elini tutmama izin veriyor ama duruşu sert. Cevabımdan çekiniyor. "İstemiyorum."

"Öyleyse yapma." Finn'in sesi alçak. "Kal."

Boğazım daralıyor. İstedigimi düşündüğüm ve uğruna kışımı yırttığım tek şey elimden alındı, sonra da bir işim ya da kan bağımlı olan tek ailem olsun istiyorsam Kaliforniya'ya geri dönmem gerektiği söylendi.

"Eğer gitmezsem benimle ilişkisini keseceğini söyledi," diyorum kısık bir sesle.

Babam egoist, para takıntılı bir pislik olabilir ama yine de ailemden bildiğim tek kişi o.

Finn kaşlarını çatıyor, bir adım geri çekiliyor ve elimi bırakıyor. Yüzündeki ifade beni derinden yaralıyor, yüz hatlarına ihanetin izleri yeniden yayılıyor. Bu bakışı haftalardır görmemiştim.

Hala senin bir hain olduğunu düşünüyor.

"O söyledi diye cidden gider misin?"

"Bilmiyorum Finn," diyorum çatallaşan sert bir sesle, giderek sinirlenerek. "O benim babam, benim *Patron*. Emirlerine uyulmasını bekliyor. Eve gitmemi bekliyor." Finn'in kaşlarının arasındaki çizgi kaşları birbirine yaklaştıkça derinleşiyor.

"O zaman ne zaman gitmen gerekiyor?" diye mırıldanıyor.

"İki gün içinde."

Dişlerini sıktağında Finn'in çenesindeki bir kas sıcıyor. "Gerçekten tüm bunları bırakıp gitmek mi istiyorsun? Buradaki arkadaşlarından? Büyükannen ve büyükbaban?" Duraklıyor, bir adım daha yaklaşıyor. Sesi düşüyor. "*Ben* mi?"

"I-" Boğazım düğümleniyor.

Hayır. Hayır, tabii ki yapamam!

Gitmek istemesem bile bu konuda gerçekten bir seçeneğim yok.

Babam taleplerde bulunuyor, ben de yerine getiriyorum.

"Personelime artık patronları olmadığımı söylemem gerekiyor," diyorum üzülerek.

Finn'in duymak istediği şey bu değil, yakışıklı yüz hatlarının nasıl kapandığını yüzünden açıkça görebiliyorum. Dışlanmış hissetmekten nefret ediyorum ve onu incitme ya da hayal kırıklığına uğratma düşüncesine dayanamıyorum. Kakao ve sinema randevumuz buraya kadarmış.

Bir adım geri atıyorum ama beni durdurmak için bileğimden tutuyor. Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Boş ver onu, Freya. Babanın ne istediğini boş ver. *Sen ne istiyorsun?*"

Ağzımı açıyorum ama daha konuşmadan itilip kakılıyoruz. "Finn! Bunu yapabileceğini biliyorduk!"

Hala meydanı dolduran diğer kasaba halkı etrafımızı sarıyor, Finn'i kollarından tutup çekiyorlar. Hepsi onunla birlikte kutlama yapmak istiyor, moralleri yüksek. Birkaç adım geri çekilerek onun etrafında oluşan grubun dışında kalıyorum. Bakışlarımla buluşmak için onu yutan kalabalığın arasından bakıyor.

Birkaç saniye daha oyalandıktan sonra ona gerçek bir cevap vermeden Alpine'e gitmek üzere meydandan ayrılıyorum.

Cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

Hollyridge, Montana'dan ayrılma düşüncesi kalbimi her zamankinden daha fazla ağrıtıyor, sanki lanet şey her an göğsümden düşebilirmiş gibi. Burada edindiğim anılardan uzaklaşabilir miyim? Arkadaşım olan insanlardan?

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Aşık olduğumu düşündüğüm adamdan uzaklaşabilir miyim?

Chapter Twenty-Five

Finn

Eve geldiğim anda büyükannem ve büyükbabam verandada beni bekliyorlar. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve yarışmaya katıldığımdan beri ilk kez buna ne kadar değdiğini anlıyorum. Büyükannemin gözlerinde parlayan mutluluk ve rahatlama gözyaşlarını görmek her şeye değdi.

"Finn! Sen kazandın!" diye bağıyor ve beni kollarına çekiyor.

"Başardım büyükanne. Sana ve büyükbabama sizi gururlandıracağımı söylemiştim." Sırıttıyorum, göğsüm gururla kabarıyor. Büyükbabam beni büyük sedir salıncakta oturduğu yere çağırıyor.

"Seninle gurur duyuyorum Finn," diyor sesi kırılarak.

Büyükbabamın duygularına yenik düştüğünü görmek nadirdir ve bu benim de gözlerimi yaşartmadı desem yalan olur.

Ben yaptım. Onlar için yaptım.

Otel kaybetmeyeceğiz. Ailemin mirası yaşamaya devam edecek.

"Bir sürü kutlama ikramı yapacağım!" Büyükanne haykırıyor. Hıçkırıklarının arasından bir kahkaha kaçıyor. "Senin yemeklerine asla hayır demeyeceğimi biliyorsun, büyükanne."

"Biliyorum sevgili oğlum. Umarım büyükbabanın ve benim seninle ne kadar gurur duyduğumuzu ve sana ne kadar minnettar olduğumuzu biliyorsundur. Bunu yapmak zorunda değildin Finn, Jingle Wars'tan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ama duygularını bir kenara bırakıp bunu bizim için özveriyle yaptın." Ağlamaya devam ediyor. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Kahretsin, şimdi de korkak gibi ağlayacağım. Büyükannem ve büyükbabam benim her şeyim.

"Önemli bir şey değildi, büyükanne. Sen ve büyükbabam... Benim için her şeyi yaptınız. Başka kimsem yokken beni yanınıza aldınız. Yaptıklarınızın karşılığını asla ödeyemem." Sesim

duygusallıktan kırılıyor. "I

Hanın artık var olmadığını düşünmeye dayanamıyordum. Ben burada büyüdüm. Burası benim evim. Bir şekilde kazandığım için minnettarım."

"Senden bir an bile şüphe etmedim Finn," diyor büyükbaba gülerek. "Büyükannen şüphe etse bile." "Oh Harold, sus. Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," diye onu azarlar.

"Sadece dalga geçiyorum. Bu "aptal yarışmayı" ne kadar sevmediğinden yakınmak için o kadar zaman harcadın, ama bak sana ne kadar kazandırdı?"

O haklı.

O aptal yarışma sadece hanı ve geleceğimi kurtarmakla kalmadı, bana Freya'yı da kazandırdı ve o olmasaydı ona hiç yüz vermeyebilirdim. Kendi nefretim yüzünden onun gerçekte kim olduğunu göremeyecek kadar kör olmuştum. Ve şimdi... Hollyridge'i temelli terk ediyor olabilir. Başta umutsuzca istediğim şey de buydu.

Babasının taleplerini neden dinlemek zorunda olduğunu sorduğumda ne istediğini bile söyleyemedi. Meydanda benden uzaklaşırken tek istediğim uzanıp onu tekrar yakalamak, Hollyridge'i terk etmesini engellemek için ona tutunmaktı. Beni terk etmesini. Zaten kızgın olmak ve ondan nefret etmeye çalışmak için o kadar çok zaman harcadım ki, şimdi bir saniye daha harcamaya dayanamıyorum. Meydanda omuzları çökmüş bir şekilde benden nasıl uzaklaştığını görmek bir daha asla görmek istemediğim bir şeydi.

"Ben içeri girip akşam yemeği hazırlayacağım ve fırına kek koyacağım. Siz ikiniz çok geçmeden içeri gelin. Hava her geçen saniye daha da soğuyor," dedikten sonra içeride kayboldu ve büyükbabamla beni yalnız bıraktı.

"Sadece sana teşekkür etmek istedim Finn. Han için ne kadar endişelendiğimi biliyordun ve bizim sormamıza bile gerek kalmadan bana destek oldun. Gururumun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun ve bana asla başarısız olduğumu hissettirmedin. Bu hiçbir paranın Finn'in yerini tutamayacağı bir şey. Büyükannen ve ben oteli senin işletmenden çok memnunuz. Daha iyisini hayal bile edemezdim. Teşekkür ederim." Bana sevgi dolu bir bakış attı.

"Gözümü kırpmadan yine yaparım, büyükbaba."

"Freya nerede?" Yanımızdaki tatil köyüne doğru başını sallıyor.

"Babası burada. Kazandığım açıklandığında seyirciler arasındaydı. Ona incitici şeyler söyledi. Onu kalabalığın ortasında yere sermek istedim. Pisliğin teki." Düşündükçe yumruklarım sıkılıyor.

Büyükbaba başını sallar.

"Şimdi de gitmesini ve Kaliforniya'ya dönmesini istiyor. Bilmiyorum büyükbaba, onun burada olmamasını hayal bile edemiyorum. Onu zorlamasından nefret ediyorum. Seçme şansını elinden alıyor."

Gri kaşları soruyla çatıldı. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim. Bir yanım geri dönmeyi düşündüğü için kızgın, diğer yanım ise döneceği için dehşete düşmüş durumda."

"Bir yolunu bulacaksın oğlum. Aşk kolay değildir. Asla da olmayacak. Ama buna değer."

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve parmaklarımı tedirginlikle saçlarımda gezdiriyorum. Biraz yalnız kalmaya, kafamı toparlamaya ve ne halt edeceğime karar vermeye ihtiyacım var.

"Saint'in ahırına gidip biraz temizlik yapacağım," diyorum büyükbabama, yanındaki salıncaktan kalkarak.

"Dünyadaki en iyi dinleyici, evlat. Bunu yıllardır söylüyorum." Gülümsüyor.

Lanet olası eşek.

Gün ışığı gökyüzünden kaybolmaya başlıyor ve ben hala Saint'in ahırındayken, telaşsız bir şekilde fırçayı paltosunun üzerinde gezdirirken karanlık yerini alıyor. Bütün akşam burada düşünüp durdum, sanki o da bir şey söyleyecekmiş gibi onunla konuştum. Ancak, rahat sessizlik son birkaç günde olan her şeyi düşünmemi sağlıyor.

Aslında Jingle Wars'ı *kazandım*.

Galibiyetim ne kadar tatlı olsa da, Freya'nın acı çekmesinden nefret ediyorum ve Hollyridge'den ayrılmayı düşünmesi *beni* çok üzüyor.

Freya yan odaya taşınmadan önceki hayatımı düşünüyorum. Var oluyordum. Çalışıyordum, büyükannem ve büyükbabamla vakit geçiriyordum, uyuyordum, tekrar ediyordum. Olağanüstü bir şey yoktu.

Belki de büyükannem başından beri haklıydı... Belki de hayatımda eksik olan şey Freya'ydı. Freya'nın Hollyridge'e gelmesi içimde bir şeyleri değiştirdi ve bu Jingle Wars'ı kazanıp gidebileceği gerçeği ortaya çıkana kadar onun benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

"Aziz, ne düşünüyorsun? Sence Freya etraftayken daha mı az huysuz oluyorum?"

Büyük, kahverengi gözleri ve seğiren kulaklarıyla bana bakıyor, ama lanet olsun ki bu bakış beni tam kalbimden vurmuyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kısık bir "yee-haw" sesi çıkarıyor ve dişlerini gösteriyor.

"Gitmesine izin verirsem ve ona ne hissettiğimi asla söylemezsem, o zaman sadece aptal bir Aziz olurum. Jingle Wars'ı kazanmak tek istediğim şeydi, sonra bir yerlerde o benim istediğim şey oldu. Onun için çıldırıyorum."

"Heeeeeee-haw."

"Saint, sen lanet bir dahisin. Sadece Jingle Savaşları'nı kazanmıyorum, sevgilimi de alıyorum."

Chapter Twenty-Six

Freya

Riley, tatil köyündeki *İskandinav Kış* odasındaki tüm hayatımı toplamama ve şimdilik her şeyi şehir meydanına yakın dairesine taşımama izin verecek kadar tatlıydı.

Arkadaşımın yardım ve desteğine rağmen, en yakın arkadaşımın evinde bile yabancılik hissinden kurtulamıyorum. Bu his, bugün erken saatlerde meydandan ayrıldığımdan beri daha da yoğunlaştı. Daha öğleden sonra oldu ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

Sanki iki dünyam arasında sıkışmış gibiyim - Kaliforniya'daki eski dünyam ve Hollyridge'deki yeni dünyam. Şu anda ikisine de uyduğumdan emin değilim, bu garip gri alanda var olup dışarıdan izliyorum. Aslında, Scrooge'un kendi varlığı olmadan etrafındaki hayatlara bakarken nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Daha önce meydandan ayrıldığımda Finn'in yüzündeki o ifade... içimi kemiriyor. Kalıp kalmayacağıma dair bir cevabım yoktu ve şimdi de yok. Alpine'den ayrıldıktan sonra özür dilemek için onu aramaya çalıştığımda telefonu hiç açmadı.

Net bir cevap vermediğim için bana kızgın mı? Beni dışlamasını istemiyorum.

Şimdilik endişemi bastırıyorum ve kilitliyorum.

Son eşyalarımı da getirdikten sonra Riley'ye "Bunun için teşekkürler dostum," diyorum. Ayakkabı dolu çantamı yere bıraktım ve üzerinde Hollyridge dağ manzarası olan çömlek vazolarından birine hayranlıkla baktım. Çok yetenekli. "Hayatımı kurtardın."

Kıyafetlerim iki valiz ve bir spor çantasına tıkıştırılmış, her şey gelişigüzel bir dağınıklık içinde, eşyalarımı gönderirken hazırladığım düzenli paket yerine Riley'nin alanına sığacak şekilde sıkışmış

Kaliforniya'dan Hollyridge'e taşınmak için. Riley'nin sanat eserlerinin arasına sığdırabildim. Dairesinin her santimetrekaresi onun orijinal eserleriyle dolu. Buraya ilk geldiğimde bana bir gün hepsini kendi stüdyo galerisinde sergilemeyi umduğunu söyledi.

"Tabii ki kızım." Yumruğuyla omzuma hafif, şakacı bir vuruş yapıyor. "Birbirimizden ayrılmayız. Seni öylece ortada bırakamam. Ayrıca, artık sen de bizden birisin."

Arkadaşıma karşı içimde bir sevgi dalgası kabarıyor ve ona sarılıyorum. O da benim ona sarılmama izin veriyor ve bana aynı şiddetle sarılıyor.

Babamın ultimatomundan sonra, tesise döner dönmez odamı başka bir rezervasyonun aldığını öğrendim. Beni herkesin önünde azarlamasından sonra güvenli alanımın mahremiyetinde yaralarımı sarma lüksüne bile sahip değildim. Hayır, ön büro müdürlerinden biri titrek bir gülümsemeyle bana iki saat içinde odadan çıkmam gerektiğini, böylece kat hizmetlerinin odayı bir sonraki giriş için hazırlayabileceğini söyledi.

Riley, Hollyridge'deki evimden atılırken bir arada kalmama yardımcı oldu.

Babamın nereye gittiğini bilmiyorum. İşten çıkarıldığım haberini tesis çalışanlarına duyururken yanımda değildi. Lobideki ofisimin kapısı kapalıydı; bu, tesisi yönetirken neredeyse hiç yapmadığım bir şeydi, açık kapı politikasını tercih ederdim. Muhtemelen içeride Alpine'e kattığım her eşsiz şeyi geri alıyordu.

"Biraz kakao ister misin?" Ben kanepeye otururken Riley bana sinsice göz kırpmıyor. "Sanırım sonunda tatil filmi maratonu için havamdayım. Kanepemdeki hüzünlü kız için iyi hissettiren bir depresyon giderici geliyor."

İçimden kısa bir kahkaha yükseliyor. Beni her zaman daha iyi hissettiren şeyi hatırladı. "Sen dünyanın en iyi arkadaşısın, bunu biliyor musun? Noel için sana kesinlikle bunu ilan eden bir kupa alacağım."

"Ve unutma," diye şarkı söyleyerek küçük mutfakta kayboluyor. "Varsa benimki için fazladan şekerleme!" Ben sesleniyorum.

"Belli ki."

O diğer odadayken mesajlarımı kontrol ettim. Finn'den bir şey yok. Ne umuyordum bilmiyorum. Muhtemelen ailesiyle kazandığı zaferin tadını çıkarmakla meşguldür.

En sevdiğim Noel filmlerinden bir makara gibi, birlikte geçirdiğimiz mutlu anların montajına kendimi kaptırmak yerine, dikkatimi dağıtmak için Instagram'ı açıyorum.

Büyük hata.

Finn ve benim fotoğrafımız nefesimi kesiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Fotoğrafta bana bakış şekli gözlerimin parlamasına neden oluyor. Beni çok mutlu ediyor ve onun güçlü kollarındayken, onun orman kokusuyla çevriliyken her şey mükemmel. Kendimi evimde, güvende ve sevilmiş hissediyorum.

Bunu başka biriyle bulabilecek miyim? Bundan şüpheliyim. Böyle hissettiğim ilk kişi o. İlk kez kalbimin bir başkasına seslendiğini hissettim.

Finn kaçınacak bir kaşıntı değil, o tam bir paket. O, birlikte olduğunuz ve her şeye sahip olduğunuz adamdır - rahat küçük bir ev, iki nokta beş çocuk, bir köpek. Bizim durumumuzda, Aziz Nick adında bir eşek.

Hüzünlü bir kıkırdama beni terk ediyor.

Hollyridge'den ayrılırsam Finn'le istediğim geleceği kaybedebilirim.

Telefonumu elime alıp resme bakarken aklıma bir fikir geliyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak bakışlarımı pencereden dışarı fırlatıyorum. Öğleden sonra kış güneşi Hollyridge'i çevreleyen dağların tepelerini öpüyor.

Karnımda kelebekler uçuşurken, satın almayı planladığım kulübenin emlakçısının bilgilerine ulaştım. Teklif verirsem kalabilirim.

Yeni bir iş bulmak demek. Bir an için fikrim kekeleydi. Yeni bir iş.

Yakınlarda başka otel yok, şehirdeki tek otel Mayberry Inn. Başka ne yapabilirim?

Acaba Hollyridge'de çalışabileceğim bir turizm kurulu var mıdır, ya da belki Moose's'da bir açık vardır. Barmenlik yapmayı öğrenebilirim, değil mi? Müşterilerle konuşma fikri hoşuma gidiyor. Misafirlerle iletişim kurmak her zaman işimin en sevdiğim kısmı olmuştur.

Bir sonraki hamlemi planlamaya başlamadan önce, kalacak bir yer bulmalıyım. Sonsuza kadar Riley'nin dairesinde oturamam.

Dudağımı ısırarak çeviriyorum.

"Bayan Anderson," emlakçı sadece iki kez çaldıktan sonra telefona cevap veriyor.

"Merhaba! Size geri dönmem biraz zaman aldığı için özür dilerim. Bir-" Bir an duraksayıp boğazımı temizliyorum. "Ailevi bir acil durum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Kulübe için bir teklifte bulunmak istiyorum."

Emlakçı bir an sustu. "Kanyon Yolu'ndaki mi?"

"İşte bu. Mükemmel, oraya kök salmak için şimdiden sabırsızlanıyorum. İç düzen için bir vizyon panom var ve-"

"Bayan Anderson, özür dilerim," diye yumuşak bir sesle araya girdi. "Korkarım kulübe çoktan satıldı. Yeni evli bir çift, siz arabanızı kardan çıkardıktan sonraki gün kulübeyi inceledi ve hemen bir teklifte bulundu."

Kalbim sıkışıyor.

Bir tek boynuzlu at kulübesi daha elimden kaçtı. Sıradan bir kulübe değil, Finn ve benim için bir yaşam hayal ettiğim hayalimdeki ev. Bunu kaybetmek bıçağı biraz daha derine saplıyor.

Belki de burada kalmamam gerektiğinin bir işaretidir.

O gün yenilmiş ve bitkin bir halde Riley'nin koltuğunun koluna kıvrıldım.

Babam gitmeni bekliyor. Sonunda hep onun istediğini yapıyorsun, diye fısıldıyor zihnim sertçe.

"Film maratonu yapacağımızı sanıyordum?" Riley elinde şekerlemeler ve mis gibi kokan sıcak kakaoyla dolup taşan iki fincanla kapıda beliriyor. Ağzım sulandı. "Yüzündeki o oyunbozan ifadeyi sil."

Sıcak kupayı kabul etmek için doğrulduğumda kaşlarımı kaldırıyorum. "Hissettiklerimi yaşayamaz mıyım? Sanırım bunu hak ettim." Kupayı yüzüme yaklaştırıyorum ve çikolata ile marshmallowun iyileştirici aromasını mırıldanıyorum. "Jingle Wars'ı komşuma kaptırdım, babam tarafından kovuldum ve yaşadığım yerden bir günde atıldım."

Riley, "Kesinlikle erkek arkadaşın olan komşun," diye belirtiyor.

Ağzımı açıp kapatıyorum. "Yani, bunu resmi olarak tanımlamadık. Ama... evet, hemen hemen."

Tanımlamak zorunda değildik. Kendimizi aştıktan sonra ilişkimizin içine kolayca girdik. Karda mahsur kaldıktan ve büyükbabamın kalp krizi korkusuyla birlikte yüzleştikten sonra, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi daha da yakınlaştık. Bunu açıklayamam ama şu anda Finn'in yanındayken, tanışmamızın üzerinden sadece birkaç ay geçmiş olmasına rağmen sanki sonsuza dek birlikteymişiz gibi hissediyorum.

Kakaoya üflerken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Finn böyle mi düşünüyor, birlikte olduğumuzu mu? Düşünmek zorunda, değil mi? Bana bebeğim diyor.

Kendimi ikna ederek başımı sallıyorum. Finn Mayberry bir kızı baştan çıkaracak tipte biri değil. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Peki. Sanırım emo olmak için beş dakikayı hak ediyorsun," diye kabul ediyor Riley.

"Sadece beş mi? Cimri," diye şımarıyorum. "Siz sanatsal tiplerin vizyonlarınızı yaratmak için duygularla temas halinde olduğunuzu sanıyordum. Empati nerede?"

Riley iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor ve boğuk kahkahalarımız odayı dolduruyor.

Bir süre sonra eğlencem azalıyor. "Sen mutfaktayken emlakçıyı aradım. Satın almayı umduğum kulübe satılmış."

Riley kaşlarını çatı. "Başka bir şey çıkacaktır."

Ben o kadar emin değilim. Eğer böyle olması gerekseydi, istediğim herhangi bir eve sahip olabilirdim.

İç çekişimin gücüyle omuzlarım çöküyor.

Kalmak için çok fazla. Başka bir yer bulsam bile, babam beni Viktorya dönemi İngiltere'sindeymişiz gibi evlatlıktan reddettikten sonra yaşamak için bir şeyler yapmam gerekecek. İçimi ezici bir yetersizlik duygusu kaplıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum.

Babamın etkisinin yıllar boyunca beni nasıl şartlandırıldığını hep böyle hissettim. Her zaman onun beni dinlemesi, fikirlerime saygı duyması için mücadele ettiğimi düşündüm.

Ama gerçekte? Bana asla saygı duymayacak. Hayatımda bir gün bile bana hak ettiğim saygıyı ya da sevgiyi göstermedi. Ben onun için bir değerdim. İmparatorluğunun çarkındaki bir başka işçi arı. Bunca zaman onu etkilemek için kıcımlı yırttım, oysa o beni parmağının altında tuttu.

Başarımı hak ettiğimi sanmıştım ama yanılmışım.

Bu şehre gelene kadar hiçbir şeyim yoktu.

"Bir karar vermen gerekene kadar ne kadar zamanın var?" Riley birkaç dakika düşüncelerime daldıktan sonra sordu.

Dudaklarımı yaladım. "Babam iki gün içinde dönmem gerektiğini söyledi. Bir uçak bileti ayırtmam ve kiralık arabamı geri almam gerekecek." Yapmam gereken çok şey olduğu için başım dönüyor. Yorgun bir inilti beni terk ediyor. "Eşyalarımın geri gönderilmesini ayarla."

Riley bir an sessiz kalıp beni inceliyor. Her zaman kinaye içeren iğneleyici bir yorum yapmakta hızlıdır. Onu bu kadar ciddi görmek dikkatimi çekiyor.

"Yani gerçekten gideceksin, öyle mi?" Tırnağı kupasının kulpuna vuruyor. "Öyleymiş gibi konuşuyorsun."

Soru çok açık olmasına rağmen beni hazırlıksız yakaladı. Finn'in bilmek istediği şeyin aynısı.

"I..." Cevabım kesiliyor. "Ben buraya ait miyim ki?"

Kalmayı hak edip etmediğime dair en derin endişemi dile getirmek omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor.

Riley alay ederek elindeki bardağı sertçe sehpaye bıraktı. "Evet, öyle. Sana söyledim Freya, sen de

bizden birisin. Burası benim olduğu kadar senin de evin. Kasabalı olmak için Hollyridge'de büyümek zorunda değilsiniz ve siz de tam olarak öyle oldunuz." Kanepeye uzandı ve

Elini dizime koydu. "Sen buraya aitsin."

İçimde bir duygu dalgası kabarıyor. Babamın talepleri söz konusu olduğunda kendimi her zamanki döngüye girmekten alıkoymak için tam da şu anda duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Elimdeki kakao bardağını masaya bırakıp ona doğru atıyorum ve bir ayı gibi sarılıyorum. Kahkahası odayı dolduruyor. Yapmam gerekeni yapmam için beni teşvik ediyor. Korkularımın ve koşullanmış tepkilerimin beni engellemesine izin vermeyerek doğrulup telefonumu arıyorum.

"Yani bu kalacağın anlamına mı geliyor?" Riley, güzel yeşil gözlerinde parlak bir ışıltıyla başını eğerek soruyor.

"Tabii ki evet." Babamın numarasını çevirmeye başladım bile. Nerede olduğu ya da bu kesintiyle onu nasıl rahatsız ettiğim kimin umurunda. "Babamın canı cehenneme. Beni kuklasıymışım gibi kontrol edemez."

Riley'nin ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "İşte ruh budur, katil. Kimsenin sana patronluk taslamasına izin verme.

Hayatınızda sadece siz söz sahibi olabilirsiniz."

Bu, babamın nasıl tepki vereceğini düşünmeden nihayet kendim için yüzde yüz bir karar vermekten daha fazlası. Sadece Hollyridge'i ve içindeki insanları sevdiğim için kalmak istemiyorum. Finn için kalmak istiyorum. Bakış açımı değiştirmeme yardımcı olan, bana her zaman istediğim ailenin burada olduğunu gösteren kişi o.

Bana o aileyi seçebileceğimi, bana verilen ve beni yıllarca inciten aileyle acı çekmek zorunda olmadığımı gösterdi.

Finn ve Montana'daki bu şirin dağ kasabasındaki herkes, etrafımı sarmak istediğim aile ve arkadaşlar.

Kalbim zaten evimin olduğu yerde ve oradan ayrılmamın hiçbir yolu yok. *Finn*'i bırakmamın imkanı yok.

"Freya," diye cevap veriyor babam keskin bir havlamayla. "Şehirden ayrılmadın mı daha? Ofise döndüğünde, üç ay boyunca Pasifik kıyısındaki mülkler hakkında rapor vermeni bekliyorum, artı-"

"İstifa ediyorum baba," diyorum kararlı bir şekilde, bir mil uzunluğunda olduğundan emin olduğum yapılacaklar listesini bölerek. Hat üç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Evet. Seni kovdum. Fikrimi değiştirmeyeceksin. Eğer istediğin buysa, zamanımı boşa harcamaya bir kez daha karşısın-"

"Hayır, baba. Anderson Resorts'tan ayrıldım. Artık senin için çalışmıyorum, şu andan itibaren geçerli."

Riley kanepenin diğer ucunda zafer dansı yaparken bana geniş bir sırıtış atıyor. Babama söylemem gereken şeye odaklanmak için eski endişeli alışkanlığımı sürdürerek ayağa fırlıyorum.

"Hepsiyle işim bitti." Onu azarlarken nabzım hızlanıyor. "Yapacağım bir sonraki şeyin seni etkileyeceğini düşünerek geriye doğru eğilmeye çalışmaktan bıktım. İyi fikirlerim var ama ne onları ne de beni umursuyorsun. Aksi takdirde beni bir kenara atmakla tehdit etmezdin."

Suçlamalarım karşısında homurdanıyor, onları reddetme zahmetine girmiyor. "Bunun için zamanım yok. Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırak ve bir sonraki uçağa bin."

"*Hayır!* Ben burada kalıyorum. Hoşça kal baba. Umarım para geceleri seni sıcak tutar, çünkü sahip olduğun son aile üyesini de kaybettin. Ben gidiyorum." Kalbim göğsümde sertçe çarparken ve ellerim sonunda ona karşı durmaktan titrerken, nefes nefese telefonu kapattım.

Yavaş bir alkış beni ürkütüyor. Arkamı döndüğümde Riley'nin beni ayakta

alkışladığını görüyorum. "Bu çok fena bir şeydi." Geniş geniş sırtıyor. "Sen nasıl hissediyorsun?"

"Bayılacak gibi oluyorum," diye itiraf ediyorum.

"Derin nefes al, kızım. Bu adrenalin patlaması."

Haklı olmalı çünkü vücudumda havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyorum ve hala titriyorum, sanki bir çıkışa ihtiyaç duyan aşırı bir enerji yükü varmış gibi. Sevinçli, baş döndürücü bir ses patlıyor ve zıplıyorum.

"Çok iyi hissettirdi." Işıldamadan duramıyorum. "Tanrım, harika hissediyorum. Keşke bunu yıllar önce yapsaydım, ama kıcıımı tekmeledim!"

"Aynen öyle. Seninle gurur duyuyorum." Riley yanıma geldi ve bana yarım bir sarılma verdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Ceketimi almak için uzaklaşırken ona kararlılık dolu bir bakış fırlatıyorum. "Gidip sevdiğim adamı getireceğim, olan bu."

Yarışma biter bitmez yapmam gereken şey buydu.

Sadece bu da değil, bunu onun yöntemiyle yapacağım. Onunla yüz yüze görüşüp Hollyridge'de kalmak istediğimi, onunla kalmak istediğimi söyleyeceğim.

Sonsuza kadar.

Chapter Twenty-Seven

Finn

Büyükbabam bir keresinde bana aşk içeri girdiğinde asla dışarı çıkmasına izin verme demişti. Bu öğüdü bana hayatımın hangi döneminde verdiğini hatırlamıyorum ama hiç unutmadığımı biliyorum.

Aşk Hollyridge'e girdi ve nefesimi kesti. Ciğerlerimdeki tüm havayı aldı ve beni kış üstü yere serdi.

Gerçek şu ki, Freya Anderson'a aşığım. Ormanda beni yakaladığı andan beri ona aşığım. Hollyridge'e adım attığı andan itibaren dünyamı alt üst etti. Ondan şiddetle ve içtenlikle nefret ederken, ona umutsuzca aşık oldum. O kadar ki, ilgi odağı olmaktan nefret eden bir adam olarak, tüm kasabanın önünde onu geri kazanmayı planlıyorum ve bu umurumda bile değil.

Bu da beni buraya getiriyor.

"West, sana ihtiyacım var kardeşim. Bana Riley'i, uzatma kablosunu, projektörü ve bir sürü Noel ışığını ne kadar çabuk getirebilirsin?" Saint'i fırçalayıp kasabaya yolculuğumuz için hazırlarken telefonum kulağıma yapışmış halde soruyorum.

En sevdiği ren geyiği-eşeği olmadan büyük bir jest ne olabilir ki?

"Umm... Bekle ne?" der, kafası karışmış bir şekilde.

Sonraki beş dakika boyunca ona planımı anlatıyorum ve bitirdiğimde o da bana katılıyor. "Başka bir şey söyleme. Bir saat sonra görüşürüz."

Güneş karla kaplı dağların ardında kaybolmaya başlıyor ve planımın aksamadan yürümesi için tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Sağ ol dostum. Riley'ye Freya'yı altı buçukta orada olması gerektiğini söyler misin?" "Ben hallederim," diyor gülerek.

Kahretsin, gerginim.

"Azizim, dostum, bu gece en iyi şekilde davranmanı istiyorum, tamam mı? Bu kızak yolculuğuna çok şey bağlı," diyorum ona, Noel Baba şapkasını tüylü kafasının tepesine sabitlerken.

Bana dramatik bir "hee-haw" ile karşılık verdi.

"Evet, evet. Benimle istediğin kadar dalga geç, ama kızı kazanmama yardım etmene ihtiyacım var, Aziz." Sırıttıyorum, ona bir evcil hayvan daha veriyorum.

Saatime bakıyorum ve kasabaya gitme vaktinin geldiğini görüyorum, bu yüzden kızıağın arkasına yüklediğim tüm malzemeleri iki kez kontrol ediyorum ve biniyorum.

Bu dizginlerin arkasında birçok kez bulundum ama bu sefer farklı. Kısmet de diyebilirsiniz. Bu sefer kızı elde edecektim ve bu eşek de gösteriyi kazanmama yardım edecekti.

* * *

Kasabaya eşeğimin... ren geyiklerinin çektiği kızıağımla geliyorum ve meydan Jingle Wars'ta olduğu gibi tıklım tıklım. Yarışma gerçekten de kasaba ve turizm için harikaydı. Müşteriler, Cennet'in küçük parçasını ziyaret etmek için her yerden geldiler. Televizyon yayını oyunu değiştirdi. Küçük kasabamıza yeni gözler kazandırdı.

Kasaba meydanı yaklaşan Noel tatili için süslenmiş durumda ve bu Freya için planladığım şeye mükemmel bir şekilde uyuyor. Meydanın diğer tarafında West'in bana el salladığını görüyorum ve Aziz'i ona doğru yönlendiriyorum.

"Dostum, bunu yapmak istediğine emin misin?" Gülüyor ve yanında getirdiği bir kucak dolusu ışığı havaya kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Senden hiç bir kızı geri almak için kasaba meydanına bir sürü malzeme getirmeni istedim mi West?"

"Tamam, doğru, ama sadece söylüyorum."

Birlikte avlunun etrafındaki yüzlerce ışığı dizmeye ve projektörü kurmaya çalışıyoruz. Bir saat sonra, Freya'nın gelmesi gereken zaman gittikçe yaklaşıyor ve ben sadece ikimizle başardığımız şeyle gurur duyuyorum. Muhtemelen tek bir alanda hiç görmediğim kadar çok ışık parıldıyor ama Freya'nın buna bayılacağını biliyorum. En sevdiği Noel filmi olan How The Grinch Stole Christmas'ı projektöre koydum... ve şimdi bekliyoruz.

Otuz dakika sonra, bir turist kalabalığı topladım ama avlunun ortasında onu bekliyorum, ta ki Riley'nin arkasından onu takip ederek önümdeki kalabalığı yarmasını görene kadar.

"Finn?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Her yerde seni arıyordum, ne yapıyorsun?"

Sokak lambalarını söndüren ve Noel ışıklarını yakarak meydanı farklı renklerde aydınlatan West'e başımla selam veriyorum.

Freya keskin bir nefes alıyor ve elini ağzına götürüyor. Loş ışıktaki gözlerinin dolduğunu görüyorum.

Avuçlarım ter içinde, çok gerginim. Ama hazırım, kızımı almaya hazırım. "Benden beklediğiniz son şeyin büyük bir jest olduğunu biliyorum. Sessizim, huysuzum, karamsarım. Çoğu gün Noel'in Cimrisi'yim. Seninle ilk tanıştığımda, sırf kendi acı duygularım yüzünden senden nefret ettim. Ama yolun bir yerinde seni içime aldım ve sen beni değiştirdin Freya. Sen beni

"Beni yumuşatıyorsun. Beni kolayca sevdiriyorsun."

Freya itirafım karşısında yumuşak bir kahkaha attı.

Ellerini yüzünden tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Her zamanki gibi eldiven giymediği için parmaklarım donuyor.

"Neredeyse kendi bencil gururumun aramızdaki ilişkinin önüne geçmesine izin verecektim. Hiçbir zaman mükemmel olmayacağım ve her zaman doğru şeyi söyleyip yapamayacağım. Ama bildiğim bir şey var ki. Seni seviyorum, Freya Anderson. O yumuşak, ıslak UGG'ler şehre ayak bastığı andan itibaren kalbimi çaldın. Sana karşı hiç şansım olmadı."

Önümde ağlarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Yanakları soğuktan ya da bana olan hislerinden kızarmış. Tek bildiğim, bu lanet olası mükemmel şehirde, mükemmel kızım olmadan bir gün daha yaşamak istemediğim.

"Seni buraya getirdim çünkü her zaman mükemmel olamasam da seni mutlu etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğimi göstermek istedim. Asla yapmayacağımı söylediğim şeyleri, eğer yüzünde bir gülümseme yaratacaksa tekrar tekrar yapmaya devam edeceğim." Onu kendime doğru çekiyorum.

Etrafımızdaki herkes kayboluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz. Kalabalığın uğultusu, arka planda çalan Noel müziğinin sesi, ışığın pırlıltısı... hepsi karanlığa gömülüyor. Görebildiğim tek şey Freya, duyabildiğim tek şey ise sözlerim kalbini delip derinlerde bir yere yerleşirken çıkardığı yumuşak çığlıkların sesi.

"Eğer bir ömür boyu büyük jestlere ihtiyacın varsa, Freya Anderson... o zaman bunu sana verecek kişi ben olacağım. Senden beni seçmeni istiyorum. Hollyridge'i seç. Büyükanneni ve büyükbabamı seç. Kaliforniya'ya geri dönme, burada sahip olduklarımızı bırakma. Seni seviyorum ve kalan günlerimi seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmek istiyorum." Onu kendime daha da yaklaştırdım, sıcaklığına muhtaçtım.

Gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha atıyor, ama beni kör eden ışıltılı bir gülümseme veriyor. "Evet de Freya, lütfen Aziz aşkına." Arkamızda duran eşeğe elimle işaret ediyorum. Olabildiğince yüksek sesle. "Hollyridge'de bizimle kal. Burası senin evin olsun." Freya konuşana kadar geçen birkaç saniye içinde nefes almayı bıraktığıma yemin edebilirim.

"Asla gitmeyecektim, Finn." Gülümsüyor.

"Ne?" Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde soruyorum. Freya başını sallıyor ve küçük bir kıkırdama çıkarıyor.

"Eşyalarımı Alpine'den taşıdıktan sonra seni bırakamayacağımı biliyordum. İstifa etmek için babamı aradıktan hemen sonra senin için geliyordum. Bütün bunları benim için planladığını bilmiyordum."

"Yani kalıyor musun?" Tuttuğum nefesi bırakarak soruyorum.

"Ben kalıyorum." Kendini bana doğru atıyor, ayağa fırlıyor, bacaklarını belime doluyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim, Finn Mayberry. Sen isteyebileceğim her şeysin ve daha fazlasın ve Hollyridge benim evim," diye fısıldıyor dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürlemeden önce.

Etrafımızda patlayan kalabalık bizi gerçekliğe geri döndürdü. Kasaba meydanının ortasında olduğumuzu bile unutmuştum.

Burnunu benimkine çarparak gülüyor. "Bunu yaşamana asla izin vermeyeceklerini biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum bebeğim, ama tahmin et ne oldu? Umurumda değil, çünkü bu seni mutlu etti ve hepsi bu.

önemli olan."

* * *

Saatler sonra, Freya parmaklarını tembelce karnımda gezdirirken, aşağıya doğru inen saç çizgisiyle alay ederken yatakta Freya'ya sarılmış durumdayım. Parmak uçlarının her kayışı aletimin yeniden canlanmasına neden oluyor.

"Seninleyken her şey çok kolay Finn," diye fısıldıyor sıcak bir şekilde tenime karşı, bacağını belime atıp üzerime çıkmadan önce. O kadar mükemmel ki. Kendisiyle ve vücuduyla tamamen rahat, kıvrımlarını içime çekerken gözlerimden kaçmıyor.

"Hayatının aşkını bulduğunda böyle olur işte," diyorum, büyükbabamı taklit ederek. "Bu neden büyükbabamın söyleyeceği bir şey gibi geliyor?" diye soruyor ve cırtlak bir kahkaha atıyor Kalçalarımı onun ıslak sıcağına doğru kaldırdığımda.

İnledim. "Sen üzerimde çıplak otururken büyükbabam hakkında konuşmayalım lütfen."

Jesus H.

"Sana odaklanmayı tercih ederim," diye fısıldıyor, sesinde boğuk bir ton var ve bunu söylemeye dilim varmıyor.

"Bir tur daha kaldırılabileceğinden emin misin, Prenses?" Alay ediyorum.

Bizi biz yapan da bu. Rekabet gücümüz. Birbirimize üstünlük sağlama ve birbirimizin sınırlarını test etme dürtümüz.

"Oh? Bunu yapabileceğine emin misin, koca adam?"

Etrafında dönüyor, sonra minik elleri ince çarşafın altından sikimi buluyor ve kalçalarım yataktan fırlayana kadar beni bir, iki, üç kez pompalıyor.

"Mmm. Kim diğerini bitiş çizgisine daha önce ulaştırabilir?" Freya meydan okurcasına fısıldıyor. Kızım bunu bir sonraki seviyeye mi taşıyor? Kim önce gelebilir?

"Bunu her zaman kazanacağım, bebeğim. Vücudun benim için yaratılmış. Gözlerim kapalı karanlıkta oynayabilirim."

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve eğilip boğazımın sütununda bir yol yalıyor, sonra bana arsız, kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor.

"Ne derler bilirsiniz... Aşkta ve Jingle Savaşlarında her şey mübahtır."

Chapter Twenty-Eight

Freya

"Tamam, tamam." Yatakta Finn'in yanına yığılırken nefesim kesiliyor. Belki de daha çok yüzüstü düşünüyorum. "Sen kazandın."

"Neydi o?" Ses tonu memnuniyet dolu. "Sizi duymadım, Prenses."

Kalan az enerjimle körü körüne zayıf bir yumruk atıyorum. Ondaki çıkan yumuşak *oof* sesi, ondan yakaladığımı düşündürüyor. Güçlü kolları etrafıma dolanıyor ve beni tekrar yarı üstüne yatırdıktan sonra sırtımı okşuyor.

"Sonunda yenilgiyi kabul ediyorsun yani?"

Yaklaşık bir tepki veriyorum. Çoğunlukla bir inilti. Finn kıkırdıyor. Tüm enerjimi tüketti.

"Şeytan," diye mırıldanıyorum omzuna.

"Aynen öyle, bebeğim." Kıçıma hafifçe vurmak için uzandı.

Çok az şey biliyor, ona rövanş için meydan okuyacağım çünkü onunla yarışmayı seviyorum.

Bana yaşattığı çılgın orgazmdan çıkar çıkmaz. Ve belki de tutarlı cümleleri nasıl bir araya getireceğimi hatırlarım.

Finn omurgamın izini sürüyor ve memnun bir iç geçiriyor. "Madem şehirde kalıyorsun, karda mahsur kaldığımız yere teklif götüreceksin? Verandası hoşuma gitti." Muzipçe mırıldanıyor. "Yatak odasını da beğendim. Ve seni becerdiğim duvar da."

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor. "Kesinlikle bir vurgu." İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Aslında daha önce teklif vermek için emlakçıyı aramıştım ama bana satıldığını söyledi. Bir çift onu benim evimin altından çalmış."

burun."

Sempatik bir ses çıkarıyor ve başımın üstünü öpüyor. "O zaman bir sonraki sorum daha kolay olacak."

Gözleriyle buluşabilmek için eğildim. "Peki bu ne?"

"Bir yer bulana kadar nerede kalmayı planlıyorsun?" Gözlerinde bir parıltı var.

"Eşyalarım şimdilik Riley'de. Kanepe sörfü yapmama izin vermeyi teklif etti." Burnumu kıvrarak yüzümü buruşturdum. "Emlakçılık oyunumu geliştirmem gerekecek. Başparmaklarımın yıldırım hızında olduğundan emin olmalıyım ki hashtag kabin hedeflerime ulaşabileyim."

Finn homurdanıyor. "Az önce hashtag'i gerçek bir cümle içinde mi kullandın?"

Yüksek sesle falan mı?" Sahte bir suçlamayla ağzım açık kaldı. "Hedeflerimi eleştirme."

Montana aksanına daha güneyli bir ton katarak sırtıyor. "Sevgilim, asla yapmam." Beni öpmek için aşağı çektiğinde kıkırdamaya başlıyorum.

"Şimdi," diyor Finn beni güzelce öptükten sonra. "Benim sorum."

"Neymiş o soru?"

"Burada mı kalacaksın?"

Bu akşam bana inanılmaz bir jest yapmak için rahatlık alanından çıkan bir adam için, gözlerinde titreşen duygu beni şaşırttı.

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra parlak bir gülümseme yayılıyor. "Öyle mi?"

Bir nefes üflüyor. "Evet." Avuç içi yan tarafımı yumuşatıyor. "Riley'nin kanepesi yerine burada, otelde benimle kal."

"Bunu çok isterim."

Finn bana sevdiğim o büyüleyici gülümsemesini veriyor ve ona verdiğim öpücükle tura başlıyoruz
-Kim bilir. Sayısını unuttum. Tek bildiğim onunla birlikteyken kalbimin uçtuğu.

* * *

Birkaç gün sonra, Noel müziğinin uzaktan gelen sesi ve Finn'in boynuma kondurduğu ağzı açık öpücüklerin lezzetli sıyrıkları beni yüzümde gülümseme bırakan bir rüyadan çekip çıkarıyor. Yatağı bir sıcaklık kozası gibi. Mırıldanıyorum, vücudum onun çıplak göğsünün pürüzsüz düzlemlerine yaslanacak şekilde geriniyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

Boynumu okşarken geriye yaslanıyor ve bana gülümsüyor. "Mutlu Noeller, güzelim."

Sesinin derin gürültüsü bacaklarımın arasına bir sıcaklık zonklaması gönderiyor. İkisini birlikte kaydırıyorum, en sevdiğim uyku tişörtü olarak resmen çaldığım fanilasının kumaşı çıplak kalçalarımı ve popomu kavırıyor. Üzerimdeki tek şey bu.

"Yatağında seninle uyanmaya bayılıyorum," diyor Finn, yavaş ve baştan çıkarıcı işkencesine devam etmek için başını eğerek.

Dişlerimi dudağıma gömüyorum. "Ben de öyle. Özellikle de sen bunu yaptığında."

Çakıllı kıkırdaması boğazımın sütunlarında titreşiyor. Finn'in kapısının ardında neler olup bittiğini Mayberry Inn'in tamamına duyurmak istemediğim için bir iniltiyi yutuyorum. Beni kendine doğru çekiyor, bacağını kalçasının etrafından çekerek bacaklarımın arasına yerleşiyor. Tam ihtiyacım olan yerde, sadece kırmızı ekose uyku pantolonuyla ayrılmış sert çıkıntısını görünce nefesim kesiliyor. Kalçalarımız yavaşça sallanırken yüzünü boynuma ve omzuma gömüyor.

"Finn," diye yalvarıyorum iç çekerek.

"Neye ihtiyacın var?" Çenemin altındaki bir deri parçasını kemiriyor. "Seni öpmek istiyorum mağara adamı," diye şımarıyorum.

"Bu doğru mu?" Yüzümü ona doğru çevirirken parmak uçları yanağımı sıyrıyor.

Kollarım boynuna dolanıyor ve onu aşağı çekiyorum. Memnun bir ses çıkarıyor ve beni yavaşça öpüyor, ikimiz de gülümsüyoruz.

"Görüyorum ki Noel Baba bu yıl iyi bir kız olduğuma karar vermiş," diyorum öpücükler arasında.

"Bana bu iyi kalpli, seksi oduncuyu getirdi. Gelmiş geçmiş en iyi Noel hediyesi. Teşekkür olarak Kuzey Kutbu'na bir meyve sepeti göndermem gerekecek. Sence Edible Arrangements kar tanesi şekilleri yapabilir mi?"

Finn kıkırdıyor, bir avucunu vücudumdan aşağı kaydırıp kıcıma masaj yaparken, kalçalarını tembelce yuvarlayarak ereksiyonunu yavaşça bana doğru sürüyor.

"Ben kızıma *bunu* yaparken başka erkekler hakkında konuşmasan olmaz mı?" Kalçalarının hareketiyle nefesimin kesilmesine neden oluyor. Bir öpücük daha aldıktan sonra geri çekilip bana bakıyor. "Belki de tam tersidir ve ben senin için diledim."

Gülümsemem genişliyor ve göğsümde sıcak bir sevinç parıltısı oluşuyor. Beni çok mutlu ediyor. "Seni seviyorum, seni koca yumuşak."

Finn bir kahkaha atıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum güzelim."

Bu sabah acelemiz olmadığı için tekrar sarılıp yatmaya başladık. Dünya kadar vaktimiz var.

"Ailen Noel sabahı ne yapar?" diye soruyorum.

"Çocukken ilk uyanan ben olmaya çalışırdım. Büyükanнем her zaman beni geçerdi, Noel sabahına uyum sağlamıştı. Bütün yıl bunu dört gözle bekler." Yakışıklı yüz hatları bir an için hüzünlü bir ifadeye bürünüyor. "Onlar bunu her zaman özel kıldılar. Tatiller ailemi daha çok özlememe neden oluyor ama aynı zamanda birbirimize sahip olduğumuz için şükretmemiz gerektiğini de hatırlatıyor."

Destek olmak için kollarımı boynuna doluyorum. Ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. Birbirimize sarılıyoruz ve ailesinin anısını onurlandırmak için sessiz kalıyoruz.

Keder anı geçtikten sonra devam ediyor. "Yaşım ilerledikçe hediye alışverişinden önce birlikte kahve içiyoruz. Müzikten anlayabilirsiniz, erken başlamayı seviyorlar."

Ağzım kıvrılıyor ve daha da sokuluyorum. "Bayıldım."

Tatil müziğiyle uyanmak mükemmeldir. Pişen bir şeyin taze kokusu da üst kata yayılıyor. Büyüdüğüm tatillerden çok daha farklı hissettiriyor. Evi dolduran sevgi hissediliyor. Burada kimse kendini yalnız ya da istenmeyen hissedemez.

Finn parmak uçlarını flanel gömleğimin altından geçirip tenimi okşayarak, "Birazdan kalksam iyi olacak," diye mırıldanıyor. "Büyükanнем muhtemelen çoktan on bire ayarlamıştır."

Yumuşak bir kıkırdama omuzlarımı sarsıyor. "Noel'i sevdiğimi sanıyordum."

"Hiç kimse Noel'i Büyükanне Mayberry kadar sevemez. Hiç kimse." Finn bana ciddi bir bakış fırlatıyor, ama bunu sadece bir saniye sürdürebiliyor, sonra gözleri eğlenerek kırışıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve yüzünü kavrayıp onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum. Kapı çalındı.

"Siz ikiniz daha kalkmadınız mı?" Büyükanнем. "Aşağıda birbirinize ay gözüyle bakabilirsiniz, orada kahve ve taze tarçınlı çörekler var. Kaldırın kıcınızı, Noel'deyiz!"

Finn başını boynumun kıvrımına bırakıyor. Küçük sevinç sesimi tutamıyorum. Beni susturuyor, yan tarafımı çimdikliyor, bu da daha fazla kıkırdamama neden oluyor.

"Acele edin! Beni içeri girip ikinizi de aşağıya sürüklemek zorunda bırakmayın."

Dirseklerinin üzerinde yükselirken yüzünde kederli bir ifade beliriyor. Bu ifade beni boğuyor.

bir homurtu.

"Hadi kalkalım," diye mırıldanıyorum, göğsünü dürtüyorum, böylece bana sıkı sıkı tutunmaktan vazgeçiyor. "Orada olacağız büyükanne," diye sesleniyor Finn.

"Öyle olsan iyi edersin, Finn Michael Mayberry."

Kaşlarımı ona doğru sallıyorum. "Ooh, tam isimli, ha?"

Şımarıklığıma sırtan Finn beni öpüyor, ben omuzlarına sarılıp nefessiz kalana kadar kıkırdamalarımı yutuyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor geri çekilirken ve beni şaşkınlık içinde bırakıyor. Ağzını kendini beğenmiş bir şekilde eğerek kıçımı okşuyor. "Bunu daha sonrası için bir söz olarak kabul et."

"Sabırsızlanıyorum," diye nefes alıyorum.

Yataktan çıkıyoruz ve giyinirken daha samimi dokunuşlar yapıyoruz.

Alt katta, mutfağın yanındaki aile odasında, büyükannem beni kucaklıyor, sonra da Finn'i. Büyükbabam sırtıyor, kalp krizinden bu yana çok daha iyi. Tarçınlı çörekler ve taze kahveden oluşan büyük bir sofraya hazır ve arka plandaki müzik tüm oteli tatilin şenlikli ruhuyla dolduruyor.

Finn her birine "Mutlu Noeller," diyor.

Sevecen gülümsemesi kalbimi dolduruyor.

"Kahve ister misin, Freya?" Büyükannem ikram ediyor. En sevdiği bayramda ailesine duyduğu sevgiyle parlıyor. "Ekmekleri de dene. Benim sırrım içlerine biraz portakal kabuğu rendesi koymam. Kış mevsimi için mükemmel."

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

Büyükbaba gözlerinde aç bir parlaklıkla, "Kilolarca küçük böcek yiyebilecek kadar iyi," diyor.

"Sadece bir tane alabilirsin," diye azarlıyor büyükannem, büyükbabamın tabağına koyduğu ikinci tarçınlı ruloyu çalarken. "Anlaşmamız böyleydi. Daha fazla gizlice almak yok."

"Ama ben tatlıları istiyorum," diye homurdanıyor büyükbaba. "Biliyorsun bunlar senin yaptığın en sevdiğim şeyler, aşkım."

"Doktorun emri, Harold Mayberry." Bir süre sonra büyükannem gülümsüyor ve eğilip büyükbabamı yanağından öpüyor. "İşte, bu kadar şeker alabilirsin."

Büyükbabam mutlu bir ses çıkarırken ve büyükannemi bir başka tatlı öpücük için kendine çekerken, ben bir sırtış ısııyorum. Çok sevimliler.

Rustik oda cicili bicili taze çam çelenkleriyle süslenmiş ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük Noel ağacı köşede duruyor. Handa kalmaya geldiğimden beri süslemelere hayran olma fırsatım olmamıştı, bu yüzden elimde kahve ve lezzetli bir tarçınlı çörek, ağacı incelerken Mayberry'lere birkaç dakika veriyorum.

Vintage'dan yerel hazinelere kadar çeşitli süs eşyalarıyla çok güzel. Bazıları el yapımı ve Finn'in eserlerinden birine yaklaşıp içimden sevinçli bir ses çıkıyor. Dondurma çubuklarından yapılmış kırmızı burunlu bir ren geyiği ve üzerinde Finn'in sevimli küçük bir çocukken çekilmiş bir fotoğrafı var; kahverengi saçları alına doğru kıvrılmış.

"Buna bayıldım," diyorum omzumun üzerinden. "Finn, sen çok tatlı bir çocuktun."

Büyükbabasıyla konuşmayı bırakıp ağaca doğru döner. "Büyükanne, lütfen bana bu yıl utanç verici okul süslerini ağaca koymadığını söyle?"

"Saçmalama," diyor. "Tabii ki yaptım. Bunlar koleksiyonumuzdaki favorilerim."

Finn yanıma geliyor ve nefesinin altında inliyor. Bir kolunu belime doladı ve

Bana alaycı bir bakış attı. "Bunu gördüğünü unutman için sana nasıl rüşvet verebilirim?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Daha yakına eğilerek sesimi sinsi bir mırıltıya düşürüyorum, "Sana pahalya patlayacak." Kısa bir duraksamaya izin veriyorum, sonra boğuk bir ses tonuyla ekliyorum, "Ama bunu yapmaktan kesinlikle zevk alacaksın."

Tarçınlı rulomun son lokmasını da bitiriyorum ve parmaklarımdaki yapışkan kremi sadece onun görebileceği şekilde yalıyorum.

Viski rengi gözlerinde ısı parlıyor ve eli kalçamda esniyor. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Hafifçe gülerek elini tutuyorum ve deri koltuğa oturuyorum. Finn'in kolu arkaya doğru uzanıyor ve saçlarımın gevşek telleriyle oynuyor. Büyükanne ve büyükbabam da bize katılıyor, her biri koltuğa ve yatar koltuğa yerleşiyor.

Büyükanne, "Bir fincan kahve daha içtikten sonra hediye işini halledebiliriz," diye öneriyor. "Ailen Noel'de ne yapmaktan hoşlanır Freya?"

Göğsümde bir sızı hissediyorum ama Finn omzumu sıkarak beni kendine yaklaştırıyor. Ona minnettar bir bakış attım.

"Onlar hiçbir zaman benim kadar bayramlara düşkün olmadılar. Yine de Noel benim favorim." Büyükanneyle kısa gölgeyi kovan bir bakış paylaşıyorum. "Sizlerle vakit geçirme hediyesine sahip olduğum için mutluyum."

Grams dokunaklı bir ses çıkarır. "Biz de burada olmana çok sevindik." Bakışları Finn'e kayıyor. "Oğlumuzu mutlu ediyorsun."

Bir duygu dalgasını yutuyorum ve başımı Finn'in omzuna koyuyorum. Kolumu ovuyor ve başıma bir öpücük bırakıyor.

"Freya tatil filmlerine bayılır. Neden hediyelerden sonra bir tane koymuyoruz?" Finn öneriyor. "Çok isterim," diyorum.

"Hediyeleşelim o zaman." Büyükanne kahve fincanlarımızı tazelemek için ayağa kalktı. "Finn, sen başla."

Finn cebini karıştırıyor ve beni kanepeden çekiyor. Ağacın yanına geldiğimizde bana gülümsüyor.

"Senin için özel bir şeyim var." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kısa sürdü ama sanırım Hoşuna gidecek."

Şaşkınlıktan karnıma ağırlar giriyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

Elimi tutan Finn, avucuma küçük ve sıcak bir şey koyuyor. Parmaklarımı açtığımda bir nefes alıyorum. Bu bir anahtar.

"Kulübeni alamadığını biliyorum," diye gürlüyor çenemi yukarı kaldırarak. "Ama burada benimle olmanı istiyorum. Bu hanın anahtarı. İstedğin kadar kalabilirsin ya da kasabada bir ev alırsan gelip gidebilirsin. Sen benim kıızımsın Freya ve ait olduğun yerdesin."

"Finn," diye fısıldıyorum. Yüzümü ışıltılı bir gülümseme kaplıyor ve ona sarılmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Çok sevdim seni. Teşekkür ederim."

Mırıldanıyor ve bana sarılıyor. Büyükanne ve büyükbabam tekrar kanepeye oturduğumuzda bize sıcak gülümsemeler sunuyorlar. Kahkahalar eşliğinde hediyeler değiş tokuş ediliyor. Büyükannele lezzetli tarçınlı ekmekleriyle karnımızı doyurduktan sonra Finn bir film açıyor ve battaniyelere sarılıyoruz. Büyükbabam uyuyakalıyor ve Finn beni öpücüklerle oyalıyor ama bu şimdiye kadarki en unutulmaz Noel.

Artık hayatımın bir Noel filmi kadar mükemmel olmasını dilememe gerek yok. Artık buna sahibim. Bu yıl nihayet her zaman özlemini çektiğim tatil anlarını yaşayabileceğim, Finn ve beni kendilerinden biri gibi kucaklayan büyükanne ve büyükbabasıyla anılar biriktirebileceğim. Her gün yeni anılar kalbimi dolduruyor.

Finn Mayberry ve ailesi, benim onları seçtiğim kadar beni de seçti. Pek çok tatil şarkısında olduğu gibi, Noel için isteyebileceğim tek şey bu.

Epilogue

Finn

Altı Ay Sonra

"Freya! Noel ışıklarının nerede olduğunu biliyor musun? Onları buraya koyduğuma yemin edebilirim. Lanet olası eşeğin havaya uçurulmasının hemen yanına," diye sesleniyorum tavan arasından.

Güzel kız arkadaşım aşağıdaki merdivenin yanında bekliyor.

"Sol arka köşede, 'ışıklar' etiketli kutuda, Finn Mayberry," diyor bıkkınlıkla. "Bunu her yıl yapıyor, yemin ederim." Büyükannemin Freya'ya fısıldadığını duyuyorum.

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Evet." Büyükannem ve Freya kahkahayı paylaşıyorlar.

İkisinin bir arada olması bazen baş edebileceğimden daha fazla, ama işte o zaman büyükbabam devreye giriyor.

"İkiniz de o zavallı adamı rahat bırakın," diye azarlıyor büyükbaba ikisini de.

"Büyükbaba, daha dört ay önce tavan arasındaki her şeyi renklerle kodlayıp etiketlemiştim."

Bunu o yaptı. Tavan arasına çıkıp bir şey görememekten ya da ihtiyacımız olan hiçbir şeyi bulamamaktan bıktı ve tavan arasındaki her şeyi etiketleyip renk kodlarına ayırmayı kendi kişisel projesi haline getirdi. Bunun oldukça faydalı olduğunu söylemeliyim ama yine de aradığı ışık dizisinin hiçbir yerde bulunamaması sorunumu çözmiyor. Ya da o öyle sanıyor.

Cılız merdivenden geri iniyorum ve kapıyı son bir gümbürtüyle kapatarak geri katlıyorum.

"Kusura bakma bebeğim, nerede olduklarından emin değilim," diyorum ve bana ters ters

bakıyor.

"Finn..." diye uyarıyor.

"Ne? Her yere baktım. Işık yok."

Büyükanmem Freya'nın yanında gözlerini deviriyor, sonra büyükbabamı mutfığa geri çekiyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Freya'nın elini çekiştiriyorum ve onu benimle birlikte üst kata, son altı aydır kaldığımız handaki odamıza çıkarıyorum.

Evet. Freya, Noel sabahı ona anahtarı verdikten hemen sonra resmi olarak benimle birlikte Mayberry'ye taşındı. Ondan gereğinden fazla ayrı kalmak istemiyordum, bu yüzden Hollyridge'de başka bir yer satın almak ya da kiralamak işe yaramazdı. Kasaba meydanındaki büyük sahnemizden sonra, Riley'nin kanepesinden çok benim yatağında daha fazla gece geçirdi ve Noel anlaşmayı mühürledi.

Geçtiğimiz altı ay tam bir mutluluktan ve bunu mümkün olan en erkekçe şekilde ifade ediyorum. Freya'nın burada benimle, büyükanmemle ve büyükbabamla olması her şeydi. Ailemize her zaman aitmiş gibi uyum sağladı.

"Finn, neden beni yukarı sürüklüyorsun? Yapacak çok işim var!" Huffs.

Tüm ay boyunca Mayberry için Temmuz ayında bir Noel etkinliği planlıyordu ve tüm sıkı çalışmasının karşılığını nihayet aldı. Hiç boş yerimiz olmadan tamamen doluyuz. Otel yıllardır olmadığı kadar iyi geliyor ve bunun için en büyük övgüyü Freya alıyor. Oteli döndürmek için sosyal medyayı kullandı. Ben olabildiğince uzak dursam da, ara sıra istediği selfie dışında, gösterinin yıldızı o. O ve Saint. Kokusuna rağmen onu seviyor.

"Şşş. Bir sürprizim var, gözlerini kapat," diye fısıldıyorum kulağına onu koridorda yönlendirirken.

Kapımızı açıyorum ve ellerimle gözlerini kapatıyorum, çünkü bakabilirdi ve bunu ona çok görmezdim.

"Finn, bu da ne böyle!" diye haykırır.

"Ellerimi çekersen bakmayacağına söz verir misin?"

Huffs. "Peki."

Sırtarak ellerimi gözlerinden çekiyorum, yerime doğru yürüyorum ve onun önüne düşüyorum. İçinde geleceğimizin olduğu kutuyu çıkarıyorum. Hayatımın aşkına layık bir nişan yüzüğü. Büyükbabam ve ben onu seçmek için Great Falls'a bir günlük bir gezi yaptık ve onu gördüğümde onun olduğunu hemen anladım.

"Freya," diye fısıldıyorum.

Gözlerini teker teker açıyor ve beni önünde diz çökmüş, son bir saattir homurdanıp durduğu Noel ışıklarıyla çevrili halde buluyor. Tüm oda ışık dizileriyle aydınlatılmış ve yatağın üzerinde gül yaprakları var. Etrafındaki odayı incelediğinde gözleri parlıyor.

Vücudu tamamen hareketsizleşti ve keskin bir nefes aldı. Kızım tam da planladığım gibi şaşırdı.

"Freya Anderson, benim küçük hain kızım, Prenses diyebileceğim tek kişi. Sen hayatımda yokken ben içi boş bir adamım. Sen benim her şeyimsin. Seni anlatamayacağım kadar çok seviyorum ve seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum. Senin ve umarım çocuklarımız için olabileceğim en iyi koca olacağım. Seni özgürce ve çılgınca seveceğime. Hayallerine ulaşmana yardım etmek, seni yoluna çıkan korkularla yüz yüze getirmek için. Benimle evlenir misin? Karım olur musun?"

Freya sulu bir nefes veriyor ve parlayan gözlerinden taze yaşlar dökülüyor. Benimle birlikte dizlerinin üzerine çökmeden önce tekrar tekrar başını sallıyor.

"Elbette seninle evlenirim Finn Mayberry!" diye haykırıyor ve yüzüğü parmağına takabilmem için titreyen sol elini uzatıyor.

Onu çıkarıyorum, sonra kutuyu yanımda yere bırakıyorum. Pembe altın, iki karatlık tektaşı parmağına kaydırduğmda yumuşak, mutlu bir ses daha çıkarıyor.

"Seni çok seviyorum." Kollarını boynuma doluyor ve beni o kadar büyük bir sevgiyle öpüyor ki nefesimin ciğerlerimden çıktığını hissediyorum.

Hayatıma bir hain olarak girdi, benden her şeyimi çalmaya çalıştı. Ama sonunda, bana dileyebileceğimden fazlasını verdi.

Üç Ay Sonra

"Bir de Evie Lark var, onu da listeye ekleyelim," diye öneriyor Grams. "Finn'in ilkokul öğretmeni idi."

Sırtarak, ismi konuk listesine ekliyorum. Sehpanın üzerinde birkaç dergi ve Pinterest vizyon panomun bulunduğu iPad'im duruyor. Düğünümüz Hollyridge'in yakın tarihindeki en büyük düğün olmaya hazırlanıyor. Bu konuda hiçbir şikâyetim yok. Finn ve benim düğünü yapacağımız gün için büyük ve rahat bir ortam yaratmayı dört gözle bekliyorum.

Ne olursa olsun, Finn'e sonsuza dek söz vereceğim için heyecanlıyım.

Büyükannem ve ben aile odasında oturmuş çay içerken Finn de büyükbabamla birlikte Saint'in ahırında. Her iddiasına varım ki eşeğe gizlice bir Jolly Rancher yediriyordur. Finn o duygulu gözlere sahip asık surata hayır diyemiyor.

Hayatım artık bir rüya gibi. Her zaman özlemini duyduğum aileyi ve bana her gün Noel'miş gibi hissettiren bir adam buldum. Tatil filmlerimi hâlâ seviyorum, ama artık onun kollarında, aynı bardakta sıcak çikolatalarımızla tadını çıkarabiliyorum.

Çamur odasının arka kapısı açılıyor ve Riley içeri girerken hem büyükannem hem de ben başımızı kaldırıp bakıyoruz.

"Hey, Riles." En iyi arkadaşşıma el sallıyorum. "Gel de ailenin adresini doğru aldığımı emin ol."

"Selam." Etrafın temiz olup olmadığını anlamak istercesine etrafına bakınıyor, sonra aile odasında bize katılıyor. "Baş nedime, göreve hazır."

Kıkırdıyorum, diğer tarafıma oturduğunda omzumu onun kine çarpıyorum. "Kahve ister misin?" Büyükanne ikram ediyor.

"Hayır, teşekkürler büyükanne." Riley sehpanın üzerindeki diziye baktı. "Peki ne kaçırdım?"

"Yine davetli listesi üzerinde çalışıyoruz," diyor Grams.

"Artı birinizi şimdilik boş bırakayım mı?" Ben soruyorum. "İstemediğini söylediğini biliyorum ama başka bir arkadaşını getirebilirsin ya da-"

"Ah, aslında." Riley öksürüyor, bakışlarını yana kaydırıyor. Yanaklarına renk geliyor. Kendine güveninin ve alaycılığının utangaçlıkla yumuşatıldığını görmek nadirdir. "Ben bir çeşit... *belki de bir arkadaş buldum.*"

Grams ve ben kaşlarımızı kaldırarak birbirimize bakıyoruz.

"Oh?" Grams'in Pokeno grubuyla geçirdiği zamanlardan sonra aldığı çöpçatanlık tonu var.

Gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Kendini açtığını görmek güzel, canım."

"Bize bu randevudan biraz daha bahset." Dirseğimi dizime dayayıp çenemi elime yaslıyorum. "Bize dedikoduyu ver, dostum. Kim o? Onu tanıyor muyuz?"

Hollyridge çok büyük ve turizm sezonu daha yeni başlıyor. Hepimizin tanıdığı biriyle gidiyor olmalı.

"Biliyorsun," diye geçiriyor Riley. "Burası Batı."

Ben tiz bir heyecan çılgılığı atmadan ve Büyükanne bilmiş bilmiş başını sallamadan önce odaya üç saniyelik bir sessizlik çöküyor. Riley kırmızının daha derin bir tonuna döndü.

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor Grams nefesinin altından, bir tanrıya teşekkür eder gibi yüzünü yukarı kaldırarak.

Riley'ye yarım bir kucak veriyorum. "Sonunda aşık olduğun

kişiyi yakaladın, ha?" "Evet." Sesi gergin.

"Bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım." Büyükanne ayağa kalkıyor. "Bir şey ister misiniz canlarım?" Riley, "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı.

Büyükanne duymazdan geldikten sonra daha da yaklaştım. "Sorun ne, daha heyecanlı ve *yaşasın* gibi olman gerekmiyor mu? Ona nasıl baktığını görüyorum."

Eminim tüm kasaba Riley'nin West hakkında ne hissettiğini biliyordur. Geçmişleri çocukluklarına kadar uzanıyor. Riley'nin ona olan özlemini göremeyen tek kişi West'in ta kendisi. Anlaması için omuzlarından tutup sarsmak istiyorum ama Finn bana bunu kendi başlarına çözmelerine izin vermemiz gerektiğini söylüyor.

"Ben-o..." Riley nefesini dışarı itiyor. Şu anda burada sadece iki kişi olmamıza rağmen kaygılı bakışları bir kez daha odada geziniyor. Hanın konuklarının çoğu kasabanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı. "Sana sonra anlatırım, tamam mı? Bu açıklamayı atlatmak için koca bir şişe tekilaya ihtiyacım olacak."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu kadar ciddi mi? "Tamam, dostum. Neye ihtiyacın varsa. Senin için burada olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler kızım." Riley inliyor ve yanıma doğru yığılıyor. Saçlarını rahatlatıcı bir şekilde okşuyorum. Nefesinin altında, "Kendimi bu karmaşanın içine soktuğuma inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Tüm duygularını dans ederek dışarı atabilmen için Moose'da bir gece mi geçirmemiz gerekiyor?" "Evet," diye mırıldanıyor alaycı bir ses tonuyla.

"Tamamdır, kızım. Bu Cuma, sen ve ben. Erkeklerle izin yok."

Gülüşü boğuk. "Kızlar gecesi için Moose'a gideceğini öğrenirse Finn uzak durabilecek mi? Diğer

kasabalılar seni süzdüğünde hep hırçınlaşır ve sahiplenmeye çalışır."

"İstedikleri kadar kıcıımı kontrol etsinler, üzerinde *sonsuz* kadar bana *ait olduğunu* yazan büyük bir damga var.

Her zaman Finn Michael Mayberry'ye," diye küstahça söylüyorum. "Kalbimin sadece onun için attığını biliyor."

Çamur odasının kapısı tekrar açılıyor ve Finn'i botlarının ağır ayak seslerinden tanıyorum. Büyükanneyle konuşmak için mutfakta durduğunu duyabiliyorum, derin sesi kapıdan içeri süzülüyor. Kafasını içeri uzattığında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Gözleri üzerime dikildiğinde ağzının kenarları kalkıyor.

"Selam yakışıklı," diye selamlıyorum.

Finn, ne zaman birkaç saatten fazla ayrı kalsak görünmez bir manyetik çekimle çekilerek yanıma geliyor ve kanepenin arkasından başıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Başımı arkaya eğiyorum. "Insta'mızdaki günlük Saint Snap için bir fotoğraf çektin mi?"

"Evet, işte. Sahne ışıklarının ona verilmesini çok seviyor. Artık yerel ren geyiğimiz olarak sadece tatillerde değil, yıl boyunca bunu elde ettiği için küçük bir divaya dönüşüyor."

Riley homurdanıyor. "Bu yüzden mi düğününüz için çiçek eşeğinizin Saint olmasına karar verdiniz?" "Aynen öyle." Nişanlıma sevgiyle bakıyorum. "Ayrıca, onun orada olması doğru. O aileden biri."

Finn bana telefonunu uzatıyor ve ben de Aziz Nick'in büyükbabamdan havuç almak için dilini dışarı çıkarırken ne kadar şirin göründüğüne bakıyorum.

"Bu mükemmel, bebeğim."

Telefonunu kullanarak Mayberry Inn'in Instagram hesabına giriyorum ve Hollyridge'in favori eşeği için hashtag'imizle paylaşım yapıyorum. Mesajlar ve yorumlar yağıyor, birçoğu yaklaşan rezervasyonları için heyecanlı. Bugünlerde han, turizm sezonu olsun ya da olmasın, yıl boyunca aylar öncesinden dolu oluyor.

Finn'in eskiden benim yöntemlerime karşı olduğunu düşünmek komik ama şimdi fikirlerimizi paylaşıyoruz. Otel, ikimiz de dümenin başındayken harika gidiyor. Hatta ikimizin de çok sevdiği kaplıcayı ve Alpine'in yaz boyunca sezon dışı kaldığı zamanlarda işgal ettiği arazinin bir kısmını satın alarak mülk sınırlarımızı genişletecek kadar iyi gidiyoruz. Babamın tesisi hala yan tarafta, ancak eskisinin yarısı büyüklüğünde çünkü onun inatçı yöntemleri Hollyridge'i ziyaret eden insanların istediği türden bir tatil için işe yaramıyor.

Hollyridge'deki turistlerin ve yerel halkın nelere iyi tepki verdiğine dair ilk elden bilgilerle bir araya getirdiğim birkaç pazarlama planını ona e-posta ile göndermeye çalıştım, ancak cevapsız kaldılar. İşten ayrıldığımdan beri pek sık konuşmuyoruz ama benim için sorun değil. Finn ve hayatımdaki herkes artık benim seçtiğim ailem.

Küçük kardeşlerim bile bana ulaştı. Finn ve benim Temmuz'da Noel partisi için düzenlediğimiz ve Aziz Nick'in Hollyridge'in tek ren geyiği-eşeğine dönüştüğü Facebook Live etkinliğini yakaladılar.

Sosyal medya komik bir şey, dünyanın her yerinden insanları birbirine bağlıyor ve yeniden bağlıyor. Belki de bu yüzden onu hep çok sevmişimdir.

"Seni düğün planlamasından bir dakikalığına alıkoyabilir miyim?" Finn soruyor.

"Tabii ki." Beni yukarı çekmek için kanepenin etrafından dolanırken elini tutuyorum. "Hemen döneceğim, Riles." "Eğer on dakikadan fazla öpüşürseniz, büyükanne beni öpmesini engelleyeceğime dair söz vermiyorum.

seni avlamak." Riley ellerini kaldırdı.

Finn kahkahalar atarak başını sallıyor ve beni verandaya götürüyor. Sonbaharın sonuna gelmiş olmamıza rağmen kar yağacakmış gibi hissediyorum.

Parmaklarını benimkilerle birleştiren Finn beni öpmek için kendine çekiyor ve boştaki eliyle yüzümü kavriyor. Montana havasına karışan erken kış soğuğuna karşı onun vücut sıcaklığını içime

çekerek mırıldanıyorum.

"Bu ne içindi?" Gözlerim hâlâ kapalı ve gülümsememi engelleyemiyorum.
Finn'in başparmağı yanağımı okşuyor. "Öylesine. Kız arkadaşımı özledim."

"Beni özledin mi? Beni bütün gün görüyorsun," diye takılıyorum. "Bu sabah yatağımızdan çıkmama bile izin vermedin." "Sana asla doyamıyorum güzelim," diye mırıldanıyor. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Bir öpücük daha çalmak için parmak uçlarıma basıyorum. Mayberry Inn'in ön bahçesinden serin bir esinti geçerken kolları belime dolanıyor ve beni sıcak tutuyor. Öpücük sona erdiğinde, ikimiz de Hollyridge'i çevreleyen dağların güzel manzarasına bakıyoruz.

Bu manzaraya bakarken hissettiklerim hâlâ nefesimi kesiyor. Dağlar ve Finn'in burnumu gıdıklayan sedir ve baharat kokusu arasında, kalbimin en mutlu olduğu yerde olduğumu biliyorum.

Home.

* * *

JINGLE WARS'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Desteğiniz için içtenlikle minnettarız. **Lütfen yorumunuzu bırakın:**

[Amazon](#) | [GoodReads](#) | [BookBub](#)

Ya da **Instagram** ve **Facebook** gibi favori kitap topluluklarınızdan herhangi biri!

West ve Riley arasındaki düğün randevusunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyor musunuz? Onların hikayesi için Hollyridge'e dönün. Daha fazla Hollyridge haberi için R. Holmes ve Veronica Eden'in haber bültenlerine kaydolun.

[R. Holmes'un haber bültenine BURADAN kaydolun.](#)
[Veronica Eden'in haber bültenine BURADAN kaydolun.](#)

TEŞEKKÜRLER

Okurlar, size sonsuz minnettarız! Bu kitabı okuduğunuz için teşekkürler. Bu kitabı elinize almış olmanız bizim için dünyalara bedel. Umarız okurken keyif almışsınızdır!

* * *

R. Holmes'dan-

Bu kitap söz konusu olduğunda teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki, ama her şeyden önce V'ye gelmiş geçmiş en iyi yazma ortağı olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Bu süreci çok eğlenceli ve çok kolay hale getirdi. SONRAKİ kitabımız için sabırsızlanıyorum.

Ardından, bu kitabı yazma fikrini tam anlamıyla bulduğum Katie Friend'e teşekkür etmek istiyorum! Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha fazla Noel ruhuna sahip. Ruhu bulaşıcı ve onun için çok minnettarım. O olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Gerçekten. Çok sevgiler bebeğim!

Tüm ekibime her zaman sözlerimi alıp onları harika bir şey haline getirdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız, sadece bir kağıt parçası üzerinde kelimelerim olurdu. Yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem az! Çok ama çok sevdiğim MUHTEŞEM asistanım Amber'e. Sen Tanrı'nın bir lütfusun. Cidden bir meleksin. Sen olmasan darmadağın olurdum. Organizasyonun ve hayatımı iki bin mil uzaktan yönetme yeteneğinin için çok minnettarım. SEVİYORUM. SENİ.

Betalarım Ofa, Sabrina, Jan ve Brittany'ye. Her şeyi henüz çirkinken görüyorsunuz ve güzel bir şey haline getirmeme yardımcı oluyorsunuz. Pang ve Jan'a bana her zaman en güzel grafikleri hazırladıkları için. Beni şımartıyorsunuz ve ikinize de sonsuza dek minnettarım. Clarissa'ya en iyi hype kızı olduğu ve her zaman benim ses tahtam olduğu için. Dirty Girls sokak ekibime her zaman paylaştıkları ve duyurdukları için. Sizi seviyorum çocuklar! Bebeğimiz kitabını okuyan, inceleyen ve paylaşan tüm blog yazarlarına / bookstagramcılara. Her gün saçmalıklarına katlandıkları için en iyi arkadaşlarıma (buraya haley'i yerleştirin).

Son olarak, aileme, özellikle de bunu yazmama zaman ayırdığı için eşime teşekkür ederim. Hepinize

Hayallerimi gerçekleştirmek için çok fedakârlık yaptınız ve ben size borcumu asla ödeyemeyeceğim. Umarım bir gün ben de sizinkileri gerçekleştirebilirim.

* * *

Veronica Eden'den-

Her kitapla birlikte daha büyük bir köy oluyor ve her kitapla birlikte destek çemberim genişlediği için minnettarım. Öncelikle Ramz'a, kızım bunu yaptığımız *için çok* mutluyum. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok minnettarım ve seninle bir yazma ortağı olarak çalışmayı seviyorum! Başından sonuna kadar, seninle bu kitap üzerinde çalışmak bir patlama oldu!

Najla Qambar'a vizyonumuzu benimsediği ve MÜKEMMEL resimli kapağı yarattığı için teşekkür ederiz! Çalışmalarınız inanılmaz ve bu konuda bizimle çalıştığınız için sizi çok takdir ediyoruz.

Alfa/beta ekibimize, ham kelimelerimizi alıp karakterler hakkındaki düşünceli değerlendirmelerinizle bunu güzel ve dokunaklı bir hikayeye dönüştürmemize yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederiz. Rachel ve Bre'ye her zaman yanımda oldukları ve DM'lerinize her girdiğimde *gözlerini* kırpmadıkları için teşekkür ederim.

Sokak ekibime ve okuyucu grubuma, hepiniz buradaki en iyi bebeklersiniz! Sizlerin de benim kadar heyecanlandığınızı görmek beni gerçekten çok mutlu ediyor. Kitaplarımı paylaşmama yardımcı olduğunuz ve çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim!

Blogculara ve bookstagramcılara, her zaman en harika ve misafirperver topluluk olduğunuz için teşekkür ederim! Yaratıcılığınız, heyecanınız ve güzel düzenlemeleriniz günümü aydınlatmak için tekrar tekrar ziyaret ettiğim bir şey. Bu kitap üzerinde çalışırken tanıştığım yeni blog yazarlarına, sizi tanıdığım için çok minnettarım! Hepiniz inanılmazsınız ve romantizme olan tutkunuzla beni şaşırtıyorsunuz! Bu kitabı paylaştığınız, incelediğiniz ve okuduğunuz için kalbimin derinliklerinden çok teşekkür ederim!

Sen olduğun için kocama teşekkürler! O bunları okumuyor ama benim en büyük destekçim. Ben yazar mağarasındayken beni yedirip içiriyor ve tuhaf saatlerde çılgınca karalamak istediğim bir fikirle kendimi yataktan dışarı attığımda şikayet etmiyor.

R. HOLMES HAKKINDA

SENİ MAHVEDEN KÖTÜLER

R. Güney Louisiana'nın küçük bir kasabasında yaşayan Holmes, kocası ve iki küçük oğluyla birlikte bir çiftlikte yaşıyor. Çiftlikte keçilerin ve oğullarının peşinden koşmadığı zamanlarda zamanını saçma sapan Netflix programları izleyerek geçiriyor ve neredeyse her zaman burnunu bir kitaba sokuyor. Korku filmleri, alaycılık ve Harry Potter'ın tekrarlarıyla büyüyor. Daimi bir gece kuşu olarak, onu sabahın erken saatlerine kadar ofisinde kilitli halde bulabilirsiniz. Okurlarıyla buluşmayı, en sevdiği kitapları ve gelecek projelerini tartışmayı çok seviyor!

* * *

İLETİŞİM + TAKİP ET

E-posta: rholmesauthor@gmail.com

Web sitemiz: rholmesauthor.com

FB Okuyucu Grubu: [R. Holmes'un Bebekleri](#)

Amazon: [R. Holmes Amazon'da](#)

AYRICA R. HOLMES TARAFINDAN

Özel haberleri almak için e-posta listesine [kaydolun!](#) Yeni yayın uyarıları için [R. Holmes'u BookBub'da takip edin!](#)

MC Serisi

[Babamın Günahları](#) (ÇOK YAKINDA)

Bağımsız

[Uyumsuz](#)

[Sonun Başlangıcı Seni](#)

[İstemekten Nefret Ediyorum](#)

VERONİCA EDEN HAKKINDA

CESUR BİR ROMANTİZM

Veronica Eden, ateş saçan kadın kahramanları ve karşı konulmaz kahramanlarıyla yeni yetişkin romanslarının uluslararası çok satan yazarıdır.

Genellikle oyun alanı daha çok karanlık taraftadır, ancak iyi hissettiren okumaları da sever. Derin (bazen karmaşık) duyguları, büyülü dünyaları, destansı maceraları ve *bizi dünyaya karşı* kucaklayan karakterlerin başını keşfetmeyi seviyor. Her zaman huysuz kötü çocuklara, zeki kötü adamlara ve ahlaki açıdan gri kararların kıvrımlı dönüşlerine ilgi duymuştur. Huysuz, karamsar ve kırılmışlarsa, o bunun için burada. Veronica Eden aynı zamanda Mara Townsend olarak romantizm yazıyor. Yazmadığı zamanlarda, sahilde güneşlenirken, evcilleşmemiş hayvan sürüsüyle (kocası, köpeği ve kedileri) bir yığının içine sokulurken ve eline geçirebildiği kadar çok bitkiyle etrafını sararken bulunabilir.

* * *

İLETİŞİM + TAKİP ET

E-posta: veronicaedenauthor@gmail.com

We bsite: <http://veronicaedenauthor.com> **FB**

Okuyucu Grubu: bit.ly/veronicafbgroup

Amazon: [Veronica Eden Amazon'da](#)

AYRICA VERONICA EDEN TARAFINDAN

İlk erişim ve ARC fırsatlarından yararlanmak için e-posta listesine [kaydolun!](#) Yeni yayın uyarıları için [Veronica'yı](#) [BookBub'da takip edin!](#)

Günahkarlar ve Azizler

Serisi [Kötü Aziz](#)

[Baştan Çıkarıcı Şeytan](#)

[Acımasız Piskopos](#)

[Savage Wilder](#) (ÇOK YAKINDA)

Taçlı Kargalar Serisi

[CCOTP](#) (ÇOK YAKINDA)

Bağımsız

[Maskesiz Kalp](#)

[Seni İstemekten](#)

[Nefret Ediyorum](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.